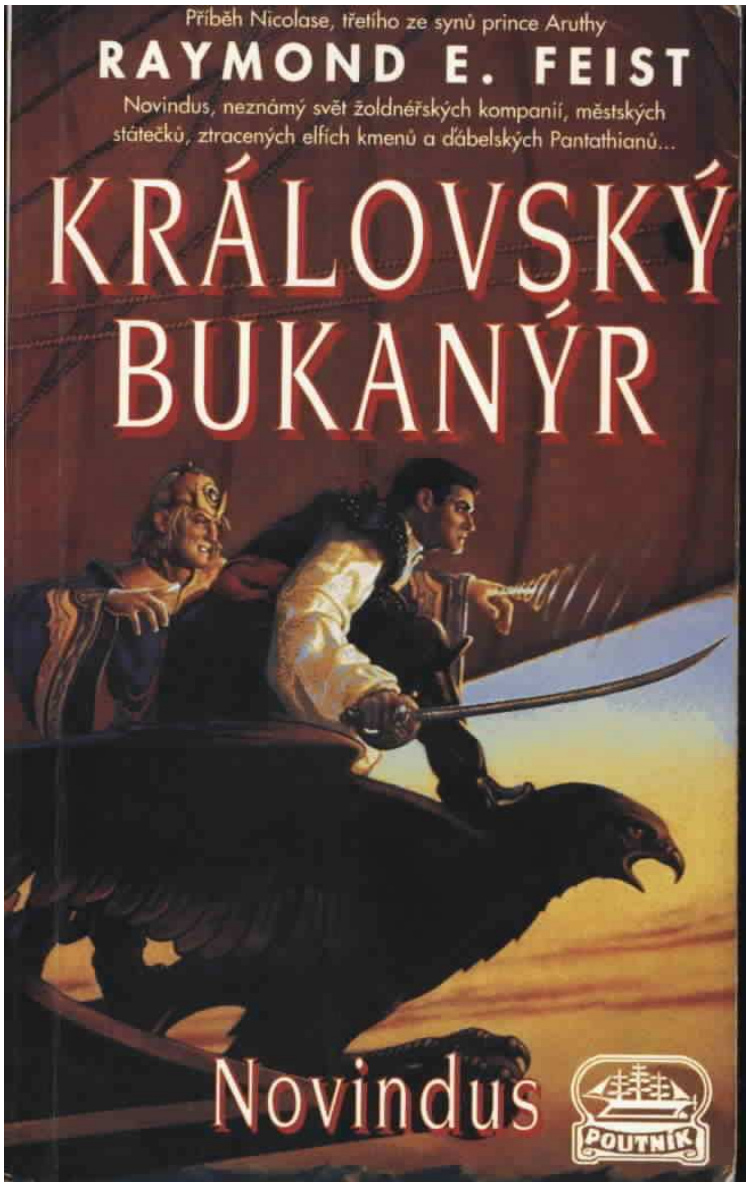
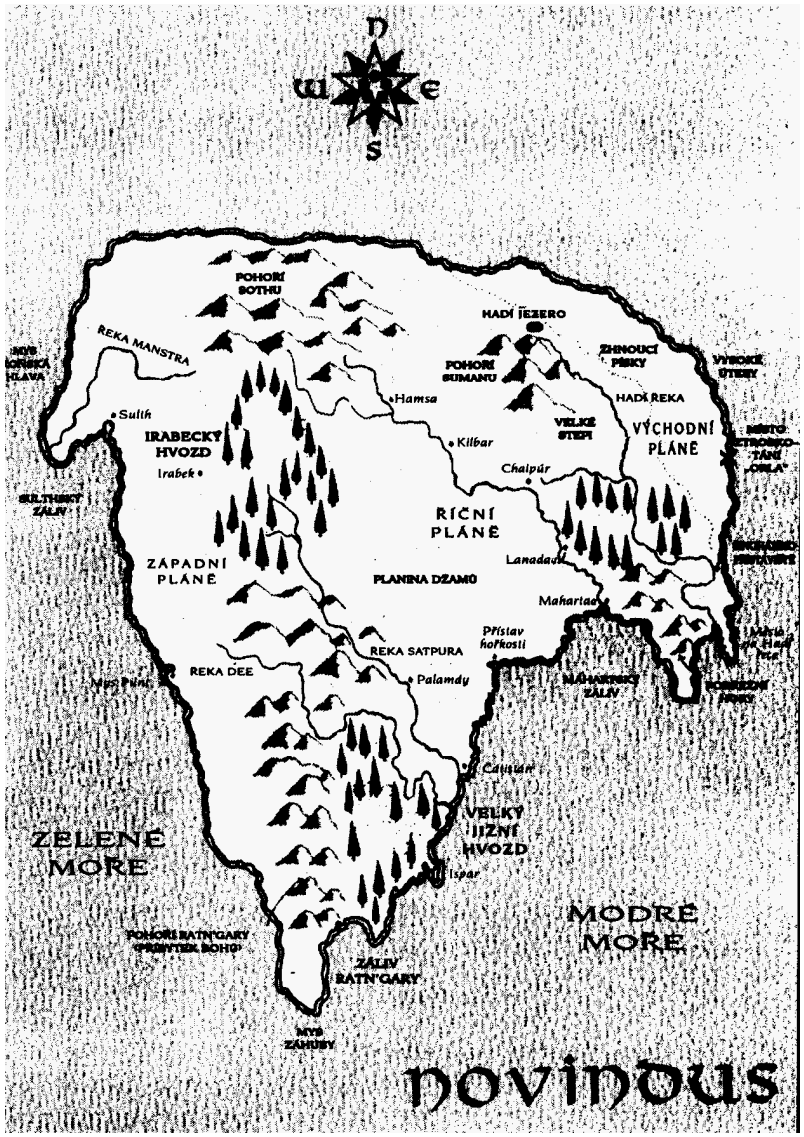

Příběh Nicolase, třetího ze synů prince Aruthy
RAYMOND E. FEIST
Novindus, neznámý svět žoldnéřských kompanií, městských státečků, ztracených elfích kmenů a ďábelských Pantathianů...
KRÁLOVSKÝ BUKANÝR
Novindus
POUTNÍK

RAYMOND E. FEIST

KRÁLOVSKÝ BUKANÝR

Novindus

n
w
e
s
POHOŘÍ BOTHU
HADÍ JEZERO
REKA MANSTRA
ZHNOUCÍ PÍSKY
POHOŘÍ SUMANU
HADÍ ŘEKA
Hamsa
VELKÉ STEPI
VÝCHODNÍ PLÁNĚ
Sulih
IRABECKÝ HVOZD
Kilbar
Irabek
Chalpúr
RÍČNÍ PLÁNĚ
ZÁPADNÍ PLÁNĚ
Lanadaur
PLANINA DŽAMO
Maharlao
Přístav hořkosti
REKA SATPURA
REKA DEE
Palamdy
Cassium
VELKÝ JIŽNÍ HVOZD
ZELENÉ MOŘE
Ispar
MODRÉ MOŘE
POHOŘÍ BATN'GARY
ZÁLIV BATN'GARY
MYS ZÁHUBY
novinous

PODĚKOVÁNÍ

Tato práce by nikdy nevznikla nebýt obrovské fantazie původních *Thursday Nighters* a *Friday Nighters,* kteří přišli po nich. Steve A., April, John, Anita, Rich, Ethan, Dave, Tim, Lori, Jeff, Steve B., Conan, Bob a tucty dalších, kteří se k nám v průběhu let přidali, dodali Midkemii takovou bohatost, jakou by jediný člověk nikdy nedokázal vytvořit. Děkuji jim všem za ten nádherný svět, v němž jsem si mohl hrát.

Děkuji i Janny Wurtsové za to, co jsem se od ní mohl naučit během těch skoro sedmi let, kdy jsme spolu pracovali. A Donu Maitzovi za jeho vize, zručnost, umění a za to, jak podporoval Jannyiny představy.

Za ta léta jsem pracoval s různými vydavateli v nakladatelstvích Doubleday a Grafton a nyní HarperCollins. Zvlášť bych chtěl poděkovat Janně Silversteinové od Bantam Doubleday Dell za to, že se starala o všechno, a Jane Johnsonové a Malcolmu Edwardsovi za to, že se pustili do práce tam, kde jejich předchůdci ustali, a ani jednou neklopýtli. Také vděčím za mnohé těm, které jsem jmenoval už dříve, a i když třeba pracují někde jinde, já na ně nikdy nezapomenu. Od prodeje k reklamě a přes inzertní oddělení a propagaci až k těm, kteří mé knihy prostě čtou a říkají o nich pěkné věci ostatním - vám všem děkuji. Spousta z vás pracovala daleko více, než musela, a díky vám je moje práce tak úspěšná.

Rád bych také projevil svůj vděk lidem, o kterých jsem se nikdy dříve nezmínil: Tres Andersenové a jejím lidem. Bobu a Phylis Weinbergovým a Rudymu Clarkovi a jeho lidem, kteří knihy jen neprodávali, ale dávali do toho nadšení a pomáhali mé práci, aby se už od začátku odlišovala od záplavy ostatních titulů.

Jako vždy děkuji i Jonathanu Matsonovi a všem v Harold Matson Company za věc, jež byla daleko víc než dobrou obchodní radou.

A ze všeho nejvíc děkuji Kathleen S. Starbuckové, která si udělala čas na to, aby se postarala, že se nikdy neodchýlím od kursu. Nikdy bych to nedokázal bez její lásky, podpory a moudrosti.

RAYMOND E. FEIST

San Diego, Kalifornie

Kapitola první

VÝSTUP

Oheň doutnal.

Brisa se přisunula co nejblíže k vyhasínajícím uhlíkům a mamě se pokoušela získat od nich trochu tepla. Ostatní se tísnili kolem dvou malých ohňů nebo se snažili zahřát procházením po pláži. Celý uplynulý den prozkoumávali pobřeží, ale za každým ohybem pláže nacházeli pouze další písek, skaliska a zdánlivě nekonečnou kamennou stěnu. Nevelké množství dřeva, které posbírali na pláži, už jim došlo, a zatímco dny zde byly úmorně horké, v noci teplota klesla nepříjemně nízko. Moře vyvrhlo na břeh nějaké trosky, takže si mohli z potrhaných plachet a polámaných ráhen postavit primitivní přístřešky, ale na oheň se dřevo z lodi použít nedalo, protože bylo příliš mokré. Ukázalo se, že nasolené vepřové je už zkažené, ale sušená jablka se dala jíst. Zásob vody byl dostatek a několik námořníků se pokoušelo lovit ryby z tůní, v nichž uvízly po odlivu, ale bez hrnce, ve kterém by se mohly uvařit, to byla jen ubohá strava. Mořští ptáci se zde

nevyskytovali vůbec, a ti, kteří jim občas přelétli nad hlavami, nevypadali, že by se dali nalákat do sítí.

Anthony nabyl vědomí druhého dne ráno a na svůj pokus zrušit kouzlo, které je uvěznilo, si vůbec nepamatoval. Zjištění, že se jejich loď potopila, jím hluboce otřáslo a pouze vědomí toho, že ho bude potřeba jako ranhojiče, ho přimělo, aby překonal svou paniku.

Druhého dne za svítání přistoupil Amos k Nicholasovi. „S takovouhle tady pomřeme," řekl bezvýrazně. „Ještě nikdy jsem neviděl nehostinnější kus země."

„Co budeme dělat?" zeptal se Nicholas.

„Jeden člun nepobere osmapadesát lidí. Máme dvě možnosti. Buď vybereme posádku, aby v člunu plula podél pobřeží tak dlouho, dokud nenarazí na někoho, kdo se v těchhle končinách považuje za zástupce civilizace, a pak se vrátila s pomocí pro nás ostatní, nebo se pokusíme vyšplhat na ten sráz. Nebo uděláme obojí."

„Ne," řekl Nicholas. „Zůstaneme všichni pohromadě."

Amos na okamžik vypadal, že se chce přít, ale pak zavrtěl hlavou. „Máš pravdu. Jedna věc je jistá: nemůžeme tu zůstat sedět. Zemřeli bychom hlady."

„Raději bychom se měli začít poohlížet po cestě vzhůru."

Amos přikývl. „Jsem tady nejstarší a vyhlídka na nějaké šplhání se mi vůbec nelíbí, aleje mi jasné, že buď útesy, nebo nic."

Nicholas si povzdechl. „Nikdy jsem šplhání po skalách moc nedal. Moje noha..." Obrátil se ke Calisovi a Marcusovi. „Poznali byste místo, kudy se dá po tom útesu vylézt nahoru, kdybyste na ně narazili?"

Marcus se zamračil, ale Calis přikývl a vstal. „Kudy mám jít?"

„Běž tudy," ukázal Nicholas na severozápad. „A ty běž na opačnou stranu," řekl Marcusovi. „Necestujte déle než

půl dne. Jakmile budete mít slunce nad hlavou, vraťte se sem."

Přikývli a ihned se vydali na cestu. Kráčeli odhodlaně, i když ne příliš rychle, aby šetřili síly, které neměli jak doplnit. Všichni měli hlad a Nicholas věděl, že pokud co nejdříve nezískají nějaké jídlo, začnou umírat. Nejméně tucet námořníků utrpělo zranění nebo po ztroskotání onemocnělo, nejčastěji následkem vody v plicích. Nakor a Anthony se usilovně snažili jim pomoci, ale bez Anthonyho brašny s léky zmohli jen málo. Nicholas se zraněnými soucítil; sám měl pohmožděniny, které ho bolely víc než cokoli předtím, a věděl, že ten nejméně zraněný mezi nimi se cítí přinejmenším stejně bídně jako on. Překvapilo ho, že nebylo více těžkých zranění, ale pak ho napadla ponurá myšlenka, že nikdo, kdo utrpěl vážné zranění, ztroskotání lodi prostě nepřežil.

Zatímco Marcus a Calis plnili svůj úkol, ostatní roztřídili věci, které zachránili nebo které nalezli vyplavené na pláži. Zůstalo jim jen pár zbraní: Nicholas a Ghuda měli své meče, Calis luk, a jinak se mezi muži našlo už pouze několik dýk a nožů. Mezi troskami objevili sáček s tvrdými suchary, uzavřený v soudku, a to bylo jediné, čím mohli doplnit sušená jablka. Nicholas vyslal několik mužů, aby posbírali všechna lana a provazy, jež vyplavilo moře. Pak z nich vybrali ty, které by se mohly hodit při šplhání na útes.

Nicholasem otřáslo zjištění, že prohlídka a třídění všeho, co jim zbylo, trvaly méně než hodinu. Pokusil se nevnímat svůj hlad a posadil se k vyhaslému ohni, aby čekal.

Přisedla si k němu Brisa a upřela pohled na Harryho a Nakora, který se spánkem pokoušeli doplnit své vyčerpané síly. Obrátila se k Nicholasovi. „Můžu se tě na něco zeptat?"

Přikývl. „Na co?"

„Marcus..." spustila a pak umlkla.

„Co je s ním?"

„Ty ho dobře znáš – " začala znovu.

Nicholas ji přerušil. „Neznám ho skoro vůbec."

„Myslela jsem, že jste bratři."

„Myslel jsem, že to víš."

„Že vím co?"

„Kdo je Marcus."

„Je to syn nějakýho vévody, takhle mi to aspoň řekl Harry. Nevěděla jsem, jestli mu mám věřit."

Nicholas přikývl. „Není to můj bratr," řekl. „Je to můj bratranec."

„Ale říkal jsi, že ho skoro neznáš."

„Taky že neznám. Poprvé jsem ho viděl několik týdnů před tím, než jsem potkal tebe. Nežiju na Vzdáleném pobřeží."

„A kde žiješ?"

„V Krondoru."

Pokývala hlavou. „Doufala jsem, že mi o něm něco povíš."

Nicholas pocítil s dívkou soucit, protože si uvědomil, že tím, jak Marcuse trápila, jen maskovala své hlubší city. „Nevím, co bych ti řekl. Většina z nás je z Krondoru. Možná některý z vojáků..."

Pokrčila rameny. „To je dobrý. Tak jako tak se odsud nejspíš nedostaneme."

„Tohle neříkej!" Nicholasův tón byl ostrý a rozkazovačný.

Podívala se na něho rozšířenýma očima a Harry se v polospánku posadil a řekl: „Co?"

Nicholas si uvědomil, že mluví příliš nahlas. „Chci jen, abys to neříkala, i když si to třeba myslíš. Zoufalství je jako nakažlivá nemoc. Jestli se vzdáme už tady, zemřeme. Nemáme jinou možnost než jít dál."

Brisa si lehla vedle chrápajícího Nakora a řekla: „Já vím."

Nicholas se rozhlédl po pláži. Na Marcusův nebo Calisův návrat bylo ještě příliš brzo. Nemohl dělat nic jiného než čekat.

Těsně před západem slunce dorazil zpátky Calis a o několik minut později se na druhé straně objevil Marcus. Calis řekl: „Nenašel jsem nic, co by vypadalo jako stezka nebo místo, kudy bychom se mohli byť i s obtížemi vyšplhat nahoru."

„Na jihu je to stejné," dodal Marcus.

„Takže můžeme začít šplhat tady, nebo se přesunout dále na jih," řekl Nicholas.

„Proč na jih?" zeptal se vyčerpaný Marcus. „Právě jsem řekl, že tam nic není."

„Protože na jih míříme tak jako tak. Tímhle způsobem se aspoň můžeme přiblížit našemu případnému cíli."

Amos přikývl. „Nenapadá mě žádný lepší plán, který bych

mohl navrhnout. Takže se trochu prospíme a za úsvitu vyrazíme."

Nicholas řekl: „Dobře. Pořádně se najezte, ať máme co nejvíc síly."

V počínajícím večerním šeru se objevili Nakor a Anthony, nesoucí nějaké dřevo. „Položili jsme ho na skálu, aby vyschlo," řekl malý mužík.

„Kdyby bylo třeba rozdělat oheň, bude dobře hořet," dodal Anthony.

Calis posbíral, co zbylo z předcházejících ohňů, drobné kousky dřeva, které úplně neshořely a zůstaly ležet v popelu, a vytvořil z nich malou hraničku na podpal. Z opasku vytáhl nůž a křesací kámen a za chvilku už na hraničce poskakovaly plamínky. Opatrně je pak přikrmoval

většími třískami, dokud se oheň nerozhořel. Potom na něj přiložil dřevo, jež přinesli Nakor s Anthonym a zakrátko musela chladná noc ustoupit před hřejivou září šlehajících plamenů.

Námořníci se shlukli kolem a Anthony si vzal hořící třísku a založil opodál další oheň, aby se mohlo ohřát co nejvíce mužů. Společně s Nakorem pak přenesli nejvíce zraněné co nejblíže ohni a připravili je na dlouhou noc.

Nakor se posadil vedle Nicholase. Nikdo neměl náladu na povídání; většina mužů se snažila odpočívat nebo sníst co nejvíce tvrdých sucharů, sušených jablek či napůl upečených ryb. Nakor bez úvodu řekl: „Problém je voda." „Cože?" zeptal se Nicholas.

„Neviděli jsme tu nikde žádný zdroj pitné vody. Máme měchy, které jsme zachránili z lodi, ale není jich dost a soudky daleko neodvlečeme."

„Rozhodně je nedokážeme vytáhnout na útes," připojil se k hovoru Amos.

Nicholas si povzdechl. „Co navrhujete?" Nakor pokrčil rameny. „Ať se před začátkem cesty každý napije, co nejvíc bude moci. To pomůže. Jestli najdeme místo k výstupu poblíž místa, kde se zastavil Marcus, můžeme poslat nějaké muže zpátky, aby znovu naplnili měchy. Jestli zajdeme příliš daleko, budeme si muset vystačit s tím, co nám zbude."

„A co jídlo?" zeptal se Nicholas.

„Zítra už ho moc nebude," odpověděl Anthony a přisedl si k ohni. Vypadal strhaně. „Před chvílí zemřel jeden z mužů."

Amos zaklel. Přivolal k sobě několik námořníků a řekl jim: „Seberte nějakou plachtu. Nemůžeme ho zašít do pohřebního pytle, ale můžeme ho zabalit do plachty a převázat provazem. Zítra ho vyneseme na skály a pohřbíme do moře."

Muži přikývli a odešli splnit jeho příkaz. Amosův hlas zněl staře, když dodával: „Budou ještě další."

Pak už nikdo nepromluvil.

Už půldruhého dne se vlekli po pláži. Nicholas pravidelně vyhlašoval přestávky na odpočinek, protože nedostatek jídla, malé příděly vody a horko si vybíraly svou daň. Druhého dne odpoledne Marcus řekl: „Až sem jsem došel při svém pátrání."

Nicholas cítil, jak ho přemáhá zoufalství. Téměř dva dny trvalo, než se s nemocnými a zraněnými dostali tam, kam Marcus došel za půl dne. Nicholas silou vůle zapudil skleslost a řekl: „Ty a Calis běžte na výzvědy."

Marcus a půlelf se otočili a odběhli. Amos pokynul Nicholasovi, aby s ním šel kousek stranou, a jakmile se ocitli z doslechu ostatních, řekl: „Musíme začít s výstupem nejpozději zítra, děj se, co děj."

„Brzy začneme umírat," řekl Nicholas.

„Už umíráme. Za dva tři dny – i kdybychom našli poměrně pohodlnou cestu nahoru – nebude mít polovina mužů sílu, aby tam vylezla." Zacvičil rukou, jako by ji měl ztuhlou, a dodal: „Můžu být jedním z nich." Rozhlédl se. „Loupe mi v ruce. Bude změna počasí."

„Bouřka?"

Amos přikývl. „Obvykle. Ale někdy třeba jenom déšť."

Nicholas se zahleděl na tmavnoucí oblohu na východě l řekl: „Za pár hodin bude tma. Řekněme, že den je u konce a utáboříme se na noc. Všichni potřebujeme odpočinek."

Amos přikývl. Když se vrátili k ostatním, nařídil, aby byly rozděleny poslední zásoby jídla, zatímco Nicholas vyhledal Harryho, který seděl na zemi a masíroval si nohy. Vedle něj seděla Brisa a objímala si kolena přitažená k bradě, jako by jí už teď byla zima.

„Jak se cítíš?" zeptal se Nicholas.

„Bolí mě nohy a mám hlad," odpověděl Harry. Pak se usmál. „Což ze mě činí v této společnosti opravdu výjimečného jedince, že ano?"

Nicholas se musel zasmát. Jak Harryho znal, byl to poslední člověk, který by klesl na duchu. „Chci, abys zítra šel vzadu," řekl. „Pokusíme se zdolat ten útes a budu vzadu potřebovat někoho, kdo se umí postarat, aby muži neztratili odvahu."

Harry přikývl. „Udělám, co bude v mých silách."

Nicholas se obrátil k dívce. „A co ty?"

„Bolí mě nohy a mám hlad," odpověděla s úšklebkem.

Nicholas se zasmál.„Vy dva jste se hledali." Vstal a odešel, aby si promluvil s dalšími muži.

Brisa ho sledovala pohledem a po chvíli mlčení řekla:

„Opravdu se snaží, že jo?"

„To bych řekl," odpověděl Harry. „Myslím, že je to v krvi. Zrozeni ke službě, šlechtictví zavazuje, a tak."

„Ty?" řekla napůl posměšně.

„Já nejsem princ. Jsem druhý syn nižšího šlechtice, což znamená, že mám ještě chabější vyhlídky než váš průměrný obchodník s pivem, pokud svůj osud nespojím s někým opravdu mocným."

„S ním – " ukázala Brisa pohybem brady směrem k Nicholasovi. Její hlas zněl pochybovačně.

„Nesměj se," řekl Harry. „Nicky je mnohem víc, než si myslíš. Jednou z něho bude velice důležitý a mocný muž. Bratr krále, víš."

„Jasně," řekla Brisa teď už s otevřenou nedůvěrou.

„Nedělám si legraci," řekl Harry. „Je to nejmladší syn prince Aruthy. Opravdu. A Marcus je synem vévody z Crydee."

„Pěkně otrhaná banda šlechticů, to ti řeknu."

„Dobře, věř si, čemu chceš. Ale jednoho dne to bude velice důležitý člověk."

Brisa si odfrkla. „Jenom jestli se toho dožije."

Na to Harry neměl odpověď.

Brisa se k němu přitiskla. „Nesnaž se na mě něco zkoušet. Jen se chci trochu zahřát."

Harry předstíral, že se cítí uražen. „Aha, takže jsem jenom náhrada za Marcuse, je to tak?"

Brisa si povzdechla. „Ne, prostě mám pocit, že to potřebuju, a ty jsi takovej neškodnej."

„Tak teď jsi mě opravdu urazila. Neškodný?"

Brisa ho lehce políbila na tvář. „Jsi docela milej, panoši, takovým neohrabaným chlapeckým způsobem. Ale neber si to příliš. Vyrosteš z toho."

Přitiskla se k němu pevněji a položila mu hlavu na rameno. Chvíli si ten pocit vychutnával, ale pořád v něm něco hlodalo. „Neohrabaný?"

Calis a Marcus se té noci nevrátili.

Marcus se objevil až hodinu po východu slunce. Běžel a mával rukou nad hlavou. Nicholas mu vyběhl v ústrety. „Co jste našli?"

„Calis objevil jedno místo asi tři čtvrtě kilometru odtud. Myslíme si, že se tamtudy dá vylézt nahoru."

Nicholas ztišil hlas, aby ho ti, kdo se k nim blížili, nemohli slyšet. „Musíme se o to pokusit dnes. Už tak to asi mnoho mužů nezvládne. Nemůžeme čekat ještě déle."

Marcus se zadíval na skupinu zubožených námořníků a přikývl.

Trvalo jim nějakou dobu, než dospěli ke Calisovi, protože ranění a nemocní jen s obtížemi zvládali chůzi v hlubokém písku. Jakmile Nicholas spatřil čekajícího půlelfa, rozběhl se k němu. Calis mu ukázal skalní římsu ve výšce asi tří metrů. Utvořil si z rukou stoličku a Nicholas na ni vystoupil a vyšvihl se nahoru, kde objevil trhlinu ve skále, rozšiřující se do malé jeskyně. Marcus

vystrčil nahoru Calise a ten pak podal Marcusovi ruku a pomohl mu. Když byli všichni tři na římse, zeptal se Nicholas: „Ta jeskyně?"

„Ne," řekl Marcus, „Je mělká a nevede nikam. Ale bude to dobrý úkryt pro ty, kteří zůstanou tady."

„Nikdo tady zůstávat nebude," prohlásil Nicholas. „Každý, koho necháme za sebou, zemře."

Marcusův hlas zdrsněl, ale zněla v něm hořkost, nikoli hněv. „Nicholasi, někteří z mužů neujdou bez pomoci ani krok. Nebudou schopni se vyšplhat tímhle!" Ukázal nahoru a Nicholasovy oči sledovaly pohyb jeho ruky.

Poblíž vchodu do jeskyně se nacházela puklina ve skále ve tvaru úzkého V. Podél jedné strany vedla vzhůru úzká stezka. Z místa, kde stál, Nicholas neviděl, kam pokračuje. „Byli jste tam nahoře?"

„Já jsem tam byl," řekl Calis. „Vede do poloviny výšky útesu a tam končí. Ale asi ve výšce dvou metrů nad koncem té římsy se zvedá kamenný komín. Podle mě by se jím dalo vyšplhat až na vrchol útesu."

„Jak?" zeptal se Nicholas.

„To bude ze všeho nejtěžší. Ale pokud se tam dva nebo tři z nás dostanou vlastními silami, máme dost provazů, abychom je mohli spustit dolů a vytáhnout na nich ty, kdo budou potřebovat pomoc."

„Ale vážně ranění a nemocní to nedokážou ani tak," ujal se slova Marcus. „Každý, kdo tím komínem poleze, bude muset pořádně zabrat. Nemůžeme táhnout mrtvou váhu deseti nebo patnácti mužů do výšky tří set metrů. Ty provazy by to nemusely vydržet."

Nicholas cítil, jak ho zaplavuje zoufalství, ale rozzlobeně je ze sebe setřásl. „Uděláme, co budeme moci. Nejdřív musíme dostat všechny sem."

Kameny, na nichž stáli, rozpalovalo polední slunce, a tak princ nařídil, aby se všichni ukryli v jeskyni. Vzal, si

stranou Amose a řekl mu: „Jakmile se slunce přestane opírat do útesu, vylezu s Marcusem a Calisem nahoru."

„Proč ty?" zeptal se Amos.

„Protože jestli se nemýlím, jsme tři momentálně nejzdatnější členové téhle společnosti."

„Ale nikdy předtím jsi nic ani vzdáleně podobného nezkoušel."

„Podívej, dříve nebo později se o to bude muset pokusit každý, pokud nechce shnít na téhle pláži. Jestli se mám zřítit a roztříštit se na skále, tak ať se to raději stane, když budu vykonávat svou povinnost, než abych se nechal tahat nahoru na laně."

Amos zaklel. „Každý den mi více připomínáš svého otce. Dobře, ale jak nahoře upevníte to lano, chci tam mít jako prvního Ghudu."

„Proč?"

„Protože jeho meč určitě nepotřebujeme tady dole, ale kdo ví, co nás čeká tam nahoře," řekl Amos netrpělivě.

„Dobře, dobře. Ale ty půjdeš hned po něm."

„Až po svých mužích," prohlásil Amos.

Nicholas mu položil ruku na rameno. „Někteří z nich nepůjdou. To přece víš."

Amos se odvrátil a zadíval se na oceán. .Jsem jejich kapitán. Musím jít jako poslední."

Nicholas se chtěl dále přít, ale něco ho zadrželo. „Dobře, ale půjdeš."

Amos přikývl a odešel od něj. Nicholas se vrátil ke vchodu do jeskyně, posadil se a čekal, až slunce přestane pražit na útes.

Nakor se posadil vedle Nicholase. Princ pozoroval stín, který se pomalu plížil vzhůru po útesu. „Vyrazíte brzy?" zeptal se mužík.

Nicholas přikývl. „Za pár minut, až slunce přestane svítit na skály. Ještě pořád jsou pěkně rozpálené."

.Jak se cítíš?"

Nicholas pokrčil rameny. „Hladový, unavený a nemálo ustaraný."

„Ustaraný?"

Nicholas vstal a pokynul Nakorovi, aby s ním vyšel ven. Zatímco předstíral, že zkoumá úhel slunce na obloze, řekl tlumeným hlasem: ‚Je tu půl tuctu mužů, kteří nebudou schopni vyšplhat na útes, Nakore, možná víc."

Nakor si povzdechl. „Každý jednou zemře. To vědí všichni. Jenže smrt někoho blízkého nás vždycky vyvede z míry, dokonce i když je to někdo, s kým jsme jen před chvílí prohodili pár slov."

Nicholas se otočil zády k jeskyni a zadíval se dolů na pláž a oceán. Zvedl se odpolední větřík a rozevlál mu vlasy. „Už jsem viděl tolik smrti. Nevím, jestli si na to někdy zvyknu."

Nakor se usmál. „To je dobře. Člověk může filozofovat v pohodlí přepychového pokoje, se sklenkou dobrého vína v ruce a s nohama nataženýma ke krbu, ve kterém praskají polena, ale v okamžiku, kdy mu jde o život, člověk nepřemýšlí. Jedná."

Nicholas přikývl. „Myslím, že rozumím."

Nakor položil ruku na Nicholasovu paži. „Víš, proč dnes někteří muži zemřou?"

„Ne," řekl Nicholas hořce. „Přál bych si, abych to věděl."

‚Je to proto, že někteří duchové milují život, zatímco jiní už jím jsou unaveni."

„To nechápu."

Nakor učinil rukou všezahrnující gesto. „Život je materiál."

„Materiál?"

„Materiál, ze kterého je všechno uděláno." Podíval se na oceán. „Vidíš to všechno, vodu, mraky, cítíš vítr. Ale je taky materiál, který vidět nemůžeš. Materiál, který blázni jako Anthony považují za magii. A všechno, od tvých bot po hvězdy na obloze, je z jednoho a téhož."

„Z toho .materiálu', jak to nazýváš?"

Nakor se ušklíbl. „Kdybych dokázal vymyslet nějaké elegantnější pojmenování, nazýval bych to jinak. Ale ať je tento základní materiál cokoli, je to něco, co nemůžeš vidět; je jako lepidlo – díky němu všechno drží pohromadě. A jedním ze způsobů, jakými se projevuje, je to, čemu říkáme život." Podíval se Nicholasovi do očí. „Prožil jsi hodně v krátké době a už nejsi ten chlapec, který opouštěl Krondor.

Ale ještě nejsi mužem, jímž se jednou staneš. Tak pochop tohle: někdy smrt přijde neočekávaně a ti, které odvede do Lims-Kragminy říše, jdou neochotně. To je osud. Ale když má duch na vybranou, a to ti muži zde mají, pak musíš onu volbu přijmout."

„Pořád mi ještě není jasné, co máš na mysli," řekl Nicholas. Z jeho výrazu bylo patrné, že se skutečně snaží pochopit.

Nakor pohodil hlavou směrem k jeskyni. „Někteří z duchů těchto mužů jsou připraveni zemřít. Nadešel jejich čas. Rozumíš?"

„Myslím, že ano. To je důvod, proč to člověk s těžkým zraněním zvládne, zatímco jiný, méně vážně zraněný, zemře?"

„Ano. Nesmíš se cítit za to zodpovědný. Je to volba, kterou činí každý z nich, i když si to možná neuvědomuje. Je to věc za hranicemi moci princů a knězi. Je to záležitost mezi lidským duchem a osudem."

Nicholas přikývl. „Myslím, že jsem to pochopil. Když se naše loď podruhé potopila, šel jsem ke dnu s ní. Nemohl

jsem dýchat a potápěl jsem se pořád hlouběji a hlouběji. Vdechl jsem vodu a myslel jsem, že umřu."

„Jak ses cítil?"

„Strašně jsem se bál, ale nakonec jsem cítil takový zvláštní klid."

Nakor přikývl. „To je ponaučení. Ale tvůj čas ještě nenadešel. Pro některé z těchto mužů nadešel. To musíš přijmout."

„Ale nemusí se mi to líbit."

Nakor se usmál. „A právě proto z tebe jednou bude dobrý vládce. Ale teď musíš vyšplhat na ten útes, ne?"

V Nicholasově úsměvu byla patrná úleva i vyčerpání. „Ano. Musím se ujmout vedení teď, nebo to neudělám nikdy."

„Pomyslel jsi na amulet?"

Nicholas přikývl. „Pug řekl, aby si ho vzal Anthony a použil ho jen v případě nejvyšší nouze." Zadíval se do jeskyně, jako by chtěl na jejím vzdáleném konci zahlédnout Anthonyho, pečujícího o zraněné. „Věřím, že Anthony dokáže poznat, kdy nastane stav nejvyšší nouze. Pro tuhle chvíli si myslím, že situace, kdy můžeme přežít bez cizí pomoci, tomuto označení neodpovídá."

„Musíš jít."

Nicholas vzhlédl a viděl, že celý útes už tone ve stínu. Přikývl a zavolal do jeskyně: „Marcusi, Calisi, je čas."

Calis vyskočil, vzal dlouhý provaz a svinul jej do kotouče, jímž prostrčil hlavu a jednu paži. Marcus a Nicholas udělali totéž. Jakmile budou všichni tři nahoře, svážou všechny tři provazy k sobě a spustí je dolů, aby tak připravili pohodlnější cestu ostatním. K Nicholasovi přistoupil Harry a řekl: „Přál bych si jít místo tebe."

Nicholas se usmál. „Ty?" Položil ruku na rameno svého přítele. „Díky, ale já nejsem ten, komu se zpotily dlaně,

když stál na cimbuří hradu, pamatuješ? Ty a výšky, to nikdy nešlo moc dohromady."

„Já vím, ale když už by měl někdo z nás spadnout –"

„Nikdo tady padat nebude."

Nicholas prošel kolem Harryho do jeskyně a oslovil shromážděné námořníky. „Měli bychom být nahoře před západem slunce. Spustíme provaz a vy začnete šplhat nahoru." Obrátil se k Amosovi. „Ty určíš pořadí, v jakém budou šplhat a kdo bude pomáhat těm méně schopným. Pokud to půjde, chci, aby byli všichni muži nahoře před setměním."

Amos přikývl, ale oba věděli, že je to nesplnitelný požadavek. Přikulhal k nim jeden z námořníků s nohou oteklou od zlomeniny kotníku. Tvář měl popelavou a staženou bolestí, ale jeho hlas zněl odhodlaně. „Postarám se, aby nahoru vyšplhali všichni, kdo toho budou schopni, Výsosti."

Nicholas přikývl a otočil se, aby vyšel z jeskyně. Ale když se ohlédl přes rameno, viděl, jak Amos rychle podává muži svou vlastní dýku a kvapně se odvrací. Nicholas věděl, proč námořník žádal o zbraň. Smrt hladem a žízní není příjemný způsob odchodu ze života.

Nicholas vylezl úzkou stezkou až k úpatí komína, kde na něho čekali Marcus a Calis. Harry šel za ním. Calis řekl:

„Půjdu první, protože jsem nejzkušenější. Marcusi, ty polezeš za mnou. Nicholasi, pozorně se dívej, kam dáváme ruce a nohy. Skála nemusí být tak pevná, jak vypadá; v kameni jsou pukliny, v nichž se hromadí voda. Když voda zmrzne, může skála zvětrat a začne se drolit. Vyzkoušej každý chyt, než přeneseš váhu. Jestli se unavíš nebo se dostaneš do nějakých problémů, řekni. Nelezeme nahoru o závod."

Nicholas přikývl s úlevou, že se vedení ujal půlelf. Teď nebyla vhodná doba na to, aby lpěl na svém postavení.

Obrátil se k Harrymu a řekl: „Až spustíme provaz, zavolej ostatní, aby začali s výstupem." Položil ruku na Harryho rameno a šeptem dodal: „A postarej se, aby Amos šel před tebou. Když bude třeba, vezmi ho kamenem po hlavě a vytáhneme ho nahoru jako pytel brambor, ale nesmí zůstat dole se zraněnými."

Harry přikývl.

Calis se zachytil rukama za malý výstupek, vytáhl se vzhůru a zapřel se nohama o stěny komína. Zatápal rukama, našel štěrbinu a posunul se o kousek výš. Marcus a Nicholas ho upřeně pozorovali, a když byl Calis asi tři metry vysoko, zahájil svůj výstup Marcus.

Nicholas sledoval svého bratrance, a jakmile měl dost místa, natáhl ruce a položil je na stejné místo jako oba jeho předchůdci. Pocítil příliv paniky, protože zjistil, že není příliš čeho se chytit. Na okamžik zaváhal, pak se vyšvihl vzhůru a rozkročil nohy tak, jak to viděl u Calise a Marcuse. V levém kotníku se mu okamžitě ozvala tupá bolest. „Ne teď, zatraceně," zaklel tiše.

Marcus se podíval dolů. „Stalo se něco?"

„Ne, nic," odpověděl Nicholas. Odvrátil myšlenky od vzpurné nohy a podíval se nahoru. Překvapilo ho, jak hluboké šero panuje v komínu oproti jasné obloze nad ním. Zaostřil pohled na Calise a Marcuse a sledoval, jak se pohybují. Natáhl se přes komín, opřel se dlaní o protější stěnu a začal se posunovat vzhůru.

Jako tři housenky lezoucí po zdi se centimetr po centimetru posouvali po skále.

Čas se rozmazal. Pro Nicholase se stal sérií přestávek, kdy se díval na ty nad sebou, než se mohl sám o kousek pohnout. Třikrát volal Calis dolů varování o možných slabých chytech a jednou mu uklouzla noha a na Marcuse a Nicholase se sesypala sprška drobných kamínků.

Nicholas se několikrát zastavil, aby popadl dech, ale zakrátko zjistil, že pohyb od něj většinou nevyžaduje značnější námahu, než když nehnuto visí na jednom místě. Byl unavený, ale prostě soustředil veškerou svou pozornost na úkol přesunout jednu ruku nad druhou, pohnout nohou, zapřít se a vytáhnout se zase o kousek výše.

Jednou se podíval dolů a překvapilo ho, že urazili pouze třetinu cesty komínem. Rozhodl se, že už se dolů dívat nebude, protože zklamání, které pocítil, bylo doprovázeno prudkým bodnutím v levé noze.

Navzdory tomu, že se pohyboval ve stínu, mu začal po obličeji stékat pot a oslepovat ho, když se díval vzhůru. Otíral si tvář do ramene a v duchu klel.

Nicholas se snažil udržet krok s Calisem a Marcusem a čas plynul. Každou hodinou byli blíže svému cíli, ale když už začal mít pocit, že všechno dobře dopadne, uslyšel Calise. „Máme problém."

Nicholas se podíval nahoru, ale ve výhledu na půlelfa mu bránil jeho bratranec. „Co?" zavolal.

„Komín se tu rozšiřuje."

„Co budeme dělat?" zeptal se Nicholas.

„Je to dost náročné. Až se sem dostaneš, uvidíš, že levá strana ustupuje. Vypadá to, jako by stačilo se jen trochu víc natáhnout, abys tam dosáhl, aleje to nebezpečné. Lepší bude trochu se přikrčit, přehodit obě nohy na levou stranu, zády se opřít o pravou, a tak se posunovat nahoru. Pochopils?"

„Myslím, že ano," odpověděl Nicholas. „Budu se dívat na Marcuse."

Marcus se zdánlivě nekonečně dlouho nehýbal. Nicholas, který po celou tu dobu musel zůstat v jedné pozici, cítil, jak se mu nohy a paže začínají třást vypětím. Zachvátila ho panika, když mu levá ruka začala klouzat po povrchu

skály, ale pak se o ni opřel pevněji. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a řekl si: „Nenech se ničím rozptýlit."

Čas se vlekl. Nicholas si uvědomoval drobné křeče a bolest ve svalech a věděl, že nikdy nebyl tak unavený. Najednou Marcus řekl: „Calis překonal to široké místo."

Nicholas sledoval, jak jeho bratranec vyšplhal ještě asi o tři metry výš, odrazil se pravou nohou, pevně ji zapřel o stěnu na levé straně a záda přitiskl k pravé stěně. Vzepřel se na jedné noze, zatímco druhou posunul nahoru a pak si pomohl i rukama, aby zvedl tělo výš. Byl to pomalý postup, ale Nicholasovi nepřipadal nijak zvlášť obtížný. Ale tichý vnitřní hlásek ho upozornil: *Nepovažuj nic za jisté.*

Když dospěl k místu, kde se Marcus otočil, pocítil náhle ostrou bolest v levé noze. „Zatraceně," zamumlal, když se na ni pokusil přenést váhu. Noha se mu chvěla a musel zavřít oči a soustředit se na to, aby nepodlehl bolesti a neuvolnil napětí ve svalech. Silou vůle se přinutil k dalšímu pohybu. Pak už byla jeho pravá noha pevně opřená o skalní stěnu a mohl odlehčit levé. Nabral dech a podíval se nahoru.

Marcus se vracel do své původní pozice, když mu najednou uklouzla noha. Vykřikl a snažil se najít nějakou oporu, ale nohy mu sjížděly dolů po hladkém povrchu skály a náhle visel jen za ruce, jimiž se držel malé kamenné kapsy.

Nicholas cítil, jak mu žaludek sevřela ledová ruka. „Drž se!" vykřikl. Přinutil své bolavé nohy a ztuhlá záda uposlechnout jeho vůli a sunul se vzhůru, jak nejrychleji mohl.

„Zpátky!" křikl Marcus. „Jestli... spadnu... strhnu tě." Z prudkých nádechů mezi jednotlivými slovy Nicholas poznal, že Marcus vynakládá nadlidské úsilí, aby se udržel rukama.

Nicholas si nevšímal jeho varování a přinutil se nebrat na vědomí nebezpečí, které mu hrozilo. Zamrkal, protože jak se blížil k Marcusovi, padal mu do očí prach a drobné kamínky. Calise ani nezahlédl.

Dospěl k místu pod Marcusovýma kopajícíma nohama a vykřikl: „Zůstaň chvilku klidně viset!"

Marcus znehybněl a Nicholas se posunul ještě o kousek výš. Lehce uchopil do ruky jednu Marcusovu botu a řekl:

„Nekopni do mě, nebo se zřítíme oba." Odolal instinktu, který mu velel křečovitě se chytit boty před svým obličejem.

Zapřel se na svém místě nejpevněji, jak mohl, a přesunul dlaň pod podrážku Marcusovy boty. „Pomalu se na ni postav!" zavolal.

Marcus přenesl váhu na nohu, spočívající v dlani jeho bratrance. Nicholasova tvář se zkřivila námahou. Záda měl v jednom ohni, jak je drsná skála rozdírala do krve. Nohy se mu třásly a v levém kotníku mu vybuchl ohňostroj bolesti, ale pevně podpíral Marcusovu nohu.

Nicholas si uvědomil, že dýchá rychle a povrchně, a přiměl se dýchat zhluboka. Z bolesti v zádech a nohou mu z očí vytryskly slzy, ale přesto zůstal napjatý jako tětiva luku a pevný jako železný prut, protože věděl, že když jen na okamžik poleví ve svém soustředění, zaplatí za to životem on i Marcus.

Pak náhle tíha zmizela a Marcus opět šplhal vzhůru. Nicholas se modlil k bohům o chvilku odpočinku, ale věděl, že se nachází v nejnebezpečnější pozici od začátku výstupu. Potřeboval se posunout trochu dolů a pak se znovu vydat vzhůru.

Cítil. jak jeho rozbolavělé tělo sklouzlo o několik centimetrů NÍŽ a najednou zjistil, že se zaklínil. „Ech... Calisi!" zavolal.

„Co je?“ ozvalo se shora. ..Mám takový malý problém."

„Jaký?“ zeptal se Marcus a podíval se dolů.

„Nohy se mi dostaly výš než ramena. Nemůžu spustit nohy níž ani posunout trup výš."

Nehýbej se," vykřikl půlelf. „Už jsem skoro nahoře." Nicholas věděl, že jakmile Calis vyleze na vrchol útesu, spustí mu dolu lano a vytáhne ho. Všechno, co musel udělat, bylo pevně se držet.

Vteřiny míjely a vlekly se před Nicholasovým vnitřním zrakem jako procesí šneků na zahradní cestičce. Přinutil se hledět na lhostejnou skalní stěnu, protože věděl, že kdyby se podíval dolu, zřítil by se.

Cítil, jak ho přemáhá panika, a v levé noze mu škubalo stejně nesnesitelnou bolestí jako tehdy, když se zranil v Crydee. Chtěl uvolnit napětí v lýtku, aby noze trochu ulevil, ale nemohl to udělat, aniž by nezačal opět sklouzávat dolů. Zavřel oči a začal myslet na Abigail.

Vzpomínal na to, jak s ní oné poslední noci seděl v zahradě, na křivku jejích ňader rýsující se pod živůtkem jejích šatů, na prstýnkv jejích vlasů, zlatě pableskující v záři pochodní, jež osvětlovaly zahradu. Voněla po letních květinách a její oči byly jako obrovské modré tůně. Připomněl si okamžik jejich prcního polibku a téměř cítil její plné rty na svých. Musí se dostat na vrchol útesu, umiňoval si. Pokud chce ještě někdy Abigail vidět, nesmí teď spadnout.

Najednou mu něco narazilo do tváře a dolehl k němu hlas. „Uvaž si to kolem pasu!"

Nicholas otevřel oči a uviděl provaz. Sáhl po něm levou rukou a zatáhl; provaz se spustil níž a Nicholas si ho nechal viset po levé straně těla. Pak se tvrdě opřel rameny o skálu a bez ohledu na bolest, jež mu působila rozdrásaná kůže, sáhl pravou rukou pod sebe a nahmatal provaz. Vytáhl jej nahoru. ovinul kolem pasu a neohrabaně na něm uvázal uzel.,,Nevím, jestli to bude držet."

„Není to daleko. Jen se pevně drž oběma rukama."

Sevřel provaz pravičkou a zvolal: „Připraveni?"

„Připraveni," přišla odpověď.

Když ztratil oporu pod nohama, hmátl po provaze i levou rukou. Najednou visel na laně a otáčel se ve vzduchu. Narazil na skálu a odřel si tvář. Ale zdálo se, že provaz drží, a tak zakřičel: „Tahejte!"

Stoupal vzhůru rychleji, než považoval za možné, a každý kousek nechráněné kůže si přitom odíral o tvrdou skálu. Pak se ocitl na okraji útesu a díval se do velkých hnědých očí, které na něho udiveně hleděly.

Koza překvapeně zamečela a odběhla, když se Nicholas začal škrábat přes hranu komína. S povděkem se nechal uchopit v podpaždí a odtáhnout o kus dál, kde zůstal ležet na zádech a zíral na modrou oblohu. Pak se pokusil posadit. Bolestně zasténal, protože se mu všechny svaly v celém těle křečovitě stáhly.

„Nehýbej se," upozornil ho Marcus. „Jen lež a odpočívej."

Nicholas otočil hlavu a uviděl opodál Calise, jak rozvinuje provaz. „On mě vytáhl sám?"

Marcus přikývl. „Je mnohem silnější, než vypadá."

Calis řekl: „Mám neobyčejné rodiče." Bez dalších řečí vzal Marcusův provaz a pevným uzlem ho přivázal ke svému. Pak je důkladně prohlédl po celé délce, jestli někde nejsou poškozeny. Usoudil, že jejich stav je vyhovující, a řekl: „Potřebuju ten poslední."

Kapitola druhá

BANDITI

Začal vát vítr.

Nicholas podřimoval na zemi pod holí, kterou si opřel o loket a přes niž měl přehozen svůj provizorní přístřešek. Ghuda trval na tom, aby si všichni během dne zajistili co nejvíce stínu a použili každou vhodnou věc k výrobě podobných úkrytů. Obětovali na to veškeré oblečení, které měli – kromě tunik a kalhot. Všechny kabátce, pláště, kusy plachet – vše, co je chránilo před chladem noci, včetně rozříznutých pytlů od jídla – bylo použito k ochraně před žárem dne. Svlékli dokonce i šaty z těl těch, kteří zemřeli první noci na poušti. Nicholas se pokoušel odpočinout si během druhého dne, kdy panovalo nesnesitelné vedro, a chápal, proč Ghud tak trval na tom, že ochrana živých je daleko důležitější než důstojnost mrtvých. Všichni si museli chránit hlavy před slunečním žárem a nohy před rozžhaveným pískem. Nicholas neměl ani tušení, že písek může být tak horký.

Poušť byla úplně jiná, než jakou si ji Nicholas představoval. Jako většina obyvatel Království sice věděl o

tom, že na severní hranici říše Velká Kesh existuje poušť Jal-Pur, ale nikdy ji na vlastní oči neviděl. Představoval si ji vždycky jako nekonečnou pláň poletujícího písku.

Tato poušť se většinou skládala ze skalisek a solných pánví, mezi nimiž se rozprostíraly tak rozlehlé plochy písku, že Nicholas děkoval bohům za to, zeji *netvoří jen* písek. Pokaždé, když došli na okraj další písečné pláně, ozvalo se přinejmenším od poloviny mužů bolestné zasténání. Jejich rychlost pak klesla nejméně o polovinu, protože unavené nohy byly nuceny bojovat s terénem, který pod nimi podkluzoval a který – když upadli – nebyl vůbec měkký.

Navíc tu vál strašlivý suchý vítr, vysávající vlhkost z těl i ve chvílích, kdy nebyl nijak horký. A vždycky s sebou nesl písečný prach tak jemný, že před ním nic nedokázalo ochránit oči, ústa a nos. Čím více ho Nicholas spolykal, tím víc toužil po vodě, které by se napil, jíž by si umyl tvář i celé tělo a v níž by si vypral oděv. Neustálé tření písku navíc dráždilo odřeniny na nohou a rukou a skrovné jídlo jim skřípalo mezi zuby.

Cestovali takhle už dvě noci a postupovali pomalu, ale jistě. Chudá v průběhu cesty procházel mezi muži a dohlížel na pořádek během pochodu, na to, aby žádný z mužů nepil bez dovolení nebo aby se nikdo neopozdil. Všichni věděli, že pokud někdo zaostane pozadu, nikdo z ostatních se pro něho nevrátí. Nikdo neměl tolik síly, aby mohl ještě nést dalšího člověka.

Noci byly na poušti stejně jako na pláži nepříjemně chladné. Pohybem se všichni alespoň trochu zahřáli, ale únava si vybírala svou daň. Pak vyšlo slunce a od východu dorazily vlny horka.

Nicholas vzpomínal na včerejší den. Nejdřív obloha zjasněla, a když slunce vystoupilo nad náhorní plošinu, začala žhnout. Jakmile sluneční kotouč dospěl nad hranici

útesů, rozkázal Chudá zastavit. Pak si dřepl, vzal do ruky jednu z holí – kterou vyřezali z větve jednoho stromu v oáze – a ukázal jim, jak si mají sednout, přehodit přes hůl kus látky a vytvořit tak provizorní stan. Pečlivě dohlédl na to, aby všichni docílili co nejlepšího výsledku.

Když pak po dlouhém dni přišel soumrak, byl Ghuda na nohou jako první a všechny nutil vstát a vydat se na pochod. Zatímco se chystali na cestu, měli se muži rozhlížet po obzoru a pátrat po známkách vody – buď po jejím odlesku v paprscích zapadajícího slunce, po poletujících ptácích, nebo po změnách ve vlnách horka, které stoupaly z rozpálené země. Nic takového nezahlédli a navíc zjistili, že tři muži zemřeli. Teď už zbyli jen čtyřicet tři. Nicholas pokládal za docela pravděpodobné, že až se dnes večer potřetí vydají na pochod, nevstanou další muži. Cítil v hrudi tupou bolest způsobenou tím, že pro ně nemůže vůbec nic udělat.

Nicholas podřimoval, ale nebyl schopen tvrdě usnout. Kdykoli se začal konečně nořit do hlubokého spánku, probudil ho pohyb větve. Několik mužů se pokoušelo vykopat v zemi díry nebo zarazit hůl mezi kusy skal, ale přecházeli po podloží, které bylo tvrdé jako kámen. Ghuda sliboval, že i když se budou cítit unavení, určitě.si v průběhu dne odpočinou natolik, aby mohli v noci pochodovat. Nicholas o tom ale upřímně pochyboval. Vyhlédl ze svého provizorního stanu a pozoroval, jak se ze země zvedají vlny horka a křiví obraz obzoru.

Pokusil se znovu usnout. Vzpomněl si na vyprávění svého bratra Borrice o tom, jak ho jako otroka vlekli po Jal-Puru, ale tohle se s Borricovou tehdejší situací nedalo vůbec srovnat. Od chvíle, kdy vyšli z oázy, nezahlédli na náhorní plošině jedinou známku života. Nicholas myslel na své bratry a na to, jak se během cesty na dvůr keshanské císařovny změnili. Narazili tam na podlý pokus o zničení

císařské rodiny; spiklenci měli v plánu vtáhnout Říši do války s Královstvím. Borrice zajali otrokáři, později utekl a na svých cestách se setkal s Ghudou a Nakorem. Byl tam kromě toho ještě jeden chlapec – jmenoval se Suli Abul a zabili ho, když se pokoušel Borrice chránit. Díky této zkušenosti se pak Borric začal chovat ke svému malému bratříčkovi daleko pozorněji než dřív, kdy ho bezohledně trápil. Nicholase bodl v hrudi stesk po domově, a to ho probudilo úplně. Najednou se zase cítil strašně mladý a přál si, aby byl opět doma v náručí rodiny, kde ho před tvrdou realitou světa chránila něžná a laskavá matka a silný, citlivý otec.

Nicholas zavřel oči a snažil se přivolat spánek. Ve vzpomínkách přeskakoval z jedné věci na druhou a najednou znovu myslel na Abigail, ale ve snu si nedokázal vybavit její tvář. Věděl, že je krásná, ale podrobnosti mu vyvanuly z paměti a ona splynula s tvářemi služek v Krondoru nebo dívek, které vídával v Crydee.

V polosnu zaslechl hlas. „Už je čas."

Nicholas se probudil, zachvěl se, vymotal se z látky, jíž byl zakrytý, a vstal. V levé ruce držel svou hůl. Nikdo mu nemusel říkat, aby se díval na západ směrem k rudému slunci a pátral po ptácích nebo jiných známkách přítomnosti vody. Ostatní se dívali stejným směrem, ale nikdo radostně nevykřikl, že něco spatřil.

Nicholas se rozhlédl a všiml si, že na zemi leží dvě nehybné postavy. Hrdlo mu zaplavila hořkost. Přistoupil k nim a ucítil, jak ho bodlo u srdce poté, co zjistil, že jedním z mužů je Harry. Klekl si ke svému příteli a skoro se rozplakal úlevou, když zaslechl tiché zachrápání. Zatřásl jím a řekl: „Už je čas."

Harry se pomalu probudil a zamrkal očima napuchlýma horkem a nedostatkem vody. „Co to?"

„Už musíme vyrazit."

Harry neochotně vstal a Nicholas dodal: „Nechápu, jak můžeš takhle jednoduše usnout."

„Až budeš opravdu unavený, tak to pochopíš," řekl Harry chraplavě.

Přišel k nim Ghuda a řekl: „Další mrtvý."

Teď už jich bylo jen čtyřicet dva. Ostatní rychle svlékli mrtvé tělo svého druha a jeho šaty si vzal muž, který nebyl před žárem slunce dostatečně chráněn. Ghuda podal Nicholasovi měch s vodou. Mladík odmítavě zavrtěl hlavou.

„Pij," přikázal mu žoldnéř. „Dopouštíš se vraždy, když se napiješ víc, než je tvůj *díl*, *ale* pácháš sebevraždu, když se nenapiješ, pokud k tomu máš příležitost. Už jsem viděl chlapy, kteří odmítali vodu a za dvě hodiny umřeli dřív, než si o ni stačili znovu říct."

Nicholas vzal mech a v okamžiku, kdy se rty dotkly vlhké kůže, začal pít bez ohledu na to, že byla horká a hořká. „Jen dva doušky," upozornil ho Ghuda.

Nicholas poslechl a podal měch Harrymu, který vypil svůj příděl a podal vodu dál. Nicholas byl rád, že všichni muži kolem sloužili u Královského námořnictva, takže vžitá disciplína bránila tomu, aby se zoufalá situace změnila v beznadějnou. Věděl, že každý z nich by byl schopen pro vodu vraždit, ale všichni uposlechli rozkaz a omezili se na dva doušky.

Nicholas se podíval na Amose, který nehnutě sledoval, jak několik mužů vrší kameny na svého mrtvého společníka. Nicholas věděl, že admirál viděl takhle umírat už mnoho svých podřízených, ale že tentokrát ho to mrzí dvojnásob, protože muži před sebou původně měli jen jednoduchou cestu na Vzdálené pobřeží a pak se těšili na návrat a svatbu svého velitele.

Nicholas uvažoval o tom, jak asi Amosovu nepřítomnost snáší babička. Věděl, že do Krondoru už dospěla zpráva o

drancování a že jeho otec právě v této chvíli s největší pravděpodobností velí flotile nákladních lodí, které hodlají proplout Úžinou temnot ke Vzdálenému pobřeží bez ohledu na to, že Úžina je vzhledem k počasí pozdního podzimu a časné zimy skoro nepřekonatelná. Na pomoc určitě jdou i zásobovací karavany přes Severní průsmyk Šedými věžemi a z Yabonu.

Nicholase napadlo, jak se asi vede strýčkovi Martinovi. Žije ještě? Když si vzpomněl na Martina, otočil se a podíval se na Marcuse. Od chvíle, kdy se vyšplhali na útesy, se Marcusovo chování k Nicholasovi změnilo; třebaže by o jeho bratranci nikdy nikdo neřekl, že je to člověk se srdcem na i dlani, Nicholas si tu změnu uvědomoval. Možná se z nich nikdy nestanou přátelé, ale rozhodně už nebyli protivníky. Oba věděli, že až si Abigail vybere jednoho z nich, bude druhý její volbu ctít.

Ghuda zvedl ruku a vyrazili. Kráčeli na jih – ze stejného důvodu, proč šli jižním směrem už tenkrát na pláži. Jiná, lepší možnost jim nekynula, a tak se rozhodli pokračovat směrem, který je povede přímo k původnímu cíli.

Asi hodinu po západu slunce začal vzduch chladnout. Při chůzi se všichni začali co nejvíc halit do svých košil, kabátů a plášťů.

Snažili se během cesty odpočívat co nejméně, ale nedokázali jít celou noc bez zastávky. Amos z postavení a pohybu slunce a hvězd zjistil jedno – roční období tu byla opravdu obrácená a dny se prodlužovaly. To znamenalo, že bude čím dál větší horko. Nicholas usoudil, že pokud nejpozději do dvou dnů nenajdou ukryt a vodu, všichni zemřou.

Kráčeli nocí.

Teď už zbývali jen třicet čtyři.

Nicholasovi bylo jasné, že pokud nenarazí na vodu, je tohle jejich poslední noční pochod. Šli ani ne poloviční rychlostí než první noci. Ghuda odhadoval, že včera neušli ani patnáct kilometrů a bude štěstí, jestli dnes urazí alespoň stejnou vzdálenost.

Ghuda vstal **ze** svého malého stanu, složeného z košilí a pláště, a řekl: „Už je čas."

Prohlíželi obzor a najednou jeden z námořníků vykřikl: „Voda!"

Ghuda se podíval směrem, kterým muž ukazoval, a Nicholas jeho pohled sledoval. Na západním obzoru se lehce chvěl malý modrý odraz. Nicholas řekl: „Ghudo?"

Starý žoldnéř zamyšleně poznamenal: „Mohla by to být fata morgana."

„Fata morgana?" zeptal se Harry.

„Horký vzduch dokáže zajímavé věci," ozval se Nakor. „Někdy se chová jako zrcadlo, takže se v něm odráží modrá obloha – a vypadá jako voda."

Ghuda stál na místě a škrábal se na bradě. Pak jeho pohled zabloudil k Nicholasovi a bylo jasně vidět, že se nedokáže rozhodnout. Je-li to fáta morgana, zemřou. Bude-li to skutečně voda a oni za ní nepůjdou, zemřou.

Nicholas řekl: „Dívejte se dál, dokud slunce úplně nezapadne."

Byl to samozřejmě Calis, kdo je zahlédl. „Ptáci," řekl půlelf. Slunce už napůl zapadlo za obzor, když se ozval.

„Kde?" řekl Nicholas.

„Tamhle, na jihozápadě."

Ať Nicholas napínal oči, jak chtěl, nic neviděl. Všichni zbývající námořníci hleděli směrem, jímž ukazoval půlelf, ale nikdo jeho objev nepotvrdil.

„Ty tvoje oči musí byt kouzelné," poznamenal chraplavým a vyčerpaným hlasem Amos.

Calis neodpověděl, ale vykročil směrem k místu, kde ptáky zahlédl.

Asi o hodinu později dorazili na okraj pouště. Ve tmě sice nic neviděli, ale cítili to pod nohama. Po tvrdém a ostrém písku pouště jim najednou připadalo, jako by kráčeli po měkkém koberci. Brisa si klekla a vyprahlým, skřípavým hlasem řekla: .Ještě nikdy mi nic tak krásně nevonělo."

Nicholas se sklonil, utrhl stéblo dlouhé suché trávy a promnul je mezi prsty. Pokud v něm kdy byla voda, už dávno se vypařila. „Calisi?" řekl.

Půlelf odpověděl: „Tudy," a ukázal na jihozápad.

Když opustili poušť a vykročili po trávě, odrazilo se to i na jejich duchu. Celá společnost se pohybovala rychleji a odhodlaněji. Ale Nicholas věděl, že se smrti vzdálili jen na pár hodin.

Terén se zvedal a písek se změnil v tvrdou hlínu. O něco později Calis řekl: „Tamhle!"

Rychle vyrazil kupředu a Nicholas s ostatními měli co dělat, aby mu stačili. Nicholas přinutil nohy vystoupat co nejrychleji na táhlý pahorek; a pak to v měsíčním světle zahlédl:

pramen! Zpola utíkal a zpola klopýtal do malé úžlabinky pod vrcholkem. Několik ptáků, kteří hnízdili kolem, poplašeně zakřičelo a odletělo, když se Calis vrhl k vodě a ponořil do ní obličej.

Nicholas k němu doběhl o chvilku později a udělal totéž. Zhluboka se napil a právě se nadechoval k dalšímu doušku, když ho Ghuda popadl mohutnou rukou za límec a odtáhl ho od vody. „Pij pomalu, nebo to všechno vyzvracíš zpátky," upozornil ho žoldnéř.

Pak se vydal k ostatním a své varování opakoval, ale nezdálo se, že by mu vůbec někdo věnoval pozornost.

Nicholas si znovu lehl a nechal si vodou omývat tvář. Byla bahnitá a chutnala a páchla po něčem, na co vzhledem k tomu, že tu hnízdili ptáci, nechtěl ani pomyslet – ale byla to Voda.

Nejistě vstal a rozhlédl se po oáze. Pramen byl ze tří stran stíněn palmami, zatímco směrem na východ se prostírala poušť. Nicholas procházel s Amosem a Chudou mezi muži a dohlíželi na to, aby nepili příliš rychle. Většina uposlechla – poté, co se pořádně napili – ale několik museli od bahnité vody doslova odtáhnout.

„Trochu se porozhlédnu," řekl Calis.

Nicholas přikývl a pokynul Marcusovi, aby šel s půlelfem. Když si všiml, že Marcus není ozbrojený, vytáhl Nicholas od pasu dlouhý nůž a podal mu jej. Marcus pokývnutím poděkoval a vykročil za Calisem. Nezmínil se jediným slovem o nevysloveném varování: teď, když opustili poušť, mohli kdykoli narazit na další lidi a ti mohli být nepřátelští. Marcus s Calisem vyrazili na jihozápad.

Někteří z mužů už se vzpamatovali natolik, že Amos mohl postavit pár hlídek a vyslat je za jídlem. Několik nejsilnějších vylezlo na palmy, aby otrhali datle. Nicholas pokynul Harrymu, aby šel s ním. Vydali se na severozápad, a když ušli nějakých sto metrů, všimli si, že se ráz krajiny mění.

„Podívej," řekl Harry.

Nicholas se zahleděl směrem, kterým jeho přítel ukazoval, a přikývl. Země byla řídce porostlá rostlinami podivného vzhledu a v dálce si dokonce všiml bizarně pokroucených stromů bez listí. Nevypadaly ale, že jsou uschlé. Nicholas řekl: „Možná se proti tomu horku umí nějak chránit."

„Možná," souhlasil Harry, který toho o přírodě věděl ještě míň než Nicholas. „Margaret by to věděla."

Nicholase ta poznámka překvapila. „Jak to?"

„Když jsme byli posledně v zahradě, říkala mi, že tráví spoustu času v lese s otcem, bratrem a... matkou."

Nicholas přikývl. „Já mám strach. Harry."

„A kdo ho nemá? Jsme daleko od všeho, co známe, a už vůbec mi není jasné, jak ty holky najdeme a jak se potom dostaneme domů."

Nicholas zavrtěl hlavou. „O to nejde. Jsem si jistý, že Anthony nás k nim bezpečně zavede."

„Myslíš?" zeptal se Harry.

Nicholas si pomyslel, že bude lepší, když se nezmíní o Anthonyho citech vůči Margaret – ne snad proto, že by pokládal svého přítele za neústupného protivníka, pokud šlo o dívčinu lásku, ale spíš nechtěl Harrymu působit starosti. Hlavně ale proto, že byl na podobné věci příliš unavený. Řekl prostě:

„Ano, myslím."

Harry se zeptal: „A jak se dostaneme domů?"

Nicholas Harryho překvapil veselým úsměvem. „Jak se na tohle můžeš ptát, když s sebou máme nejslavnějšího piráta Hořkého moře? Jasně že si nějakou loď ukradneme."

Harry se usmál, ale byl to žalostný úsměv. „Když myslíš."

„Ne, mě děsí něco jiného – totiž že bych mohl nějak selhat."

Harry řekl: „Podívej, já jsem jenom budižkničemu – aspoň mi to otec pořád opakoval. Ale při těch vzácných příležitostech, kdy po mně chtěl, abych mu pomohl vládnout našemu baronství, jsem nespal. A z toho, co jsem na otcově dvoře viděl, je mi jasné, že vládce se od obyčejného člověka liší tím, že vládce se prostě nebojí riskovat neúspěch."

Teď byla řada na Nicholasovi, aby se zeptal: „Myslíš?"

„Jo. Myslím, že jde o to, že si řekneš: .Tohle musím udělat, i když to je možná nanic,' a pak prostě jdeš a uděláš to."

Nicholas souhlasně přikývl. „No, otec vždycky říkal, že nikdy nezjistíš, jestli máš pravdu, pokud neriskneš, že se spleteš."

Když zaslechli od pramene výkřik, otočili se a spěchali zpátky. Marcus s Calisem se vrátili a Marcus řekl: „Radši pojď s námi a podívej se na to sám."

Nicholas, Harry, Amos a Ghuda se vydali s Calisem a Marcusem z oázy a přes mělké údolí přešli k malé vyvýšenině. Když dorazili na vrcholek, přešli úzkou rokli a vylezli na další, ještě vyšší návrší.

Jakmile se zastavili na vrcholku, uvědomil si Nicholas, že se nacházejí na jihozápadním okraji náhorní plošiny a terén prudce klesá a je na něm každým kilometrem více zeleně. Na severozápad, kam až oko dohlédlo, pokračovala poušť. „Cesta na jih byla dobrá volba," poznamenal Nicholas.

Calis řekl: „Jistě. Kdybychom šli na západ, určitě bychom zemřeli."

Marcus řekl: „Ale to není všechno. Podívej." Ukázal dolů a Nicholas zahlédl v dálce lehký opar.

„Co to je?"

„Řeka," řekl Calis. „Řekl bych, že vzhledem k tomu, jak jsme daleko, je to docela velká řeka."

„Jak daleko?" zeptal se Amos.

„Pár dní cesty, možná víc."

Nicholas řekl: „Zbytek dneška a celý zítřek budeme odpočívat a pak ráno vyrazíme."

Vrátil se do tábora a Nicholas hodil všechny úvahy o neúspěchu za hlavu.

Čtyřiatřicet mužů, kteří přežili ztroskotání *Dravce* a putování pouští, pomalu scházelo ze svahu a mířilo ke vzdálené řece. Byli na pochodu už dva dny a po spalujícím žáru pouště si ve stínu stromů připadali jako v ráji. Ať už voda nahoře na náhonu plošině pramenila z jakéhokoli zdroje, naplňovala i potůček, který zurčel dolů skalnatým korytem. Calis usoudil, že bude nejlepší, když půjdou podél něj, protože se se vší pravděpodobností vlévá do řeky – a pokud ne, alespoň budou mít během cesty kde nabrat vodu.

Kolem poledne se zastavili, aby si odpočinuli, a Calis se vydal dopředu na obhlídku. Nicholas cítil k půlelfově síle a výdrži čím dál větší úctu. Zatímco všichni ostatní byli ztroskotáním a vysilující cestou po poušti úplně vyčerpaní, Calis vypadal – kromě toho, že byl špinavý a měl roztrženou tuniku – stejně jako toho dne, kdy se s ním Nicholas setkal poprvé.

Půlelf se vrátil skoro hned a řekl: „Nicholasi, pojď se na něco podívat."

Nicholas pokynul Marcusovi a Harrymu, aby šli s nimi, a všichni čtyři prošli malým údolím, kterým protékala voda, a vyšplhali se na nízká skaliska. Calis jim ukázal, kudy mají jít, a sám lezl jako první.

Nicholas šel za ním, a když stanul vedle něho, viděl teď řeku úplně jasně; vypadala jako modrá stuha, vinoucí se zelenou kraj inou.

„Jak je to daleko?" zeptal se Nicholas.

„Jeden, při nejhorším dva dny."

Nicholas se usmál a řekl: „Takže to přece jen zvládneme."

Marcus se usmál slabě, jako by mu moc nevěřil, ale Harry jeho široký úsměv opětoval.

Když se vrátili k ostatním, řekl Nicholas: „Jdeme správným směrem." Zdálo se, jako by tato jednoduchá věta

vykřesala jiskru v celé společnosti – včetně Brisy, která od chvíle, kdy vyrazili na poušť, upadla do neobvyklé zamlklosti. Nicholas si skoro přál, aby si zase začala drze utahovat z Marcuse; tak by alespoň poznal, že už je zase taková jako dřív. Ale třebaže se dívka lidí nestranila, vypadala jako duchem nepřítomná a odpovídala jen na přímé otázky.

Calis se vrátil na svou hlídku a ostatní čekali. Vždycky během nejteplejších hodin dne odpočívali, zatímco půlelf hledal nejpřímější a nejbezpečnější cestu dolů.

Když uběhla hodina, začal si Nicholas dělat starosti; Calis byl většinou spolehlivý, když řekl, že bude tehdy a tehdy tam a tam. Nicholas chtěl za ním zrovna poslat Marcuse, když se půlelf vrátil s podivným zvířetem, přehozeným přes rameno. Vypadalo jako malý jelen, ale mělo dva zkroucené rohy, ohnuté dozadu.

„Vypadá to jako nějaká antilopa," zabručel Ghuda, „ale takovouhle jsem v Keshi nikdy neviděl."

Calis shodil zvíře z ramenou na zem a řekl: „Kousek odtud na okraji lesa se páslo celé stádo. Jednu jsem zabil a stáhl. Pokud to stádo neuteče, budeme mít co jíst."

Rychle zapálili oheň a pustili se do přípravy masa. Nicholas by přísahal, že ještě nikdy v životě nejedl tak šťavnatou a lahodnou pečínku.

K řece jim zbýval ještě necelý den cesty, když si Nicholas všiml na západě sloupu.kouře. V tomtéž okamžiku jej zahlédli i Calis s Marcusem a Nicholas nařídil zastavit. Pokynul Ghudovi, aby se s Harrým k onomu místu přiblížili z východu a Marcus s jedním námořníkem aby jej obešli od západu. Pak naznačil Calisovi, aby šel s ním, a vykročil přímo ke kouři. Procházeli teď vysokou trávou, která jim místy dosahovala až k hrudi, a šli dost pomalu. Nikdy neměli daleko k vodě

a Calisovy předpovědi o dostatku lovné zvěře se ukázaly jako pravdivé. I když zrovna nehodovali, měli dost masa na to, aby se celá družina tělesně zotavila z útrap pouště. Nicholase napadlo, jak asi teď vypadá. Všichni ostatní byli špinaví, otrhaní a vyhublí, ale většina jizev, odřenin a pohmožděnin už se zahojila.

Nicholas stanul na malém návrší a před sebou spatřil obraz zkázy. Poblíž řeky stálo v kruhu šest povozů a dva ještě hořely Další dva byly převržené na bok. V postrojích ležel tucet mrtvých koní a kolem se válela mrtvá těla. Podle mezer v kruhu povozů bylo jasné, že některé z nich odjely.

Nicholas řekl: „Já jdu přímo tam. Ty to obejdi kolem a podívej se, jestli tu ještě někdo není."

Calis přikývl a zmizel ve vysoké trávě, zatímco Nicholas vyrazil z návrší dolů. Došel k prvnímu vozu a rozhlédl se kolem. Podle toho, jak vypadaly hořící povozy, tu došlo k boji nejspíše před třemi čtyřmi hodinami. Po těch, které už shořely, zůstaly jen zčernalé kostry.

Povozy měly vysoké bočnice s velkými obručemi, na nichž bylo napnuté plátno, jež tvořilo střechu a zakrývalo boky. Plátno se dalo zvednout, když se nakládalo či vykládalo zboží, anebo proto, aby se vnitřek vozů vyvětral a bylo tam světlo. Vozy mohly pojmout docela velký náklad nebo něko lik cestujících. Zadní část tvořila pevná deska s panty, takže mohla sloužit jako nakládací rampa. Uprostřed měla menší dvířka – pro případ, že by někdo chtěl vlézt dovnitř v době, kdy byla deska zdvižena nahoru. Do postrojů se dali zapřáhnout čtyři koně.

Nicholas otočil jedno z těl a pohlédl do tváře muži, který byl zhruba stejně vysoký jako on a o něco tmavší, ale ne tak snědý jako většina obvyvatel Keshe. Podle toho, jak vypadal, by se za ním na území Království nikdo neotočil.

Na hrudi měl roztřepenou ránu, nejspíš od meče, po níž musel být hned mrtvý.

Nicholasovi trvalo jen chvilku, než si uvědomil, že všechno cenné odsud bylo odvezeno. Pod jedním z mrtvých koní našel meč a vytáhl jej ven. Byl to široký meč, jaké se v Království běžně vyskytovaly.

Objevil se Marcus s námořníkem a Nicholas mu podal meč. „Přišli jsme pozdě."

Marcus řekl: „Buď to, nebo jsme měli víc štěstí, než na kolik máme právo." Ukázal na vzdálenější stranu kruhu a Nicholas se tam podíval. „Leží tam tak dvacet, třicet lidí." Pak ukázal na mrtvoly, které ležely roztroušené kolem vozů, a řekl: „Na tuhle karavanu zaútočila velká ozbrojená skupina – dost velká na to, aby nás bez potíží rozsekala na kousky."

Nicholas přikývl. „Možná máš pravdu. Nemáme nejmenší ponětí o tom, co to bylo za lidi a kdo na ně zaútočil."

Od východu přišli Ghuda s Harrym a začali prohlížet těla. Nicholas k nim přistoupil a řekl: „Ghudo? Co si o tom myslíš?"

Starý žoldnéř se poškrábal na tváři. „Obchodníci a najaté stráže." Rozhlédl se a pokračoval: „Nejdřív je napadli odsud," ukázal na sešlapanou trávu po Nicholasově levici. „Ale to byl jen prostíraný útok, protože většina útočníků přišla od řeky." Mávl rukou k velké hromadě těl. „Hlavní boj se odehrál tady. Bylo to rychlé. Tihle" – ukázal na mrtvé u vozů – „jsou buď útočníci nebo ti, kteří se pokusili utéct."

Nicholas řekl námořníkovi: „Běž zpátky a přiveď ostatní." Muž zasalutoval a odběhl.

„Banditi?" zeptal se Marcus.

Ghuda zavrtěl hlavou. „To bych neřekl. Bylo to pěkně naplánováno. Spíš bych si vsadil na vojáky."

„Nevidím ale žádné uniformy," namítl Nicholas. „Vojáci vždycky nenosí uniformy," poznamenal suše Ghuda.

V tom okamžiku k nim dorazil Calis s nějakým cizincem.

Byl to malý muž, zjevně vyděšený k smrti. Vrhl se před Nicholasem a ostatními tváří k zemi a začal neuvěřitelně rychle brebentit. „Co je to za chlapa?" zeptal se Nicholas. Calis pokrčil rameny. „Nejspíš jediný, kdo to přežil." „Rozumíte někdo tomu jeho blábolení?" zeptal se Nicho las.

Ghuda řekl: „Poslouchej ho chvilku." Nicholas se zaposlouchal a najednou si uvědomil, že muž mluví keshanštinou s těžkým přízvukem nebo řečí, která se keshanštině velice podobá. Potíže s porozuměním neměli proto, že by mluvil cizím jazykem, ale proto, že hovořil s tak silným přízvukem a doslova *ze* sebe chrlil zoufalé prosby, aby ho nezabíjeli.

Marcus řekl: „Opravdu se to docela podobá natalštině." Jazyk používaný v Natalu byl odnoží keshanštiny, protože Natal kdysi byl jednou z provincií Říše.

„Vstaň," řekl Nicholas keshansky. Sice nemluvil jako rodilý obyvatel Říše, ale po letech studia ovládal její jazyk celkem obstojně.

Zdálo se, že mu muž porozuměl. *„Sáh, enkosí."*

Nicholas se tázavě podíval na Ghudu, který řekl: „Mně to připadalo jako .Ano, enkosí." Když viděl, že Nicholas nechápe, dodal žoldnéř: „Enkosí je titul, něco jako velmož nebo vládce nebo lord. Používá se v oblasti kolem Keshanského pásu, když nevíš přesně, jakou hodnost nebo postavení má ten, s kým zrovna mluvíš."

„Kdo jsi?" zeptal se Nicholas malého muže.

„Mé jméno je Tuka, kočí povozu, enkosí."

„Kdo to udělal?" zeptal se ho Nicholas.

Muž pokrčil rameny. „Nevím, co to bylo za kompanii, enkosí." Podle toho, jak přejížděl pohledem z jedné tváře

na druhou, bylo jasné, že si není jist tím, jestli nemluví s pachateli.

„Kompanie?" zeptal se Harry.

„Neměli žádný prapor, a neměli žádné" – použil slovo kterému Nicholas vůbec nerozuměl – „enkosí," řekl Tuk;

Harrymu. Ghuda řekl: „Myslím, že to znamená, že neměli žádné označení jednotky." Muž, který se představoval jako Tuka, divoce zavrtěl hlavou. „Ano, loupeživá kompanie, bezpochyby,enkosí. Nejspíš lupiči." Něco na způsobu, jakým to řekl, Nicholase mátlo. Pokynul Ghudovi, aby s ním poodešel stranou, a řekl mu: „Sám tomu nevěří. Proč ale lže?"

Ghuda se podíval Nicholasovi přes rameno. „Nemám ponětí. Vůbec ale nevíme, jak se to v těchhle končinách má s politikou, a je docela dobře možné, že jsme se ocitli uprostřed nějakého boje mezi dvěma lordy nebo obchodními společnostmi nebo čert ví co. Taky je možné, že ty útočníky poznal, ale hraje si na pitomce, protože si myslí, že si tím zachrání život."

Nicholas pokrčil rameny a vrátil se k muži. „Kromě tebe nepřežil nikdo?"

Muž se rozhlédl, jako by se rozhodoval, která odpověď mu uškodí nejmíň. Ghuda si jeho výrazu všiml, vytáhl nůž a přikročil k němu. „Nelži, ty zmetku!"

Muž padl na kolena a začal prosit o život. Lamentoval, že ho musí ušetřit, protože má tři ženy a nespočet dětí. Nicholas se podíval na Marcuse, který lehce přikývl, aby nechal ve výslechu pokračovat Ghudu. Na velkého žoldnéře byl skoro komický pohled, jak malému muži vyhrožoval, ale Tukovi to vůbec zábavné nepřipadalo. Plazil se po zemi, vydatně vzlykal, ječel, že je prost jakékoli obojakosti, a mezi tím vším se ještě stačil dovolávat nejméně půltuctů Nicholasovi neznámých bohů, aby ho chránili před smrtí.

Nakonec Nicholas pokynul Ghudovi, aby odstoupil stranou, a řekl muži: „Nedovolím mu, aby ti ublížil, ale musíš nám říct pravdu. S tím, kdo spálil tyto povozy, nemáme vůbec nic společného. Takže mi řekni: kdo jsi, kam jste měli namířeno a kdo vás napadl?"

Mužík se rozhlédl po kruhu tváří a po další přehršli proseb k nebesům o pomoc a ochranu řekl: „Enkosí, bud milosrdný. Jsem jen Tuka, sluha Andrese Rusolaviho, obchodníka olbřímích skutků. Můj pán vlastní patenty od šesti měst a je pokládán za přítele Ješandi." Nicholas neměl ponětí, co nebo kdo ten nebo ti Ješandi vlastně jsou, ale pokynul malému muži, aby pokračoval ve svém vyprávění.

„Mířili jsme domů na jarní slavnost s nákladem nezměrné ceny, když jsme jsme byli přepadeni skupinou jezdců, kteří kolem nás začali kroužit. Můj pán si najal služby Jawanovy kompanie, která bojovala dobře, a my se tomu útoku ubránili, ale pak nás napadli od řeky muži ze člunů a ti nás přemohli. Všichni služebníci mého pána a členové Jawanovy kompanie byli pobiti a čtyři zbývající povozy mého pána byly odvezeny." Muž vypadal vyděšeně, když pokračoval: „Já seděl na tomhle voze" – ukázal najeden z těch, které ležely převržené – „a když jsme padli na bok, odhodilo mě to do trávy." Ukázal skoro přesně na místo, kde ho našel Calis. „Nejsem příliš odvážný muž. Schoval jsem se." Poslední větu řekl, skoro jako by se za své jednání styděl.

Nicholas řekl: „Můžeme mu věřit?"

Ghuda ho požádal, aby s ním odešel stranou. „Neřekl bych, že lže.“ Řekl pak. „Předpokládal, že víme, co jsou ti Ješandi zač a kdo byl ten Jawan – jinak by nám o nich povídal víc. Ale nemyslí, že bychom znali jeho pána, takže nám tady básnil o tom, jak je to důležitý člověk." Ghuda se otočil k muži a zeptáme: „Ty jsi z Rusolaviho domu?"

Muž přikývl.“Stejně jako můj otec. Jsme jeho svobodnými služebníky!“

Ghuda řekl: „Myslím, že bude nejlepší, když si to, kdo jsme my, necháme aspoň nějakou chvíli pro sebe."

Nicholas ppřikývl. „Obejdi muže a řekni jim, aby si v přítomnosti toho chlápka dávali pozor na jazyk. Já se ho ještě zeptám na pár věcí." Nicholas pokynem ruky přivolal mužíka k sobě a pokusil se z něj vytáhnout, co to vlastně bylo za cenný náklad. Zanedlouho k nim dorazili ostatní muži a Ghude je upozornil, aby neprozrazovali, odkud jsou.

Pak, když si Nicholas začal dělat obrázek o tom, co karavana vezla, se ho Tuka zeptal: „Enkosí, co je tohle za kompanii?" Nicholas se podíval na otrhané námořníky a vojáky, kteří přežili cestu z Crydee, a řekl: „To je moje kompanie."

Muž vytřeštil oči. „Dostane se mi cti znát tvé jméno, enkosí?“

„Nicholas," řekl princ a málem dodal: „z Krondoru," ale včas se vzpamatoval.

Na Tukově tváři se objevil zmatený výraz, ale řekl jen: „Samozřejmě, ó mocný. Tvá pověst tě předchází; Tvé skutky jsou legendou a každý kapitán se chvěje strachy nebo třese závistí, kdykoli zaslechne tvé jméno."

Nicholas nevěděl, co si má s tím lichocením počít, ale když Tukovi pokynul, aby ho následoval, řekl: „Nejsme odsud."

„To už jsem si dovolil usoudit z tvého přízvuku a oblečení, enkosí. Ale tvá sláva se šíří jako vichr celou zemí."

„Mimochodem," řekl Nicholas, „co je to za zemi?"

Zdálo se, že Tuku ta otázka překvapila, a nemělo to nic společného s jazykovou bariérou. Nicholas usoudil, že se

zeptal špatně, a snažil se svou chybu napravit. „Jak daleko jsme od cíle vaší cesty?“

Malý muž se usmál a řekl: „Jsme zhruba čtyři dny od Šingázího přístaviště. Tam chtěl můj pán nechat přeložit svůj Náklad na čluny a odvézt je po řece dolů.

„Kam?" zeptal se Nicholas, zatímco přicházeli k ostatním.

Na tuto otázku se Tuka zatvářil ještě zmateněji. „Kam? Přece do Města na Hadí řece. Kam jinam by mohl člověk na Východních pláních zamířit? Žádné jiné místo tu není.

Nicholas se podíval na své společníky, kteří už na něho čekali.

Margaret natáhla hlavu ven a snažila se dohlédnout za velké kormidlo.

„Opravdu zajímavé," poznamenala Abigail kousavě. Od chvíle, kdy se zbavili pronásledující lodě, se zmítala mezi zatrpklým humorem a hlubokým zoufalstvím. „Dřív nebo později jsme museli do nějakého doplout."

„V divočině se naučíš spoustu zajímavých věcí, Abby – jedna z nich je ta, že jsi hlupák, když jdeš po stopě a neznačíš si cestu."

„Ať už to znamená, co chce," řekla Abigail. Margaret se otočila a posadila se na protější postel. „Znamená to, že až se nám podán utéct, nebylo by nejlepší, kdybychom najednou zjistily, že nevíme, kudy se vrátit."

„Vrátit kam?" vykřikla Abby a všechen trpký hněv teď zaměřila na Margaret.

Margaret svou přítelkyni objala. Pak zašeptala: „Vím, že jsi podrážděná. Já se cítila stejně nervózní, když jsme ztratily Anthonyho a ostatní. Ale oni přijdou. Jsou nanejvýš dva dny za námi. Až těmhle vrahům utečeme, budeme se muset vydat po téhle cestě ve vlastních stopách zpátky, protože tam na nás bude čekat pomoc." „Pokud

utečeme," řekla Abby. „Ne – až utečeme!" trvala na svém Margaret. Abby se zalily oči slzami a všechen hněv ji opustil. „Já mám takový strach," řekla a Margaret ji znovu objala.

„Já vím," řekla Margaret a pokusila se rozptýlit strach, který čišel z její přítelkyně. „Já jsem taky vyděšená. Ale musíme udělat všechno, co bude třeba, bez ohledu na to, jak moc se bojíme. Prostě nám nic jiného nezbývá." Abby řekla: „Udělám všechno, co mi řekneš." „Dobře," odpověděla Margaret. „Vždycky mi buď co nejblíž, a jestli uvidím nějakou možnost útěku, využiju jí. Prostě jdi se mnou." Abigail nic neřekla.

Dveře do kajuty se nečekaně otevřely. Dovnitř vešli dva černě odění námořníci a postavili se na stráž po obou stranách dveří. Místo Ardžuny Svadžijana je ale následovala nějaká žena. Měla skoro černé vlasy a to jí s takřka bledou pokožkou a modrýma očima dodávalo cizokrajného vzhledu. Přes ramena měla přehozen plášť, který ale odložila, jakmile vešla do kajuty. Moc toho pod ním neměla; ňadra jí halil jen krátký živůtek z tenké tkaniny a od pasu do půli stehen jí splývali hedvábná suknice. Kromě tohoto skrovného, ale dokonali ušitého oděvu měla na sobě celý majetek v klenotech.

Margaret poznala, že to není žádná hospodská tanečnice ani bohatá kurtizána, protože v očích téhle ženy bylo něco děsivého. Pak promluvila jazykem Království. „Jsi dcera vévody?" zeptala se Margaret.

„Ano, jsem," odpověděla dívka. „Kdo jsi ty?"

Žena její otázce nevěnovala pozornost. „Takže ty jsi dcera barona z Carsu?" otočila se k Abigail.

Abigail jen přikývla.

Žena řekla: „Teď vás odsud odvedeme a vy uděláte všechno, co vám bude řečeno. Musím vás upozornit, že můžete buď žít v pohodlí, nebo v bídě a sledovat, jak vaši

krajané umírají neuvěřitelně bolestivou a dlouhotrvající smrtí – ujišťuji vás, že známe způsoby, jak docílit toho, aby jim to připadalo jako věčnost sama. Tato volba je na vás. Volte prosím pečlivě." Nedbale dodala: „Bolest vašich krajanů pro nás nemá význam, ale vy šlechtici z Království máte pocit, že jste za ten dobytek nějakým způsobem zodpovědní. Doufám, že se to ukáže jako dostatečná záruka pro vaši spolupráci."

Pokynula rukou a z chodby před kajutou přišli další dva strážní, kteří mezi sebou vlekli mladou dívku. Aniž odvrátila zrak z Margaretiny tváře, zeptala se žena: „Znáš tu holku?" Margaret ji poznala; byla to jedna z kuchyňských pomocnic na hradě a jmenovala se Meggy. Margaret přikývla.

„Dobrá," řekla žena. „Není na tom moc dobře se zdravím, takže se zbavíme jedině jednoho hladového krku navíc." Na okamžik se odmlčela a pak řekla: „Zabij ji."

„Ne!" vykřikla Margaret, ale jeden ze strážných vytasil dýku, popadl Meggy za vlasy a zvrátil jí hlavu dozadu. Jediným rychlým řezem jí proťal hrdlo. Všechno se odehrálo tak rychle, že dívka ze sebe sotva vyrazila přiškrcený sten a pak se jí oči zamlžily a ona padla na kolena do kaluže krve, která se neustále zvětšovala.

„Tohle jsi nemusela dělat!" obvinila ženu Margaret, zatímco Abigail stála oněmělá s očima rozšířenýma hrůzou. .Jen ukázka," odpověděla žena. „Máte pro mě zvláštní cenu, a pokud budu mít jiné možnosti, neublížím přímo vám. Ale v případě nutnosti nebudu váhat a zajistím si vaši spolupráci tím, že vezmu nejmladší dítě z vašeho domova a nechám ho pomalu opékat nad žhavým popelem. Vyjádřila jsem se dostatečně jasně?"

Margaret spolkla horky vztek, který jí zanechal v ústech ostrou příchuť žluči. Oči sejí zalily slzami hněvu, ale donutila svůj hlas ke klidu. „Ano. Velice jasně."

„Dobrá," řekla žena. Otočila se, přehodila si plášť přes ramena a odešla. Strážní, kteří přivlekli dívku do kajuty, ji popadli za nohy a vytáhli Ven. Zbývající dva strážní je následovali a dívky v kajutě osaměly s karmínovou skvrnou na prknech podlahy.

Když se všichni shromáždili na místě, kde došlo k přepadení, nechal Nicholas celou oblast prohledat. Ve vysoké trávě našli tři meče a několik dýk. Narazili na neporušený soudek s tvrdým chlebem a sušeným masem, který rychle zmizel mezi muži.

Tuka chvíli pozoroval skupinu otrhaných mužů a řekl: „Eh, enkosí, zdá se, že tvou kompanii pronásledují těžké časy."

Nicholas se zahleděl na malého muže a uvědomil si, že to není žádný hlupák. „Dalo by se říct," odpověděl. „A možná to tak i vypadá."

Nato mužík viditelně posmutněl. „Pravda, o mocný kapitáne. Mému pánovi se vůbec nebude líbit, že přišel o tak bohatou karavanu. Uškodí to jeho postavení v Dhižnási Bruku a svou zlost si určitě vybije na jediném odpovědném člověku – na mně."

Nicholas neměl ponětí, co to je Dhižnási Bruku, ale mužova poslední věta ho docela pobavila. „Proč by tvůj pán, muž bezpochyby obdivuhodný, za to postihoval právě tebe, obyčejného kočího povozu?"

Tuka pokrčil rameny. „Zbyl snad naživu někdo jiný, koho by z toho mohl vinit?"

Ghuda se zasmál. „Nezáleží na tom, jak daleko člověk cestuje, některé věci se nikdy nezmění."

„To je pravda," vmísil se do hovoru Nakor, který se vynořil za princem. .Takže je docela pravděpodobné, že by nám ten velkorysý a chytrý muž mohl být vděčný za záchranu jeho majetku."

Tukovi se v očích objevil divoký lesk. „Copak by muž tak velké pověsti připustil, aby ho najal někdo tak bídný jako já?"

Ghuda zavrtěl skoro nepatrně hlavou a Nicholas řekl: „To jistě ne, ale předpokládám, že by to udělal tvůj pán, pokud bys měl svolení vyjednávat jeho jménem."

„Ááách," povzdychl si Tuka s upřímnou lítostí. „Tropíš si z ubohého Tuky posměch, ó mocný enkosí. Víš sám, že to není možné. Mohu vydržet hanbu a trest od Bruku, možná být i vyhozen a už nikdy nepoznat poctivou práci, ale nemohu uzavírat jménem svého pána žádné smlouvy, ó to ne."

Nicholas si zamnul bradu a netušil, co by měl říct teď. Místo něho se ozval Ghuda. „No, tak myslím, že půjdeme za těmi bandity a prostě si vezmeme zpátky to, co ukradli tvému pánovi."

Tuka se zatvářil naprosto užasle. „Ó mocný kapitáne, pokud bys něco takového udělal, byl bych znovu uvržen do řeky beznaděje. Ne, musí být nějaký způsob, jak se dohodnout."

Amos, který až do té chvíle stál mlčky opodál, řekl: „No, já si zase myslím, že zákon kořisti platí všude stejně."

Nicholas se otočil a řekl: „Možná na moři, ale v krajích, odkud přicházíme, ty, kteří přijmou kradené zboží, věšíme, nepamatuješ si?"

Amos si povzdechl. „Jemnosti civilizovaného zákona; už zapomínám," řekl suše.

Nicholas řekl: „Uděláme to takhle: zkusíme ty bandity nejdřív vystopovat, a pokud se nám podán něco z nákladu zachránit, přijmeme za to obvyklou odměnu."

V Tukově výrazu se objevil záblesk naděje. „Kolik válečníků je ve tvých službách, enkosí?"

„Mimo mě třicet tři," odpověděl Nicholas. Tuka ukázal na Brisu. „Včetně toho děvčete?" zeptal se a v očích mu zasvitlo, neboť konečně objevil důvod pro smlouvání.

Do země mezi jeho nohama se najednou zaryla dýka a lehce zadrnčela. Brisa se usmála s tak výhružným výrazem, jaký dokázala na tváři vykouzlit. „Včetně toho děvčete," řekla.

„Ženy válečnice," řekl Tuka s poněkud nuceným úsměvem. „Jsem pokrokový muž. Třiatřicet válečníků a ty, enkosí. Máte tedy odsud až do Šingázího přístaviště nárok na šedesát šest chaipúrských cerlandírů a –"

Ghuda ani nečekal, až muž domluví; popadl ho za rameno a hrubě ho k sobě otočil. Sevřel v pěsti jeho tuniku, trochu ho nadzvedl a zařval: „Chceš nás snad okrást, mizero?"

„Ne, milosrdný pane, já teprve začal počítat!" Vypadal, jako by měl každou chvíli omdlít. „Chtěl jsem říct šestašedesát cerlandírů denně plus jídlo a pití a příplatek kapitánovi, jakmile dorazíme do Šingázího přístaviště!"

Nicholas zavrtěl hlavou. „Chceš říct, až dorazíme do Města na Hadí řece a ke tvému pánovi."

Tuka zbledl a zatvářil se, jako by chtěl učinit další nabídku, ale Ghuda ho zvedl tak, že se špičkami nohou sotva dotýkal země. „Eeeh!" zasípal mužík ve vzduchu. „Pokud si tak enkosí přeje, bude můj pán jistě nadmíru potěšen."

Ghuda ho postavil na zem a Nicholas řekl: „Tvůj pán bud určitě potěšen, až dostane zpátky svůj náklad." .

Tuka přešlapoval z jedné nohy na druhou a tvářil se jako by tančil na žhavých uhlících. Nakonec řekl: „Dojednáno!"

Ghuda řekl: „Vezmu si Calise."

Nicholas přikývl. Pak se otočil k Marcusovi: „Ještě jednou pročesejte okolí a podívejte se, jestli jsme nepřehlédli něco, co by se mohlo hodit." Tukovi řekl: „Je

mezi tímhle místem a Šingázího přístavištěm nějaké místo, kde mohli ti lupiči přeložit zboží na čluny?"

„Ne, enkosí. Mimoto měli jen malé čluny. Pokud mají velké říční čluny, budou kotvit u Šingázího přístaviště." „A přesně tam se teď vydáme my," řekl Nicholas.

Nicholas se poradil s Amosem a rychle zhodnotili své síly. Měli teď jeden luk, pět mečů a dostatek dýk a nožů na to, aby každý dostal nějakou zbraň. Všichni muži, kteří přežili ztroskotání, byli buď ostřílení vojáci, nebo námořníci s bohatými bojovými zkušenostmi.

Nicholas probral s Amosem několik možných plánů, i když hlavně proto, aby nebyl tolik nervózní, protože toho o válčení kromě školních znalostí moc nevěděl. Byl si jist tím, že je teoreticky nejvzdělanější ze všech přítomných, ale v boji byl tím nejméně zkušeným. Marcus bojoval se svým otcem proti goblinům a i Harry předtím, než přišel do Krondoru, často vyjížděl s otcem proti banditům.

Calis se vrátil v půli odpoledne. Opřel se o luk a řekl:

„Ghuda je na hlídce. V těch vozech byly zásoby vína nebo piva –"

.Jemných likérů," pípl nesměle Tuka.

„No, v každém případě se ti, kteří s těmi vozy jeli, rozhodli většinu vypít ještě dřív, než se sejdou se zbytkem bandy u člunů. Sjeli z cesty a teď si dávají do trumpety, jako by čekali konec světa." Pokynul Nicholasovi, aby ho následoval z Tuková doslechu, a řekl: „Ještě něco. Mají zajatce."

„Zajatce?"

„Ženy."

Nicholas o tom dlouhou chvíli uvažoval a pak pomalu a dramaticky vytasil meč. Přistoupil k Tukovi, který pod hrozivým pohledem vysokého mladíka zbledl hrůzou. „Enkosí?" zaskřehotal.

Nicholas mu přiložil hrot meče na hrdlo a hlubokým hlasem pronesl: „Budeš tak laskav a řekneš mi něco o těch ženách?"

Tuka padl na kolena a vykřikl: „Ušetři mě, pane! Byl jsem hlupák, že jsem si dovolil lhát někomu tak jasnozřivému, jako jsi ty! Řeknu ti všechno, jen mě nech vydechnout, než si Paní

Kal vezme můj život."

„Mluv!" štěkl Nicholas a doufal, že vypadá dostatečně hrozivě.

Jeho představení muselo být přesvědčivé, protože Tuka ze

sebe všechno vychrlil v jednom dlouhém proudu slov. Ty ženy byly čtyři služebné dcery šlechtice – s titulem randžany, což ovšem Nicholasovi moc neřeklo – a randžana sama. Pocházela z města Kilbaru a jela k někomu, komu se říkalo Nejvyšší a byl vládcem Města na Hadí řece. Tam se měla stát jeho ženou. Tukův pán, Andres Rusolavi, dostal bohatě zaplaceno za to, že dohodne sňatek a zajistí bezpečnou dopravu nevěsty z Chaipúru až do Města na Hadí řece.

Tuka přísahal, že věří, že ti bandité jsou muži, kteří mají vyvolat svár mezi Nejvyšším a Dhižnási Bruku – což byla podle Nicholase nejspíš nějaká obchodní společnost nebo konsorcium – a vrazit mezi ně klín.

„Ale kdo by si to mohl přát?" zeptal se Ghuda.

Tuka se zatvářil zmateně. „Nejste jistě z místa vzdáleného natolik, abyste neslyšeli o tom, že Nejvyšší má mnoho nepřátel. Pravděpodobně to bude práce rádži z Maharty, vládce s nímž Nejvyšší ještě nedávno válčil."

Nicholas řekl: „Jsme z velice vzdáleného města."

„Můj pán a jeho společníci se snaží Nejvyššímu zavděčí tím, že mu společně s nejnovější nevěstou posílají spoustu cenných darů." Ghuda podotkl suše: „A nepochybuji, že

stejnou spoustu darů posílají i tomu rádžovi z Maharty." Tuka se usmál. „Můj pán je proslulý jako muž, jenž uvažuje o všech možnostech, sabe."

Nicholas už teď slovo *sab* znal a věděl, že znamená něco jako ‚pán'. Řekl: „Takže pokud zachráníme tu dívku a společnice, vysloužíme si vděčnost jak tvého pána, tak i Nejvyššího."

„Pokud jde o mého pána, enkosí, tak bezpochyby ano, ale Nejvyšší...?" pokrčil rameny. „Už má mnoho manželek."

Calis řekl: „S útokem bude trochu problém."

„A s tím, aby nezabili dívky, ještě větší," řekl Amos.

Nicholas si dřepl a řekl: „Jak jsou rozmístěni?"

Calis vytáhl dýku a začal kreslit do hlíny. .Jsou tam čtyři vozy a ti chlapi jsou skálopevně přesvědčení o tom, že jim nehrozí nebezpečí, protože je ani nerozestavili do kruhu. Jen s nimi sjeli z cesty." Vyryl do hlíny čtyři dlouhé čáry, které představovaly vozy. „Děvčata jsou ve druhém voze." „Kolik mužů?"

„Čtyři na jeden vůz, všichni dobře ozbrojení." „Jak blízko se můžeme dostat, aniž by nás zpozorovali?" „Od řeky se tam táhne pás vysoké trávy. Myslím, že pět nebo šest chlapů by se mohlo dostat tak na tucet kroků od vozů."

Nicholas se zamyslel. „Kolik bys jich na tu vzdálenost dokázal zabít?"

„Klidně všechny, kdybych měl dost šípů," odpověděl Calis. „Určitě tři nebo čtyři dřív, než by si ostatní uvědomili, že se vůbec něco děje. Pokud budou ještě pít, tak víc."

Nicholas řekl: „Vezmu si Marcuse a pár chlapů a obejdeme to trávou. Pak tam vpadneme, zatímco Ghuda s dalšími deseti tam vtrhne z druhé strany. Ostatní budou postupovat podél těch vozů. Chci, abys ten útok vedl ty, Calisi. Vyrazíme, až uslyšíme pokřik."

Calis chvilku uvažoval a pak řekl: „Mám nejdřív zabít ty, co budou u těch dívek?"

Nicholas řekl: „Těžko říct, co se pokusí udělat: můžou je zabít, nebo držet jako rukojmí. Určitě jich dokážeme zvládnout šestnáct najednou, ale nemůžeme se ještě přitom postarat o bezpečnost těch děvčat. To bude na tobě."

Calis přikývl. „Zaměstnám bandity dost dlouho na to, abyste se k nim stačili včas dostat."

„Dobře."

Nicholas do věci zasvětil vojáky, kteří měli na bandity zaútočit. Obrátil se k Nakorovi a Anthonymu. „Zůstaňte tady s těmi, kteří nejsou dost silní na boj, a přijďte tam, až bude po všem. Možná budeme potřebovat vaše schopnosti."

Anthony řekl: „Našel jsem tady pár věcí, které by se daly použít na léčení ran." „Já tady počkám," řekl Nakor.

Vzadu se mělo držet ještě půltuctů dalších mužů a Brisa, která se ostatně do boje nijak nehrnula.

Už se skoro snášel soumrak, když dorazili na místo, kam mezitím znovu odešel hlídkovat Ghuda. Ležel na malé vyvýšenině s výhledem na poslední povoz. Když se k němu zezadu připlížil Nicholas, řekl: „Už jsou pěkně ožrali; myslím, že před chvilkou se jich pár porvalo o holky. Podívej."

Nicholas se zahleděl směrem, kterým žoldnéř ukazoval, a zahlédli pod jedním vozem nehybné tělo. „Neřeší svoje rozpory zrovna moc mírumilovně, co?"

„Jo," prohodil lakonicky Ghuda., Jaký je plán?"

„Já si beru pár chlapů a obejdeme to kolem," řekl Nicholas, „Calis bude zdržovat bandity na dálku, zatímco my se na ni vrhneme ze tří zbývajících stran."

Ghuda přikývl. „Jednoduché, ale sám bych nic lepšího nevymyslel."

Nicholas pokynul těm, kteří nezůstávali s Ghudou, aby si vydali za ním a Calisem. Calis vedl svou skupinu do rokle táhnoucí se rovnoběžně se silnicí. Jakmile se ukryl za

druhým povozem, zamával na Nicholase, aby se svou družinou zaujal postavení na protějším konci.

Nicholas se přikrčil, rozběhl se, a když dorazil na určen místo, přikázal svým lidem, aby se připravili. Všechno teď záleželo na rychlosti a momentu překvapení. Pokud jsou bandité dobře vycvičení, bude patnáct sehraných mužů nad síly celé Nicholasovy skupiny.

Najednou se ze strany, kde se skrývali Calisovi muži, ozval výkřik a Nicholas vyrazil kupředu. Ani se neohlédl, jestli ho ostatní následují; prostě se na to spoléhal.

Vběhl přímo doprostřed víru událostí. Jeden z mužů vstal a z poháru, který ještě držel v ruce, mu na košili vytékala jantarová tekutina. Otočil se a zahlédl, jak se na něho řítí Nicholas; chvíli zmateně pomrkával a víno mu stékalo po bradě. Nakonec pohár odhodil a sáhl po meči, ale to už někdo hodil dýku a ta ho zasáhla do ramene.

Nicholas se kolem něho prohnal a zabil dalšího, který teprve vstával. Pak se mu postavil další s mečem v ruce a začal souboj.

Nicholas si jen vzdáleně uvědomoval zvuky boje kolem sebe a soustředil se na muže stojícího před ním. Byl zhruba středního věku, vypadal jako zkušený a bojem protřelý veterán a útočil jednoduše a přímo. Nicholasovi netrvalo ani minutu, než si osvojil jeho rytmus, a pak už s ním neměl potíže.

A najednou bylo po boji. Nicholas se rozhlédl a uvědomil si, že jeho muži neorganizovanou a opilou bandu zlodějů zaskočili a většina banditů si ani neuvědomila, že na ně někdo útočí.

Spatřil vedle sebe jednoho z Amosových námořníků, popadl ho za paži a řekl: „Vezmi si pár chlapů a seberte všechny zbraně, které najdete, stejně jako všechno, co by se nám mohlo hodit Postarej se o to, aby nikdo neházel mrtvoly do řeky."

Přešel ke druhému vozu, v němž se krčilo pět žen zhruba jeho věku. Dvě z nich měly roztržené šaty a modřiny na tváři. Nicholase nenapadlo nic lepšího, než se zeptat: .Jste v pořádku?"

Jedna z žen, oblečená v šatech z jemného hedvábí, řekla:

„Neublížili nám." Podle výrazu v obrovských hnědých očích i l rozechvělého hlasu bylo jasné, že si není jista, jestli byly zachráněny, nebo jen došlo k výměně za ty, kteří jim chtějí ublížit. Nicholas se na okamžik zastavil; tak na něho zapůsobila její krása.

Pak se zase vzpamatoval a řekl: „Teď už jste v bezpečí."

Rozhlédl se a uviděl Ghudu. Starý žoldnéř procházel táborem a pátral kolem sebe očima. Když k němu Nicholas dorazil, řekl: „Tohle nebyli žádní cvičení vojáci, Nicholasi."

Nicholas přelétl pohledem místo boje a musel s ním souhlasit. „Vybrali si k zastávce jedno z nejhůř ubránitelných míst u cesty a ani nepostavili hlídky."

Ghuda se poškrabal na bradě. „Buď si mysleli, že je nikdo

nebude sledovat..."

„Nebo čekali posily," řekl Nakor, který se vynořil Nicholasovi u boku.

Nicholas řekl: „Radši se dáme dohromady a co nejdřív vyrazíme."

„Už je pozdě," poznamenal malý Isalánec a ukázal na kopec, kde Ghuda s ostatními čekal před útokem.

Z hřebene je bez jediného pohybu sledovala řada jezdců.

Kapitola třetí

ODHALENÍ

Nicholas vykřikl rozkaz.

Muži se rychle rozběhli do obranných postavení za vozy, zatímco jiní brali mrtvým banditům meče a luky. K Nicholasovi přistoupil Marcus s krátkým lukem v ruce. Zkusmo napjal tětivu a poznamenal: „Moc se mi nelíbí, ale bude stačit."

Ťuka vykřikl: „Ješandi!" a ukázal na tucet mužů, klen je sledovali z hřbetů koní.

.Jsou to přátelé?" zeptal se ho Nicholas.

Bylo jasné, že na tuto otázku nezná malý muž odpověď. „V období jarní slavnosti panuje mezi všemi dohoda o míru, aby se spolu mohli setkávat a obchodovat, ale slavnost už skončila a my jsme na jejich straně řeky."

„Na jejich straně řeky?" zeptal se Harry, který držel v ruce notně obroušený krátký meč.

Tuka přikývl. „Travnaté pláně jsou domovem Ješandi od ;Šingázího přistaviště na sever, pak západně od místa, kde se Vedra vlévá do Hadí řeky, a od řeky až k poušti. Nikdo tudy nesmí projít bez jejich svolení. Občas je sice jejich

pohostinnost takřka nezměrná, ale jindy jsou zase horší než lupiči. Ten, který stojí vpředu – ten, jehož kůň má na uzdě rudé střapce – to je hejtman, velice důležitý hodnostář."

Nicholas řekl: „No, můžeme tady klidně čekat, dokud je to neomrzí."

Pak se na severním a jižním okraji hřebene objevily další dva tucty jezdců. „Možná bychom ale čekat neměli," poznamenal Nicholas.

Vylezl nahoru na vůz a zvedl do výšky svůj meč, aby jej všichni jezdci viděli. Pak ho rozmáchlým gestem zasunul do pochvy u boku. Nakonec seskočil dolů z vozu a řekl Ghudovi: „Pojď se mnou. Marcusi, ty se nám s Calisem připrav krýt záda, kdybychom se museli vrátit poklusem."

Ghuda vykročil po Nicholasově boku a šli do půli cesty mezi vozy a návrším. Od řady se oddělili dva jezdci a pomalu sjeli z hřebene.

Zatímco se blížili, Nicholas si je pozorně prohlížel. Oba byli ozbrojeni lukem, u sedla jim visel toulec šípů a u pasu sbírka mečů a dýk. Přes tuniku a kalhoty měli oblečen dlouhý černý plášť a hlavy jim zakrývaly temně modré nebo červené kuželovité klobouky, v některých případech doplněné látkovými rouškami, splývajícími na šíji. Další roušky jim chránily tváře proti prachu, takže jim byly vidět jen oči.

Když ti dva dojeli k Nicholasovi a Ghudovi, přitáhli svým koním uzdy a zastavili. Nicholas se dlaní dotkl čela, srdce a břicha způsobem, jakým se zdravili pouštní muži v Jal-Puru a zarecitoval jejich obřadní pozdrav: „Mír s vámi."

Jeden z jezdců promluvil keshanským nářečím, které bylo v těchto krajích patrně nejrozšířenější. „Máš strašlivý přízvuk," řekl a dodal: „Ale slušné vychování." Mávl rukou. „A mír budiž i s tebou." Seskočil z koně a Nicholas

nad tmavomodrou rouškou zahlédl dvojici jiskřivých očí. Muž ukázal na vozy a zeptal se: „Kdo tudy projíždí?"

Nicholas mu řekl o přepadení a o tom, jak se znovu zmocnili vozů. Nakonec dodal: „Právě jsme se chystali opustit území Ješandi a nechtěli jsme se nijak dotknout vaší cti. Tato karavana je na cestě z jarní slavnosti." Doufal, že se dohoda o míru týká i těch, kteří těsně po slavnosti opouštějí území Ješandi. Jezdec, s nímž Nicholas hovořil, si sňal roušku a princ zahlédl mladou tvář, na níž vynikaly vysedlé lícní kosti a pronikavé oči. Něco na ní připadalo Nicholasovi známé a najednou mu to došlo.

Obrátil se k povozům a zavolal: „Calisi! Raději sem pojď!"

Když půlelf seskočil z vozu, Ghuda se zeptal: „Co se děje?"

„Podívej se na jeho tvář," řekl Nicholas.

Jezdec se zeptal: „Chceš snad říct, že tě má tvář uráží?" Jeho tón byl napjatý a popuzený a zdálo se, že hodlá případnou urážku smýt krví.

„Ne, ale nečekali jsme, že se tady za takovýchto okolností setkáme s někým tvého druhu."

Jezdec se naklonil dopředu a jeho tón zněl vysloveně výhružně, když se podíval Nicholasovi do očí a řekl: „A co chceš říct tím ‚někým tvého druhu', co?"

Poslední větu už Calis, který sem přišel od povozu, zaslechl a odpověděl: „Chce tím říct, že netušil, že se tu setká s jedním z edhel."

Jezdec se zatvářil zmateně a řekl: „Ať už to slovo znamená, co chce, budete mě oslovovat mým jménem a titulem."

Calis stěží dokázal skrýt své překvapení. „A jaké je tvé jméno a titul?"

„Jsem Mikola, hejtman Jezdců Zakoši z Ješandi."

Nicholas se znovu uklonil a odvedl tím hejtmanovu pozornost od udiveného Calise. „Jsem Nicholas, kapitán této kompanie a přítel všech, kdo odmítnou stát se mými nepřáteli."

„Dobře řečeno," podotkl Mikola se širokým úsměvem. „Ale já se o záležitosti městských lidí moc nestarám." Pak namířil na Nicholase prst a jeho úsměv zmizel. „Jediné, co mi dělá starost, je to, kdo zaplatí mé kozy?"

Nicholas řekl: „Tvé kozy?"

.Jistě. Copak jste neviděli tetování na uších dospělých zvířat? Nepoznali jste snad mou značku? Nesnažte se mi namluvit, že jste si jich nevšimli, když jste je zabíjeli a jedli! A vůbec, co děláte tady, skoro na konci světa?" Nečekal, až mu Nicholas odpoví, a pokračoval: „Utáboříme se tady a pohovoříme si o spoustě věcí. Ale ze všeho nejdřív spolu probereme, kolik mi zaplatíš za mé kozy." Znovu nasedl na koně a vyjel na návrší. Cestou křičel na své společníky rozkazy. „O čem jste se to vlastně bavili?" zeptal se Ghuda.

Nicholas řekl: „Je to elf." „Já si ničeho nevšiml," řekl Ghuda, „ale koneckonců měl zakryté uši. A já vlastně kromě Calise nikdy žádného elfa neviděl." Calis přikývl. „Možná ses nikdy nesetkal s příslušníkem lidu mé matky, ale je to pravda. Je to edhel – a co je horší, neví, co to slovo znamená." Calis se zahleděl za jezdcem a ve tváři se mu zračily starosti.

Po soumraku šli na návštěvu do Mikolova stanu. Calis většinu večera seděl mlčky. Vůdce Ješandi sice možná byl podrážděný ztrátou koz, ale to se nijak neodrazilo na jeho smyslu pro pohostinnost, který se projevil tím, že ztroskotancům z *Dravce* vystrojil hostinu takřka královskou.

Do hejtmanova stanu, kterému jezdci říkali jurta, přišel s Nicholasem, Harrym, Chudou, Nakorem, Anthonym,

Marcusem a Amosem i Tuka. Jurta byla velká kruhová stavba, jejíž dřevěnou kostru pokrývaly plstěné dílce vyrobené z kozích chlupů a ovčí vlny; v té Mikolově se mohl pohodlně usadit nejméně tucet lidí. Vnitřek byl ověšen prapory a plamenci rozličných barev a vzorů, rudým plátnem se zlatými výšivkami a zvířecími kůžemi s obšitými okraji. Vzduch byl prosycen kořeněnou vůní; zapálené vonné tyčinky svým pachem přehlušovaly daleko méně příjemný odér koní a potu. Nicholasovi bylo okamžitě jasné, že tito lidé nemají příliš často přístup k vodě nebo koupeli.

Brisu urazilo, když se dozvěděla, že do hejtmanovy jurty nemají ženy přístup – kromě manželek, a ty navíc směly vstoupit jen tehdy, když si je sám povolal, aby ho potěšily, Nedělala z toho žádnou tragédii, ale její reptání docela jasně naznačovalo, co si o tom všem myslí. Nicholas si všiml, jak se Marcus jejím neslušným poznámkám usmívá; Nicholasovi bylo jasné, že jeho bratranec myslí na totéž: oba byli rádi, že se jí zase vrací její původní nálada.

Když se dosyta najedli výtečně připraveného jídla, které zapíjeli silným vínem, řekl Nicholas: „Mikolo, tvá pohostinnost je nevídaná."

Mikola se usmál a odpověděl: „Zákony pohostinnosti jsou nedoknutelné. Ale řekni mi jedno: mám sluch citlivý na přízvuky, ale ten, co používáte vy, jsem ještě neslyšel. Odkud jsou tví lidé?"

Nicholas mu povyprávěl o jejich plavbě a zdálo se, že Mikolu zmínka o tom, že přišli přes oceán, nijak neudivila. „O takových cestách jsem během svého života slyšel spoustu starých bájí." Pak se podíval Nicholasovi přímo do očí a zeptal se: .Jakému bohu sloužíte?"

Nicholas vycítil z jeho tónu, že jde o důležitou věc, a opatrně odpověděl: „V naší kompanii uctíváme mnoho bohů –"

„Ale nade všemi stojí Al-maral," přerušil ho Nakor.

Hejtman přikývl. „Jste cizinci, takže to, které bohy uctíváte, je vaše věc, a pokud jste hosty Ješandi, máte bezpečnost zaručenu. Ale vězte, že jakmile odejdete z těchto zemí, měli byste se všichni vrátit k uctívání Jediného pravého boha, jehož jsou všichni ostatní jen odrazem, jinak ztratíte věčný život."

Nicholas přikývl a podíval se na Nakora. Calis řekl: „Co se ještě říká v těch starých bájích, hejtmane?"

„Kdysi jsme žili v zemi, z níž jste sem připluli," řekl Mikola. „Tak alespoň praví Kniha, a protože je v ní vepsáno jen skutečné slovo Boží, musí tomu tak být." Podíval se na Calise. „Chceš vědět ještě něco?"

Calis přikývl. „Jsi příbuzný mého lidu."

Hejtmanovy oči se mírně rozšířily. „Ty snad patříš k dlouhověkým?" zeptal se.

Calis si odhrnul vlasy dozadu, aby mu ukázal své protažené ucho. „Al-maral budiž pochválen," řekl Mikola. Odhrnul si l své dlouhé plavé vlasy a všichni spatřili špičaté ucho – jak ostatně čekali. „A přesto je to tvé jiné. Jak je to možné?" „Má matka je vašeho druhu," řekl Calis tiše. „Je královnou našeho lidu v Elvandaru."

Pokud Calis čekal nějakou reakci, musel byt zklamán, protože se žádná nedostavila. Mikola ho jen vybídl: „Vyprávěj dál." „Můj otec je člověk, ale má zvláštní magické schopnosti."

„To skutečně musí mít," řekl hejtman, „protože za celou dobu, kam až sahá paměť našeho národa, nevzešel ze svazku dlouhověkých a krátkověkých žádný potomek." Tleskl rukama a sluha mu přinesl misku s vodou. Opláchl si v ní ruce a pokračoval: „Z tohoto důvodu je také mezi Ješandi podobný svazek zakázán."

„Takové svazky nejsou mezi mým lidem zapovězeny," řekl Calis, „ale jsou vzácné a skoro vždycky končí špatně."

Mikola řekl: „A ty jsi dlouhověký, nebo krátkověký?"

Calis s ironickým úsměvem odpověděl: „To jsem zatím ještě neměl příležitost poznat."

„V Knize," řekl Mikola, „je psáno, že v době, kdy sem přes moře přišli právo věrní, žili v této zemi dlouhověcí kočovníci. Docházelo mezi nimi k bojům, dokud dlouhověcí nezaslechli slovo Boží a neobrátili se na pravou víru. Al-maral je nekonečně milosrdný. Od té doby žijeme jako jeden národ."

Calis řekl: „To by mnohé vysvětlovalo."

„Kniha vysvětluje všechno," odpověděl hejtman s nezlomnou vnitřní jistotou. Nicholas se podíval na Calise, který naznačil, že pro něho hovor skončil. Nicholas řekl: „Mikolo, nemůžeme slovy vy jádru své díky." „Není třeba děkovat; to ten, kdo dává, musí děkovat, neboť je psáno, že jen ti, kteří dávají, se naučí velkorysosti." Zašťoural se v zubech dlouhým dřevěným párátkem a řekl: „Takže jak mi hodláte zaplatit mé kozy?"

Nato se rozpoutalo dlouhé handrkování a Nicholas věděl, že je v nevýhodě, protože předmět zájmu už byl sněden. Teď šlo jen o to, jakou dohodnou cenu. Postupem času se kozy. stávaly čím dál tučnějšími a zdravějšími a Nicholas mamě argumentoval tím, že byly vyhublé, šlachovité a jejich maso se skoro nedalo jíst. Nakonec za ně zaplatil skoro trojnásobnou cenu, než na jakou je odhadoval. Pokud Mikolu udivily znaky Království na zlatých mincích, které mu Nicholas dal, dokázal své pocity dokonale skrýt. Potěšila ho kvalita ražby a váha mincí, a o víc ani nešlo.

Pak Nicholas absolvoval další kolo smlouvání o zbraně a zásoby, a když skončili, byli všichni muži jeho společnosti ozbrojení, on padal únavou a bylo pozdě. Popřál hejtmanovi dobrou noc a vrátil se se svými společníky k povozům.

Cestou Nicholas řekl: „Calisi, co jsi to říkal o tom, že ten oddíl Knihy vysvětluje mnohé?"

Calis pokrčil rameny. „Vždycky jsem se učil, že edhel, elfové, byli jednou rasou s jednou královnou – mou matkou – a jediným domovem, Elvandarem. Předtím jsme byli služebníky Valheru. Po Válkách chaosu vznikly tři odlišné skupiny: eledhel, lid mé matky; moredhel, kterým vy říkáte Bratrstvo temné stezky nebo peklomoři; a glamredhel neboli šílení." Ohlédl se na okamžik přes rameno a dodal: „A teď už vím, že existuje ještě jedna skupina, která nikdy nepoznala svůj domov v Elvandaru. Naše dějiny se zmiňují jen o těch, kteří žijí na stejném světadílu, kde leží i vaše Království. O tomhle lidu nevíme vůbec nic."

„A oni nevědí vůbec nic o vás," ozval se Nakor.

„Co to bylo s tím Al-maralem?" zeptal se Nicholas Isalánce.

Nakor potřásl hlavou. „Špatné zprávy. Náboženské války toho nejhrubšího zrna. Před několika staletími došlo v Církvi Ishapově k velkému rozštěpení mezi těmi, kteří věřili, že je Jediný, který stojí nade všemi, a druhými, kteří tvrdili, že je to ‚Al-maral'. To se dá přeložit jako Všichni bohové a mělo to znamenat, že všichni ostatní bohové jsou jen odrazem Jeho záře. Jak už to s takovými věcmi bývá, stalo se toto rozštěpení jen zástěrkou pro boj o moc v Církvi a nakonec byli následovníci Al-marala prohlášeni za kacíře a ostatní je začali s vervou pronásledovat. Existuje jedna legenda, podle které jeho uctívači z Velké Keshe utekli do pouště, ale několik z nich odplulo po Nekonečném moři pryč."

Ghuda řekl: „To by taky vysvětlovalo, proč všichni mluví keshansky."

„Spíš tak, jak se v Keshi mluvilo před pár sty lety," podotkl Harry.

Tuka řekl: „Enkosí pochází ze země za velikým mořem?"

„Říkal jsem ti přece, že jsme zdaleka," odpověděl mu Nicholas.

Záblesk v Tukových očí prozradil něco z jeho úvah, když se ptal: „Takže musí jít o nějakou opravdu důležitou věc, když se vaše kompanie plavila takovou dálku, že?"

Nicholas řekl: „Právě o té důležité věci si hodlám promluvit s tvým pánem." Když viděl jeho zklamaný výraz, dodal: „Samozřejmě se o tobě pochvalně zmíním Nejvyššímu, až mu přivedu randžanu."

Tuka řekl: „Mému pánovi ale budou mé úspěchy při jednání s tebou připadat příliš malé ve srovnání s mým selháním při obraně jeho karavany."

„Doveď nás ke svému pánovi a my se postaráme o to, aby si tvé práce vážil."

Muž se znovu rozzářil. „Ó děkuji, nanejvýš šlechetný enkosí."

„Musíme se dozvědět něco o této zemi, takže výměnou za mou velkorysost nás budeš seznamovat se zdejšími zvyky."

„S největší radostí, enkosí."

Když došli k vozům, všimli si, že Brisu hlídají dva námořníci. „Co se stalo?" zeptal se Nicholas.

Jeden z námořníků mu odpověděl jazykem Království: „Chtěla uškrtit tu holku z vozu. Museli jsme ji od ní odtáhnout násilím. Výsosti."

Nicholas řekl: „Takhle už mi nikdy neříkej. Teď jsem jen kapitán téhle kompanie a mluv keshansky nebo natalsky."

Námořník plynně přešel do natalského nářečí a řekl: „Nevím, proč ta rvačka vznikla, ale pokoušela se zabít tu holku, co je celá ověšená těma cingrlatama."

„Cingrlatama?" zeptat se Nicholas.

„No, tu, co jí ostatní říkají randžano."

Nicholas si klekl a zeptal se: „Briso, co se stalo?"

„Nikdo mi nebude říkat –"

Nicholas zvedl ruku, aby ji umlčel, a řekl: „Pověz mi to od začátku."

„Starala jsem se o svý, když mě to rozmazlený děcko zavolalo a řeklo, abych mu donesla tu bednu, co je uložená v prvním voze." Přimhouřila oči a bojechtivě se zahleděla na druhý vůz. „No, řekla jsem si – koneckonců proč ne? Stejně jsem neměla nic lepšího na práci. Donesla jsem ji, ona ji otevřela a začala si navlíkat všechny ty svý náhrdelníky a tak. Pak mi rozkázala, abych jí přinesla vodu, aby se mohla vykoupat. Řekla jsem jí, ať si ji přinese sama, a pak mi řekla, že jsem –"

Nicholas ji znovu zastavil. „A tys ji chtěla zabít?"

„Ale, jen trošku. Přestala bych, než by byla úplně tuhá."

Nicholas se napřímil. „Myslím, že se vydám na návštěvu k našemu hostu."

Přešel ke druhému povozu a všiml si, že je úplně zavřený, včetně stažených postranních plachet. Nicholas zastavil vzadu a zaklepal na dvířka.

„Kdo je tam?“ ozval se slabý hlas zevnitř.

„Nicholas... kapitán Nicholas," odpověděl.

Dveře se pootevřely a objevila se v nich dívčí tvář. Velice pánovitě tekla: „Mou paní útok té děvky velice rozrušil. Promluví si s tebou zítra. Nezabíjej tu čubku, dokud má paní nevstane, aby se mohla dívat, jak umírá."

Dveře *se* zavřely a Nicholas jen zamrkal. Odolal nutkání dveře otevřít a vstoupit dovnitř; usoudil, že nikomu neuškodí, když se na celou věc vyspí. Kromě toho opravdu nevěděl, co by té dívce řekl.

Vrátil se k táborovému ohni, kde seděla Brisa a řekl: „Vyřídíme to zítra ráno."

„Ona mi řekla –"

„Já vím, co ti řekla," přerušil ji Nicholas. „A já jsem řekl, že to vyřídíme ráno. Teď se vyspi."

K Nicholasovi si přisedli Tuka, Amos, Marcus, Ghuda a Nakor. Nicholas řekl: „Tuko, uděláme z tebe – pokud ne rovnou bohatého – tak docela zámožného muže. Pokud bys nás ale chtěl nějak obelhat a myslel si, že z toho získáš nějakou výhodu, tak ti tady můj přítel" – ukázal na Ghudu –„s radostí zakroutí krkem. Takže nám teď povyprávěj o svém národě."

Zdálo se, že poslední slovo Tuka nepochopil. „Národě, enkosí?"

„Tahle země. Kdo jí vládne?"

„Ješandi prohlašují, že všechna země na téhle straně řeky patří jim."

„A na druhé straně řeky?"

„Nikdo, enkosí. Zdejší kraje jsou příliš daleko od Města na Hadí řece, než aby je mohli hlídat vojáci Nejvyššího, takže se tu nikdo neusadil. A ostatní města leží až za horami. Ti, kdo tu žijí, jsou svými vlastními pány."

Mluvili ještě dlouho do noci a dozvídali se věci, které Nicholasovi a jeho společníkům často připadaly podivné a cizí. Nebyla tu žádná království nebo císařství nebo politická zřízení natolik velká, aby o nich Tuka věděl. Tohle byla země městských států a nezávislých vladařů, z nichž si každý nárokoval tolik země, kolik jí mohl ubránit svými vojáky. Na Východních pláních, kterým dominovalo Město na Hadí řece, byla moc v rukou volné konfederace klanů, spřízněných s Ješandi. V současné době konfederaci ovládal Nejvyšší, muž, který se dostal k moci před nějakými dvaceti lety a udržoval se u ní tím, že štval jeden klan proti druhému.

Čím déle Tuka mluvil, tím víc si Nicholas uvědomoval, že jakékoli cestování kamkoli v zemi vyžadovalo služby armády žoldnéřů, z čehož pramenilo Tukovo přesvědčení, že Nicholas je ‚mocný kapitán' a jeho třiatřicet společníků žoldnéřskou kompanií.

Když jim mužík řekl tolik, kolik mohli po únavném dni a sytém jídle vstřebat, přikázal Nicholas všem, aby šli spát. Pak požádal Amose, aby vybral několik mužů do hlídek, ačkoli se to zdálo docela zbytečné vzhledem k tomu, jak blízko ležel tábor Ješandi. Jednoho muže chtěl mít neustále na hlídce u randžanina vozu.

Poté, co spal skoro dva týdny na holé zemi, připadala Nicholasovi tenká matrace, kterou mu daroval Mikola, jako to nejměkčí péřové lože, v jakém kdy spal. Lehl si a vůbec poprvé od ztroskotání upadl do hlubokého, klidného spánku.

Nicholas sebou trhl, když vzduch prořízl ječivý výkřik. Vyskočil na nohy s mečem v ruce, zamrkal jako sova a divoce se rozhlížel, zatímco se pokoušel uvědomit si, kde to vlastně je. Několik námořníků kolem něj se také vymrštilo na nohy se zbraněmi v rukou. Po dalším výkřiku se všichni obrátili ke druhému vozu. Nicholas odložil meč, protože bylo jasné, že tam někdo ječí ze vzteku, nikoli strachem nebo bolestí.

Nicholas přešel na konec vozu a našel tam stát jednoho vojáka z Crydee. Ten omluvně pokrčil rameny a řekl: „Je mi líto, kapitáne, ale chtěla vás vidět a já vás nechtěl probudit; tak začala řvát, jako když ji na nože berou."

Nicholas přikývl a pokynul muži, aby ustoupil stranou. Pak zaklepal na dveře a okamžik čekal; ve dveřích se objevila dívčí tvář. Tatáž dívka, která s ním hovořila v noci, teď řekla: .Jdeš pozdě!"

„Řekni své paní, že jsem tady," řekl Nicholas.

„Zanedlouho tě k sobě povolá."

Nicholas byl podrážděn tím, že byl probuzen z hlubokého spánku a ještě se nenasnídal. „Setkám se s ní hned!" zavrčel a protlačil se kolem dívky. Vešel do nízkého vozu a zastavil se uprostřed.

Zjistil, že dívky proměnily vůz v jednu velkou ložnici a vpředu byly rozloženy matrace tak široké, aby se všech pět dívek pohodlně vyspalo. Na zadním konci byly dveře obestavěny z obou stran malými truhlicemi, v nichž byly nejspíš osobní věci. Plachta na levé straně – na té, která byla odvrácena od ohniště – byla nadzvednuta a otvorem dovnitř proudilo světlo, díky němuž se teď randžana mohla prohlížet v zrcadle.

Nicholas vůbec poprvé uviděl mladou dívku v pořádném denním světle. Byl ohromen. Když ji viděl poprvé, připadala mu krásná. Teď si uvědomil, že je nejméně stejně krásná jako Abby. Na rozdíl od Abigail, která připomínala den, ale randžana ztělesňovala noc. Abby byla plavovlasá s bledou pokožkou, zatímco randžana byla snědá s černými vlasy a její kůže měla odstín světlé kávy. Měla obrovské hnědé oči, rámované neuvěřitelně dlouhými řasami, a plné rty, které byly právě v tomto okamžiku staženy do velice nepříjemného výrazu. Spěšně si přitáhla k tělu červenou hedvábnou košili, pod níž nosila těsný černý živůtek, který měl ještě víc zdůraznit křivku jejích ňader. Nicholas se při pohledu na obnaženou kůži lehce začervenal. Jakmile si však na něm začala vybíjet svůj hněv, vrátil se okamžitě do skutečného světa.

„Ty se sem opovažuješ vstoupit bez mého dovolení?" zavřískla.

„Opovažuju se," odpověděl. „Možná jsi důležitá tam, odkud pocházíš, milá randžano, ale tady velím já. Na to nikdy nezapomínej." Klekl si najedno koleno, aby se mohl sedící dívce podívat přímo do očí, a řekl: „Takže mi vylož ten nesmysl, že bych sem měl chodit, kdy se ti zlíbí."

V jejích očích se hněvivě zablesklo. „Není to o nic větší nesmysl, než když ty si myslíš, že se budu chovat tak, jak mi přikážeš. Já jsem randžana! A ty sem budeš přirozeně chodit vždycky, když tě zavolám, ty prosťáčku!"

Nicholas zrudl. Takhle s ním ještě nikdy nikdo nemluvil a vůbec se mu to nelíbilo. Uvažoval o tom, že by jí vysvětlil, že jeho otec je princ a jeho bratr se jednoho dne stane králem, ale raději se to rozhodl převést do jednodušší a snáz pochopitelné roviny. „Děvče, jsi sice náš host, ale velice rychle se z tebe může stát vězeň. Sice nevím, jaký osud si pro tebe chystali ti, kteří tě zajali, ale můžu hádat." Prohlédl si i zbývající čtyři dívky a pokračoval: „Vás pět by nám vyneslo na trhu s otroky dost peněz na to, abychom do konce života nemuseli na práci ani pomyslet." Zamračeně na ni ukázal a dodal: „I když tebe bychom museli kvůli té tvé nevymáchané hubě prodat se ztrátou." Vstal. „Takže mě laskavě nepokoušej!"

Obrátil se ke dveřím a ona zaječela: „Ještě jsem tě nepropustila!"

U dveří se otočil a řekl: „Až projevíš trochu vděku a slušných způsobů vůči těm, kteří tě zachránili před těmi hrdlořezy, tak si promluvíme. Do té doby se z tohohle vozu ani nehneš!"

Vyšel z vozu, zavřel za sebou dveře a řekl strážnému: „Nikoho z toho vozu nepouštěj ven, dokud ti neřeknu."

Voják zasalutoval a Nicholas se vydal zpátky ke své matraci. Svinul ji a pokynul Marcusovi a Amosovi, aby s ním šli stranou. Když poodešli o kousek od ostatních, řekl jim:, Jenom my tři a Calis víme, co je tady ve skutečnosti v sázce, takže na to nesmíme přestat myslet. Ale v téhle situaci máme hned několik možností."

„Například?" nadhodil Amos.

„Můžeme vzít tohle uřvané a drzé děcko k jejímu budoucímu manželovi a udělat si u něho dobré jméno. Pak bychom dorazili do města s docela solidní historkou: jsme nová kompanie žoldnéřů a nachomýtli jsme se k tomu víceméně náhodou."

Marcus přivolal Tuku a zeptal se ho: „Co můžeme čekat, až se dostaneme do Města na Hadí řece?"

„Enkosí?"

„Chce vědět, jestli ten Nejvyšší hlídá brány nebo jestli budeme muset svůj příchod ohlásit městským úředníkům," napověděl Nicholas. .

Tuka se usmál. „Budete si muset najmout služby vyvolávačů, aby vykřikovali po ulicích o vaší odvaze a umění, abyste mohli dostat bohaté zakázky, enkosí. A pokud jde o Nejvyššího, tak tomu moc nezáleží na tom, co se ve městě děje, pokud ho to neobtěžuje a neohrožuje."

Ghuda, který přišel společně s Takou, řekl: „Už jsem byl nápodobných místech. Nejlíp to pochopíš, když to budeš brát jako vojenský tábor."

Amos řekl: „Ale ještě předtím, než si začneme lámat hlavu s tímhle městem, musíme vyřešit jeden menší problém."

Nicholas přikývl. „Šingázího přístaviště."

„Myslíš, že tam budou čekat ti bandité z člunů?" zeptal se Marcus.

„Budeme s tím radši počítat, jinak se z tohohle může vyvinout docela krátká cesta," poznamenal Nicholas. Otočil se k Amosovi. „Jsou všichni vyzbrojení?"

„Ne tolik, jak by mi bylo po chuti. Máme půl tuctu krátkých luků a cosi jako krátké meče; těch je dost pro všechny. Žádné štíty kromě těch, které nám dali Ješandi, a ty jsou jen kožené. Žádná brnění. Podle měřítek žoldnéřských kompanií se co do výzbroje nacházíme nejspíš někde mezi posledními."

Nicholas řekl: „Ale máme jednu obrovskou výhodu?"

„A to jakou?" zeptal se Harry.

„Nevědí, že se na ně chystáme."

Asi hodinu po Nicholasově rozhovoru s randžanou se pokusila opustit povoz jedna z jejích služebných a strážný jí v tom zabránil. Následovala krátká a hlasitá slovní přestřelka mezi strážným a dvěma dívkami z vozu; Nicholas se musel vrátit. Už mu nezbývala trpělivost na to, aby něco řešil, a tak zatlačil dívky do vozu a všechny spory ukončil tím, že dal prostě a jednoduše dveře vozu zatarasit.

Když znovu odcházel, všiml si, že opodál stojí Brisa a ve tváři má výraz, který se dal popsat jedině slovy ‚navýsost potěšený'. Nicholas musel pořád myslet na nadcházející boj a neměl náladu na žertování. „Dej mi ten nejmenší důvod a já tě zavřu k nim."

Brisa vytáhla z opasku dýku a teatrálně vyzkoušela palcem její ostří. „Ó prosím, mocný kapitáne. Prosím."

Nicholas otráveně mávl rukou. Z tábora Ješandi zazněl výkřik a najednou se mezi jurtami vyrojily postavy.

Amos přistoupil k Nicholasovi a řekl: „Ruší tábor."

Nicholas přikývl. „Taky bychom měli vyrazit. Tuka tvrdí, že pokud pojedeme celý den a ještě hodinu po soumraku, mohli bychom k tomu přístavišti dorazit zítra kolem západu slunce."

Amos se poškrábal ve vousech. „Promluv si o tom ještě s Chudou, ale podle mě by bylo nejlepší, kdybychom zastavili o něco dřív a vtrhli tam až ráno dalšího dne."

Nicholas se nad tím zamyslel. Jedna z vojenských pouček, které mu jeho učitelé neustále vtloukali do hlavy, mluvila o tom, že nepřipravení muži bojují nejhůř za úsvitu. Buď ještě pořád spí, nebo jsou unavení po dlouhé, nudné a klidné noci na stráži – v každém případě je pro překvapivý útok nejlepší brzké ráno. „Promluvím si s Ghudou."

Pár minut poté, co se ozvaly rozkazy, už byl tábor Ješandi zrušen a muži začali odjíždět. Na Nicholase to

udělalo dojem. Než se jeho vlastní společnost připravila k odjezdu, byli jezdci dávno pryč.

Horko u řeky bylo o něco mírnější než na náhonu plošině, ale ne příliš. A příjemný pocit, který měli z chladnějšího vzduchu, brzy vyprchal s příletem mračen hmyzu. Nicholas jel na druhém voze, v němž se vezla randžana; seděl na kozlíku vedle Ghudy, který projevil překvapivou zkušenost v ovládání zapražených koní. Když čtyři vozy vyrazily na cestu, slyšel Nicholas přes plátěnou stěnu randžaniny hlasité stížnosti. Dívka si podle všeho vůbec neuvědomovala skutečnost, že jen před několika hodinami ji měla v moci skupina šestnácti banditů a jeden z nich zemřel proto, že se s dívkami chtěl poznat poněkud osobněji.

Po několika minutách Nicholas málem vyskočil z kůže, když mu někdo zezadu položil ruku na rameno. Skoro spadl z kozlíku, ale zachoval si tolik důstojnosti, aby se otočil a podíval se do tváře, která se objevila v okénku předního plachtového dílce, zakrývajícího vůz. Byla to jedna ze služebných. „Mou paní obtěžuje horko," řekla.

„To je dobře," opáčil Nicholas. Ta dívka ho něčím dráždila daleko víc než kdokoli jiný od doby, kdy dospěla jeho starší sestra, která se ho jako malého dost natrápila. Ale i Elena se rychle změnila v normální lidskou bytost, když na ní malý Nicky přestal zkoušet své triky malého bratříčka.

O chvíli později se stížnost opakovala. Nicholas se ohlédl a spatřil v okénku jinou dívku. „Pokud bude mít tvá paní dost slušného vychování, aby za mnou přišla osobně a zdvořile mě požádala, abych nechal svinout plachty na voze, uvážím to."

Zevnitř se ozvalo štěbetání hlasů a o chvíli později se znovu vynořila první služebná. „Má paní co nejzdvořileji

žádá, aby byly plachty zvednuty a dovnitř mohl proudit čerstvý vzduch."

Nicholas se rozhodl, že nebude násilím prosazovat svou a seskočil z vozu. Protože jeli tak pomalu, aby ti, kdo neseděli na vozech, mohli pohodlně kráčet vedle nich, nebylo nijak těžké odvázat lana, která přidržovala plachtu vozu na kostře. Pak za lana zatáhl a plachtovina vyjela nahoru.

Ven se vyklonila obzvlášť půvabná služebná. „Má paní chrabrému kapitánovi děkuje."

Nicholas se podíval popuzeně přes rameno a zahlédl, jak se randžana dívá na druhou stranu cesty a jemu nevěnuje nejmenší pozornost. Usoudil, že se služebná rozhodla zastoupit ve zdvořilosti svou paní.

Den plynul bez mimořádných příhod a Nicholas s Ghudou probírali situaci. Hovořili spolu o různých možnostech dalšího postupu. V jednom okamžiku starý válečník poznamenal: „Ale stejně se mi na těch chlapech něco nelíbilo."

„Co?" zeptal se ho Nicholas.

Ghuda pobídl koně otěžemi a řekl: „Nebyli to, za co se vydávali. Prohlédl jsem si je, když jsme je pohřbívali, a nebyli to žádní vojáci."

„Banditi?"

„Ne." Ghuda se tvářil, jako by mu to dělalo starosti. „Pokud nám tenhle Tuka říkal pravdu, probíhal ten útok docela na úrovni – nebylo to nijak zvlášť vymyšlené, ale mělo to hlavu a patu. Ale těch patnáct, na které jsme zaútočili my, to byli zelenáči, na jaké jsem v boji ještě nenarazil. Myslím, že uměli docela slušně šermovat, dokázali bojovat každý sám za sebe, ale nebyla mezi nimi žádná souhra." Zavrtěl hlavou. „A nejmíň půlka z nich... měli úplně měkké dlaně, a i když tak byli oblečení, nebyli to žádní chudí banditi. Spíš nastrojení bohatí kluci."

Nicholas potřásl hlavou. „Co si o tom myslíš?"

„Podle mě kdosi čekal, že ty vozy někdo objeví, třeba Ješandi." Ghuda se poškrábal na bradě. „Myslím, že vidíme jen malý kousíček z celého obrazu."

Nicholas řekl: „Takže si myslíš, že v Šingázího přístavišti na tyhle chlapy nikdo nečeká."

„Nebo na ně čeká někdo, kdo se má postarat, aby se určitě nedostali o moc dál."

Nicholas přikývl. Slezl z kozlíku a přeběhl k prvnímu vozu, na kterém jel Tuka s Marcusem. „Tuko," zavolal Nicholas.

Mužík se podíval dolů. „Ano, enkosí?"

„Je někde poblíž mezi tímhle místem a Šingázího přístavištěm nějaký úsek cesty, kde by se podle tebe dala nastrojit léčka?"

Tuka se zamyslel a po chvilce řekl: „Ano, enkosí. Nanejvýš vhodné místo leží necelého půl dne cesty před námi, kde by i malá skupinka mužů dokázala na nějakou dobu zadržet celou armádu.“

„Vynikající," poznamenal Nicholas. Pak se obrátil na Marcuse. „Zastavte," řekl. Zamával na ostatní vozy, aby zastavily, a rozběhl se ke třetímu, kde na kozlíku seděli Calis s Harrym. „Tuka tvrdí, že půl dne cesty před námi je vynikající místo na léčku, a Ghuda si myslí, že je to pravděpodobné," řekl Nicholas půlelfovi.

Calis přikývl, beze slova seskočil z kozlíku a poklusem vyrazil kupředu. Nicholas pokračoval ke čtvrtému povozu, který řídil Ámos s Brisou, a řekl jim o důvodech, jež vedly k nečekané zastávce.

Amos seskočil dolů a řekl: „No, podle mě zná Ghuda svoje řemeslo jako nikdo jiný."

Nakor s Anthonym jeli vzadu na čtvrtém voze se zraněnými muži. Vylezli ven a Nakor řekl: „Ghuda toho ví

tolik, že kdyby chtěl, mohl by si tady založit vlastní bandu."

Pak se rozhlédl kolem sebe. „Anthony, tohle místo je stejně dobré jako jakékoli jiné."

„Pro co?" zeptal se Nicholas.

„Abych se znovu pokusil zjistit, kde jsou zajatci. Nezkoušel jsem to od chvíle, kdy jsme ztroskotali," odpověděl Anthony.

Nicholas přikývl a Anthony zavřel oči. Po chvíli řekl: „Je to slabé, ale tímhle směrem." Ukázal na jih.

Nicholas řekl: „No, právě tam máme zrovna namířeno."

Calis ležel na zemi. „Tamhle," ukázal.

Nicholas zamžoural proti zapadajícímu slunci. Leželi ve vysoké trávě západně od velkého hostince obehnaného nízkou zídkou. Nicholas se právě snažil zaostřit zrak na skupinu mužů, kteří posedávali ve vzdálenějším koutě dvora. Chvilku počítal a pak řekl: „Myslím, že jich je dvanáct."

„A podle toho řevu bych hádal, že daleko víc jich sedí uvnitř a dává si do trumpety," poznamenal Ghuda.

Z hostince se linul jednoznačně oslavný ryk, řev a smích, hudba a ječivé hlasy mužů a žen, kteří se snažili překřičet jeden druhého. Nicholas se odplížil zpátky z návrší. Byli natolik blízko, že se i přes rychle se snášející soumrak snažili zachovávat co největší obezřetnost, aby unikli pozornosti.

Ostatní ho následovali a pak všichni rychle vyrazili k vozům, které stály necelý kilometr zpátky na cestě. Ghuda už Nicholasovi navrhl, aby zakázal rozdělávání ohňů pro případ, že by někdo v hostinci dával pozor na podezřelá světla v dálce. Randžana se nechala slyšet, že se jí tenhle nápad příliš nezamlouvá, a když se jí Nicholas ani

neobtěžoval odpovědět, dostala ještě větší vztek než obyčejně.

Zatímco kráčeli dál po silnici, řekl Ghuda: „Je tam spousta lidu, ale já jsem spíš nervózní z toho tuctu, který sedí vzadu na dvoře."

„Proč?" zeptal se Nicholas.

„Jestli znám své řemeslo, tak jsou to profesionálové jako vystřižení. Byli to určitě tihle chlapi, kteří vedli ten útok, řídili načasování, a ti ostatní jsou jenom... nevím co. Ale zatímco se v hospodě ožírají a rvou o kurvy, profesionálové se o něčem venku radí."

„Zrada?" navrhl Nicholas.

Ghuda pokrčil rameny v gestu, jež bylo i v houstnoucím šeru jasně vidět. „Něco takového jsem měl na mysli. Ty, kteří sem měli dopravit vozy, nechali napospas osudu. Jestli měli za úkol překazit spojenectví Tuková pána s Nejvyšším, proč prostě tu holku nezabili? Nebo proč ji neodvezli na trh s otroky? Nebo si ji nenechali jako rukojmí? Proč ji s sebou neodvezli ve člunu? A jak to, zejí vůbec nechali všechny ty klenoty? Na to, že to mají být banditi, jim na kořisti moc nezáleží." Ghuda se poškrábal na bradě. „Je tu spousta otázek a já neznám jedinou odpověď."

Nicholas cestou do tábora mlčel. Když se blížili k vozům, ozval se ze šera hlas: „Dobrý večer, kapitáne."

Nicholas mávl na hlídku, která se schovávala za nízkými křovisky, a usmál se titulu, jímž ho muž oslovil. Trvalo nějakou dobu, než si všichni zvykli, že mu mají říkat kapitáne, ale teď už jej používali všichni včetně Amose, který se tou ironií očividně bavil.

Když došli do středu plochy ohraničené vozy rozestavěnými do obranného čtverce, našli tam Marcuse a ostatní, jak jedí studenou večeři. Nicholas si klekl vedle svého bratrance a řekl: „Většina se jich ožírá v hostinci."

„Kdy tam na ně vběhneme?" zeptal se Marcus.

„Těsně před úsvitem," odpověděl Nicholas.

„Říkal jsi většina," poznamenala Brisa, sedící vedle Marcuse.

Nicholas řekl: „Je tam ještě zhruba tucet chlapů, kteří nejspíš vědí, co dělat, a ti nám můžou dělat problémy."

„Jak velké problémy?" zeptal se Marcus.

Ghuda řekl: „Vypadají jako zkušení veteráni." Rozhlédl se po tvářích námořníků a vojáků kolem a dodal: „My s sebou taky máme spoustu tvrdých chlapů, ale jsme mizerně vyzbrojení a někteří z nás ještě nejsou ani zdaleka tak silní jako dřív."

Nicholas přikývl. „Ale máme na své straně moment překvapení."

„Doufám, že máš pravdu," poznamenal Ghuda.

Harry se zeptal: „Jak to uděláme?"

Nicholas vytáhl dýku a řekl: „Hostinec je přímo u přístaviště a jednou stranou se skoro dotýká řeky."

Tuka řekl: „Enkosí, pod skladištěm jsou padací dveře do sklepa, který je chodbou spojený s přístavištěm. Šingází si to tak nechal udělat, aby mohl od řeky pohodlněji přenášet pivo a jídlo."

„Tys tam už někdy byl?"

„Mnohokrát," řekl mužík.

Ghuda řekl: „Podle toho, jak to tam vypadá, bych hádal, že majitel mnoho problémů nečeká."

Tuka řekl: „Ne, sabe. Ješandi ten pozemek už před mnoha lety darovali jeho otci a zastavuje se tam pravidelně spousta cestovatelů a obchodníků. Šingází má hodně přátel a žádné nepřátele, protože je poctivý obchodník a hostinský. Kompanie, která by dělala v Šingázího přístavišti problémy, by si moc nepomohla. Leda by si nadělala hromadu nepřátel."

Nicholas řekl: „Takže chceš říct, že pokud na ty bandity zaútočíme tady, naděláme si spoustu problémů?"

„Říkám to opravdu nerad, enkosí, ale je to tak."

„Jestli na ně nepůjdeme my," zamyslel se Nicholas, „půjde někdo hledat nás. Ti chlapi, které nechali u povozů, byli možná líní a nespolehliví, ale k přístavišti by jim to nemohlo trvat víc než dalšího půl dne, takže někdy zítra začne někdo uvažovat, kam se asi poděli."

„A tady začíná naše překvapení," řekl Calis.

Nicholas se rozhlédl. „Marcusi, Calisi: vezměte si každý pět mužů a všechny luky. Chci, aby Calisova skupina to místo obešla a pak se k nám vrátila směrem od řeky. Marcusi, ty půjdeš podél řeky. My ostatní budeme pokračovat po cestě a odbočíme z ní těsně před posledním hřebenem, než uvidíme hostinec. Objedeme to a objevíme se za hřebenem přímo naproti hostinci." Chvilku přemýšlel a pak řekl: „Pokud budou pořádně opilí, mohli bychom tam vklouznout a odzbrojit je."

„Jen v případě, že ten tucet chlapů na dvoře bude tvrdě spát," podotkl Ghuda.

„Ne, pokud postaví nanejvýš tři nebo čtyři strážné."

„Ta nízká zeď jim sice nebude stačit na obranu, Nicholasi, ale my se za ni taky moc neschováme," řekl Ghuda.

Nakor řekl: „Napadl mě jeden trik."

Všechny oči se obrátily k místu, kde seděl malý Isalánec a vedle něj Anthony. Nakor položil ruku na mágovo zápěstí. „On mi pomůže."

„Já?"

Nakor si položil do klína svůj batoh a sáhl do něj. Najednou se jeho tvář rozzářila. „Ha! Obchodník už opravil své skladiště!" Vytáhl svou kořist a zvedl ji do výše, aby se všichni mohli podívat. „Chce někdo z vás jablko?"

Nicholas se zasmál. „Jasně." Kousl si a zeptal se: „Co je to za trik?"

„Poplavu po proudu," řekl Nakor, „vylezu skrz ty padací dveře, o kterých tady mluvil Tuka, a zapálím ve skladišti trs vlhké trávy. Udělá to spoustu kouře, a až se pořádně rozhoří, začnu křičet: ‚Hoří! Hoří!'"

Nicholas se zasmál. „Myslel jsem, že chceš použít nějakou magii."

Nakor se ušklíbl. Nicholas užuž čekal, že řekne: „Žádná magie neexistuje," ale mužík místo toho prohodil: „A jak si myslíš, že se tam nepozorovaně dostanu, abych mohl zapálit ten oheň, když budou padací dveře zavřené na zástrčku?"

Nicholas řekl: „Ghudo?"

„Pokud zabijeme ty strážné venku, jsou tam jen jedny dveře a pár velkých oken... no, mohlo by to vyjít."

„Zkusíme to takhle," uzavřel Nicholas.

Brisa řekla: „Možná tomu nerozumím, ale mohli byste vysvětlit i těm jednodušším mezi náma, proč tam vůbec lezeme?" Z tónu, jakým otázku položila, bylo jasné, že její ta představa vůbec nelíbí. „Proč tu hospodu prostě neobejdeme?"

„Protože tam jsou všechny čluny," řekl Harry.

„Čluny?"

„Kterými poplujeme po proudu do Města na Hadí řece," řekl Nicholas. „Jak dlouho by to trvalo do města vozem?" zeptal se pak Tuky.

„To je skoro nemožné," odpověděl vozka. „Silnice na jih od Šingázího přístaviště je dobrá jedině pro lovce nebo jezdce na koni. Vlastně to už žádná silnice není, spíš jen stezka. Ale i kdyby tam byla ta nejlepší silnice, trvalo by to celé měsíce. Můj pán očekává, že poté, co přeložíme randžanu a zboží do člunů, vrátím se s prázdnými vozy do Kilbaru. Po řece trvá taková cesta jen pár týdnů."

„Takže si to shrňme," řekl Nicholas. „Oni mají čluny a my je potřebujeme a nechceme proti sobě poštvat všechny žoldnéřské kompanie v okolí – to znamená, že to musíme udělat tak, abychom ten hostinec nezničili. Když pod záminkou požáru vyženeme uprostřed noci na dvůr zmatenou bandu chlapů s kocovinou, kteří si budou sami šlapat po hlavách, může to všechno dopadnout ke všeobecné spokojenosti."

Následující hodinu probírali podrobnosti plánu a pak pojedli studenou večeři. Nicholas právě navrhl, že by se ještě mohli před útokem trochu prospat, když do tábora vběhl jeden ze strážných, které rozestavili v okolí. „Kapitáne!" řekl.

„Co?" zeptal se Nicholas rychle, když si všiml poplašeného výrazu v mužově tváři.

„Hospoda u Šingázího přístaviště hon!"

Nicholas se podíval na jih a zahlédl nad obzorem žlutočervenou záři.

Na hřeben nad hostincem dorazili právě ve chvíli, kdy se oheň plně rozhořel. Nicholas s dvaceti nejsilnějšími vojáky a námořníky sem běželi nejméně dva kilometry, zatímco ostatní hlídali vozy.

Ze svého místa na kopci viděli, že celá budova stojí v plamenech. A ve světle ohně jasně rozeznávali mrtvoly ležící na dvoře.

Ghuda počítal. „Vypadá to, jako by někoho napadlo to co nás," řekl pak, „ale rozhodl se použít opravdový oheň a ne jen kouř. Na dvoře je nejmíň třicet těl. Ti chudáci utekli dveřmi a okny a ani se nestačili rozhlédnout." Zamyslel se. „Je to stejná taktika, jakou jsme viděli v Crydee."

Nicholas cítil, jak se mu ježí vlasy na zátylku. „Máš pravdu."

Scházeli po úbočí, a čím víc se blížili k hostinci, tím víc podrobností masakru viděli. Přeskočili nízkou zídku a procházeli mezi roztroušenými těly a troskami. Tuka si klekl, aby si prohlédl jednu mrtvolu. Po chvilce vykřikl: „Enkosí! To jsou příslušníci klanů!"

Ukázal na jednoho muže, který měl na koženém řemínku kolem krku stříbrnou lví hlavu. Pak se vydal podél těl a říkal: „Tenhle člověk je příslušník klanu Medvědů, a tenhle tady je zase syn klanu Vlků. Museli spolu uzavřít dohodu, když se spojili proti Nejvyššímu."

Ghuda došel až do nejvzdálenějšího kouta dvora tak blízko k hořící budově, kam až mohl vzhledem k žáru dojít, a zavolal: „Nicholasi, pojď sem!"

Nicholas s Calisem, Amosem a dvěma vojáky přeběhl k místu, kde stál starý žoldnéř. Ghuda ukázal na hromadu těl, z nichž se kouřilo. „Tohle jsou ti žoldnéři, o kterých jsem mluvil."

„Zatraceně," odplivl si Amos. „Když jsi spustil o té zradě, nejspíš jsi dobře věděl, o čem mluvíš." Rozhlédl se. „Někdo si dává strašnou spoustu práce, aby se zbavil všech, kteří měli prsty v tamté fušce."

Nicholas poklekl a snažil se něco rozeznat v žáru. Amos sledoval jeho pohled a pak vykřikl: „Bohové ať nás chrání!"

„Co se děje?" zeptal se Marcus.

„Ta přilba, tamhle – má ji na hlavě ten chlap, co leží přes ty dvě mrtvoly."

Marcus se podíval. „Myslíš tu červenou?"

„Ano, to je ona."

„A co je s ní?" zeptal se Marcus.

„Už jsem takovou jednou viděl, i když tenkrát byla černá."

Nicholas řekl: „Otec mi o ní jednou říkal. Celokovová přilba, která zakrývala celou tvář, dračí hřeben nahoře, dvě křídla chránící uši, a tohle všechno."

„Říkal ti taky, kdo ji nosil?" zeptal se Amos.

„Ano," odpověděl Nicholas. „Říkal. Murmandamovi Černí vrazi.“

Tuka řekl: „To je přilba Rudých vrahů."

Nicholas se k němu otočil. „Co o nich víš?" zeptal se mužíka.

Vozka se složitým gestem přežehnal proti zlu. „Hrozně krutí lidé. Je to bratrstvo válečníků, kteří slouží Nejvyššímu ve Městě na Hadí řece."

Nicholas se podíval na Calise, Amose a Marcuse. Zdálo se, že mluví ke všem, ale přitom jen jim třem říkal: „Ano, míříme správným směrem."

Kapitola čtvrtá

ŘEKA

Ozvalo se zakašlání.

Nicholas a ostatní se otočili a rozběhli se směrem, odkud onen zvuk přišel. Pod zídkou leželi dva omámení muži a Ghuda pomohl dvěma vojákům odtáhnout je dále od ohně.

Jeden z mužů měl silně krvácející ránu na hlavě a druhému trčela z ramene šipka z kuše.

Muž s šipkou v rameni byl v bezvědomí, ale ten se zraněnou hlavou se začal hýbat. „Dejte mi trochu vody," řekl Ghuda.

Jeden z vojáků mu podal měch a Ghuda omyl mužův obličej. Amos řekl: „Bohové! Jestli tohle není nejšerednější ksicht, jaký jsem kdy viděl..."

Muž vyplivl vodu, zamrkal a potřásl hlavou. „Áh," řekl a přitiskl si ruku ke spánku. „To byla chyba." Znovu otevřel oči a díval se z jedné tváře do druhé. Při pohledu na Amose řekl: „Ty taky nejsi zrovna krasavec podle mýho gusta."

Mužovy nadočnicové oblouky byly tak vystouplé, že vypadaly spíše jako žulové okapy. Pokrývalo je husté černé obočí, tvořící převis nad hluboko zapadlýma očima,

mezi nimiž se zvedala hrouda nosu, který kdysi možná měl nějaký var, ale byl tolikrát přeražen, že po jeho původním vzhledu již nezbylo ani památky. Na bradě a čelistech měl porost vousů, bojovně se ježících na všechny strany, a vzhled jeho rtů sváděl k domněnce, že do nich dostal tolik ran, až zůstaly nastálo oteklé. To, co z jeho tváře nebylo skryto pod vousy, pokrývaly dolíky po neštovicích a jizvy, které v záři ohně nabývaly strašidelných tvarů. Nicholas v duchu souhlasil s Amosem, že je to nejošklivější muž, s jakým se kdy setkal.

Jeho druh, jenž se zatím neprobral z bezvědomí, byl naopak tak hezký jako první muž šeredný. Husté tmavé vlasy, úhledně zastřižený knírek a jemný profil byly jasně patrné i v mihotavém světle ohně.

Ghuda podal ošklivci ruku, aby mu pomohl vstát, a zeptal se: „Co se stalo?"

Muž si přitiskl dlaň k hlavě. „Všechny druhy vražednejch spiknutí." Rozhlédl se po jejich skupině a řekl: „A nemyslím si, že je to pro vás nějaký překvapení, soudě podle toho, jak jste vyzbrojeni."

Nicholas si uvědomil, že všichni vojáci stále drží své zbraně v bojové pohotovosti, a pokynul jim, aby je odložili.

„Kdo jste?" zeptal se Marcus.

„Já jsem Pradžicetas a toto je můj přítel Vadžasiah. Říkejte nám Pradži a Vadža."

„Vy patříte k téhle bandě žoldáků?" zeptal se Ghuda.

„Ani náhodou. Chtěli jsme nahoru po řece, abysme se dostali k válkám –"

„Válkám?" zeptal se Nicholas.

„Kdo je to?" obrátil se Pradži ke Ghudovi.

„To je náš kapitán."

„Tenhle? Vždyť je to kluk –"

„Mluv se mnou," řekl Nicholas.

„Je to náš kapitán," řekl Harry.

Pradži řekl Ghudovi: „Věřil bych, že je to tvůj syn nebo tvůj mazlíček nebo tvůj –"

Nicholas namířil svůj meč na mužovo hrdlo. „Jsem kapitán," řekl tiše.

Pradži si ho prohlédl od hlavy k patě a pak opatrně dvěma prsty odsunul hrot meče stranou. „Takže, kapitáne," oslovil Nicholase, „mířili jsme nahoru po řece k válkám –"

„Jakým válkám?" přerušil ho Amos.

Muž se rychle otočil, podíval se na Amose a přitiskl si ruku k hlavě. Zavřel oči a řekl: „To nebyl dobrej nápad. Má tady

někdo něco k pití?"

„Lituju, ale máme jen vodu," řekl Nicholas.

„Tak mi bude muset stačit," řekl Pradži. Přijal nabídnutý měch a zhluboka se napil. Přišel Anthony a prohlédl jeho přítele. Roztrhl mu tuniku, aby mohl důkladně prozkoumat jeho zranění, a řekl: „Není to zlé. Má pod tunikou kroužkovou vestu a ta nedovolila šipce proniknout hluboko." Podařilo se mu vytrhnout šipku z mužova ramene a zastavit krvácení obvazem ze zásob, které si připravil pro případ, že je bude po útoku potřebovat. „Bude žít."

„To je dobře," řekl Pradži. „Už jsme spolu prožili dost na to, aby si ten bastard jen tak umřel a mě nechal tady." „Mluvil jsi o válkách," připomněl Marcus. Pradži přimhouřil jedno oko a podíval se na něj. „Opravdu?"

„Mířili jste po řece nahoru," napovídal Amos. „A chtěli jsme se dostat do vesnice jménem Nadosa mezi Lanadou a Chaipúrem, na Vedře. Kus cesty nás svezl obchodník s vlnou, se kterým jsme se rozloučili pár kilometrů odtud na jih a došli jsme sem. Chtěli jsme dál nahoru k západním pramenům řeky – tam člověk vždycky najde nějakou karavanu mincí do Chaipúru –jenže jsme narazili na tuhle

veselou bandu hrdlořezů a chlapců z klanů, a když se začalo pít, přidali jsme se. Kdosi tam platil za celou hospodu a já nejsem z těch, kdo si nechají ujít pivo zadarmo."

„Takže vy k nim opravdu nepatříte?" zeptal se Nicholas.

„Kdybysme patřili," odpověděl Pradži, „byli bysme teď tamhle." Ukázal na spálená těla poblíž hořící zdi hostince.

„Co se stalo?" chtěl vědět Nicholas.

Muž si povzdechl. „Seděli jsme tam a pili s houfem hloupejch kluků a několika skutečnými hrdlořezy a ten chlap, který to všechno platil, k nám přišel a pošeptal nám, že by pro nás měl práci a že se máme připojit k ostatním vojákům před hospodou. Nelíbilo se nám to, a tak jsme šli ven, ale drželi jsme se stranou od ostatních a co nejdál od toho chlapa, který nás verboval.

Najednou bylo všude plno křiku a ze všech stran začaly lítat šipky z kuší. Já a Vadža jsme přeskočili zeď a dost tvrdě jsme přistáli na zemi. Ještě jsem viděl, že ho zasáhla šipka, a potom byla najednou tma." Zamračil se a sáhl si do tuniky. Chvíli hmatal, pak našel, co hledal, a vytáhl váček. „Dobrá," řekl si, když rozvázal tkanici. Vysypal z váčku malý svitek papíru, široký necelých deset centimetrů a tenký dřevěný váleček, na jedné straně zašpičatělý. Olízl jeho špičatou část, která, jak si Nicholas všiml, byla načeměná, a rozvinul svitek. Přiložil hrot svého psacího nástroje k místu pod posledním řádkem klikyháků a zeptal se: „Píše se Nejvyšší jako jedno slovo, nebo dvě?"

Třebaže většina mrtvol byla už napůl ohořelá, nebylo v okolí dost dřeva na pohřební hranici, a tak Nicholas nařídil pohřbít je do země. Než tento úkol dokončili a přivezli vozy, bylo poledne. Muž jménem Vadža nabyl vědomí hodinu poté, co ho našli, a potvrdil Pradžiho výpověď.

Nicholas nechal oba zraněné muže odpočívat a vzal Calise, Marcuse a Harryho na rychlou prohlídku okolí. Ale ten, kdo pozabíjel žoldnéře a příslušníky klanů, už tam nebyl.

Když se vrátili, přivítal je Nakor se zprávou, že do sklepních skladišť, o kterých jim vyprávěl Tuka, oheň nepronikl. Nicholas provedl skupinu mužů ohořelými troskami hostince a našel padací dveře. Přestože je pokrývala vrstva sazí, byly nepoškozené. Princ se spustil do místnosti pod nimi následován Tukou, Chudou, Nakorem a Marcusem.

Harry podal Marcusovi zapálené pochodně a pak se spustil za nimi. Nicholas se otočil a málem upadl přes tělo muže. Nebyl popálený, ale jeho tvář byla stažena do bolestné masky. Tuka se na něho podíval a řekl: „Šingází. Asi se chtěl tady dole schovat, když vypukl oheň."

Nakor si prohlédl tělo a řekl: „Udusil se kouřem, myslím. Nepříjemné."

„Existuje nějaký příjemný způsob smrti?" zeptal se Harry.

Nakor se usmál. „Několik. Je jedna droga, která tě zabije, ale posledních několik minut života strávíš v extázi, jakou si vůbec nedovedeš představit, a pak tě neuvěřitelně krásná žena –"

„Dost," řekl Nicholas. „Porozhlédněte se tady, jestli nenajdete něco, co by se nám mohlo hodit."

Pustili se do prohlídky a po chvíli Marcus zvolal: „Podívejte se na tohle!"

Nicholas přeběhl do části sklepa, kde stál jeho bratranec u dveří do místnosti přeplněné zbraněmi. „Vypadá to, jako by se náš hospodský chystal vyzbrojit celé vojsko."

Nicholas viděl hromady kroužkových košil, neoznačených štítů, mečů všech možných tvarů a délek,

kuší, luků různých velikostí, šípů, šipek a dýk. „Zavolejte sem několik mužů a začněte to vynášet nahoru."

Ghuda otevřel soudek a sáhl dovnitř. Vytáhl kus sušeného masa a ochutnal. „Trochu zakouřené, ale jinak není špatné."

Nicholas se rozhlédl. „Vyneste všechno ven, ať víme, co tu máme."

Vrátil se k padacím dveřím a Harry ho vysadil nahoru. Když vyšel z vypáleného hostince, uslyšel křik přicházející směrem od vozů. Zvedl oči k nebi a zaklel. Hlas patřil randžaně.

Došel k vozům a naskytl se mu pohled na mladou šlechtičnu, jak stojí ve vyzývavé póze s rukama v bok před Amosem a ječí jako opařená kočka. „Co tím myslíš, žádné čluny! Mám být ve Městě na Hadí řece za dva týdny –"

„Co je zase tohle?" zeptal se Nicholas.

Strážce stál vedle a hladil si tvář ozdobenou několika hlubokými škrábanci. „Chtěl jsem ji zadržet, Výs– ech, kapitáne, ale zaslechla, jak někdo říká, že hospoda je vypálená –"

„A přišla jsem se na vlastní oči podívat na situaci, do které jste mě vy hlupáci dostali," dokončila.

„Udělali jsme jen to," řekl Nicholas, jehož pohár trpělivosti začal pomalu přetékat, „že jsme ti zachránili život, panenství, zdraví a za to musíme snášet tvé rozmary... A *teď zpátky do vozu!"* Jeho poslední slova už byla výbuchem čistého vzteku.

Dívka se uraženě otočila a celou cestu k vozům dokázala kráčet s vysoko zvednutou bradou a ani jednou přitom nezakopnout. Když došla ke svému vozu, otočila se a řekla: „Až Nejvyšší uslyší, co jsem musela vytrpět v rukou špinavého, hrubého a barbarského žoldáka, budeš si přát, aby ses narodil jako otrok!"

Nicholas se na ni chvíli díval a pak se obrátil k Amosovi. „Špinavého?"

Amos se ušklíbl. „Nejsi zrovna jako ze škatulky. Žádný z nás není."

Nicholas se rozhlédl kolem sebe a uvědomil si, jak jsou všichni otrhaní a vypadají zpustle. Přejel si dlaní po bradě a zjistil, že vousy, které si oholil na *Dravci*, už mu zase dorostly do neuspořádaného strniště.

Ještě jednou přelétl pohledem své okolí a řekl: „No, myslím, že bychom se všichni měli vykoupat."

Amos se usmál. „Když to říkáš, kapitáne."

Nicholas si znechuceně odfrkl, odvrátil se od Amose a křikl na muže, vynášející z hostince zboží: „Najděte tam dole nějaké mýdlo."

Mohli se převléknout ze svých špinavých a roztrhaných šatů, protože zároveň s ostatními zásobami našli ve sklepích i oblečení. Byla to podivná sbírka oděvních součástí od prostých kalhot a tunik až po několik bohatě vyšívaných kusů z nejjemnějších látek. Ghuda a Tuka se shodli v názoru, že ony drahé kousky tam zanechali ti, kdo neměli na zaplacení penězi. Šingází byl podle všeho člověk, který se dal snadno umluvit, anebo měl prazvláštní vkus.

Nicholas dal nalezené šaty vyprat, aby se zbavily pachu kouře, a pak nařídil, aby se muži před převlečením vykoupali. V horkém odpoledni šaty pověšené na šňůrách natažených mezi vozy rychle schly. Za soumraku se všichni muži vykoupali a někteří se i oholili nebo si zastřihli vousy.

Marcuse obzvlášť potěšil nález dlouhého luku mezi spoustou jiných zbraní. V době, kdy už všichni byli čistí a převlečení, se objevil Harry s Amosem. Nesli dřevěnou truhlici pobitou železem. „Podívejte, co jsme našli," řekl Amos.

Otevřeli ji: byla plná váčků. Nicholas jeden otevřel a vysypal z něj hrst drahokamů. Ostatní obsahovaly šperky, stříbro a zlato. „Jsme bohatí," vydechl Harry.

Nicholas vzal jeden z váčků se zlatem a odnesl jej k místu, kde ve stínu vozu leželi Pradži a Vadža. Oba muži se najedli a nyní podřimovali. Pradži vstal a Nicholas mu hodil váček. „Pro vás."

Pradži váček chytil a zaslechl přitom cinkot mincí. Potěžkal jej. „Za co?"

„Hodili by se mi dva muži, kteří se vyznají v okolí Města na Hadí řece." Ukázal na váček. „Tohle je vaše, abyste měli na cestu, ať se rozhodnete, jak chcete, ale my jsme nová žoldnéřská společnost a máme jen jednoho vozku, který se tady kolem vyzná. A dva muži, kteří jsou dost chytří, aby přežili tam, kde to jiní nedokážou, u nás vždycky najdou uplatnění."

Pradži se podíval dolů na svého přítele, který stále spal, a řekl: „No, stejně nejsme ve stavu, abysme cestovali po svejch; Vadža bude v pořádku tak v době, kdy dojedem do města na voze. Ale mám jednu otázku..."

.Jakou?"

„Jste s Nejvyšším, nebo proti němu?"

Výraz v jeho tváři prozrazoval, že odpověď je pro něj velice důležitá. „Ani jedno, ani druhé," řekl Nicholas. „Máme jiné starosti. Ale vzhledem k tomu, že jsme tady našli přilbu Rudého vraha, se může stát, že se ocitneme na opačné straně bitevní linie, jakmile bude jednou vyznačena."

Pradži se poškrábal ve vousech a řekl: „Dobrá, pojedem s vámi. Cestou se aspoň trochu líp poznáme. Nemám chuť uzavírat nějaký dohody, dokud nezjistím, co jste zač. Platí?"

„Platí," přikývl Nicholas.

Pradži se usmál, což byl děsivý pohled, a řekl: „Teď, když mám Nejvyššího na seznamu, bych těžko mohl pomáhat někomu, kdo je na jeho straně, chápeš?"

„Na seznamu?" podivil se Nicholas.

„Mám takovej seznam, víš, a když mě někdo podrazí a já si to s ním nemůžu vyřídit hned na místě, napíšu si ho tam. Netvrdím, že si dokážu vyrovnat účty s každým, koho tam mám, ale na nikoho nezapomenu."

Nicholas se právě chystal něco říct, když se náhle objevil Calis, přibíhající do tábora od jihu. Celý den prohledával okolí a nyní Nicholasovi oznámil: „Máme společnost."

„Kde?"

„Sedm osm kilometrů dolů po řece. Družina jezdců; napočítal jsem jich dvaadvacet. Jsou po zuby ozbrojení a vědí, jak rozmístit stráže. Příslušníci pravidelného vojska v černých tunikách; nesou praporec, na kterém je zlatý had v černém poli. Vypadá to, jako by právě zrušili tábor a chystali se za soumraku vyrazit."

Pradži se opřel o vůz. „Ti jsou Nejvyššího. Zatraceně daleko od města na pravidelný vojsko."

Nicholas dal znamení Ghudovi a ostatním, aby se k nim připojili, a když se s nimi podělil o Calisův objev, zeptal se starého žoldnéře: „Co si o tom myslíš?"

Ghuda pokrčil rameny. „Už jsem v životě viděl dost špinavých her a polovinu z nich v minulých dvou dnech. Nedivil bych se, kdyby tu byli proto, aby našli vozy, zabili .viníky, zachránili princeznu a vítězně se vrátili domů."

„Chceš tím říct, že to všechno bylo předem připravený?" řekl Pradži.

„Kdybych ti pověděl, že ty vozy přepadli členové klanů, co bys na to řekl?" zeptal se ho Nicholas.

V mužových očích se bystře zablesklo. „Řekl bych, že se klany snažej zasadit pořádnou ránu dohodě Nejvyššího s obchodníma společnostma ze severu. Což by nikoho

nepřekvapilo. Co by ale překvapilo každýho, je, že by byli tak pitomí a udělali to takhle veřejně a ještě nechali naživu svědky."

„A kdyby ti někdo řekl, že všichni příslušníci klanů byli nalezeni mrtví?"

„To je těžká odpověď," řekl Pradži. „Záleželo by na tom, kdo je zabil. Kdyby to byl Nejvyšší –" Přerušil se. „Kdyby to bylo provedený tak, aby to vypadalo jako roztržka, mohlo by to klany rozeštvat."

Ghuda řekl: „Jak jistý si je Nejvyšší v kramflecích?"

Pradži pokrčil rameny. „Už dvacet roků se vedou řeči o povstání a on je tu pořád."

Nicholas řekl: „Dobrá, dostali jsme se do války, se kterou nemáme nic společného, ale to ty na druhé straně bude sotva zajímat, takže bychom se měli raději připravit na boj." Rozhlédl se kolem sebe. „Pokud jsou ti vojáci další součástí téhle záležitosti, budou očekávat, že s vozy pojede šestnáct příslušníků klanů, takže chci na vozech šestnáct mužů. Zavezte je zpátky přes hřeben." Ukázal na Calise. „Chci, aby ses vrátil zpátky na jih, a až uvidíš, že se blíží jezdci, vystřelíš sem na dvůr varovný šíp. Dokážeš to, aniž bys tady někoho zranil?"

Calis se na něho podíval tak, že Nicholas už netrval na odpovědi na svou otázku. Jen Calisovi ukázal, kde má zaujmout své postavení, a obrátil se ke Ghudovi. „Ty, já a ještě několik mužů si lehneme tady na dvůr. Ti vojáci očekávají, že tu budou ležet mrtvoly, tak je nesmíme zklamat. Až doženou vozy, budou nás mít v zádech." Ghuda přikývl. „Amosi, ty si vezmeš na starost vozy. Jakmile budete v údolí za hřebenem, rozdělej táborové ohně, ale tak, aby jezdci viděli jejich odraz na obloze, ale ne ohně samotné. A rozmísti je tak, aby se vojáci, až vyjedou na hřeben, dívali přímo do nich. Chci, aby se jasně

rýsovali proti světlu, až budeme za nimi." Amos mu s úsměvem zasalutoval a odešel připravit vozy.

Nicholas se otočil k Harrymu. „Ty odvedeš dívky k řece. Schováte se tam ve vysoké trávě a ty se postaráš, aby byly zticha a nebyly vidět."

„Acojá?"řeklaBrisa.

„Ty půjdeš s Harrym," odpověděl Nicholas. „A jestli randžana jenom pípne, můžeš ji zabít."

Brisa se usmála. „Dík."

Vojáci a námořníci se rozběhli za svými úkoly a Nicholas oslovil Pradžiho: „Jestli nám chceš pomoct, ukliď svého přítele někam stranou. Nevypadá, že by byl schopen boje."

„On sice ne, ale já ano. Uložím ho do jednoho z vozů a pojedu s tvým ošklivým přítelem tamhle."

Amos se ohlédl přes rameno a udělal ublížený obličej. „Ošklivým?"

Zásoby, které předtím vynesli na dvůr, zase rychle ukryli a vozy vyrazily na cestu. V době, kdy slunce zapadalo za obzor, už byli všichni na svých místech.

Nicholas se rozhodl, že bude osobně velet mužům na dvoře. Lehl si na zem a čekal na signál. Jak plynul čas, začalo mu trochu poškubávat v levé noze. Skutečnost, že k tomu opět došlo, ho podráždila více než bolest samotná. Přinutil se nevšímat si toho a začal v duchu znovu probírat svůj plán útoku a pátrat po jeho možných nedostatcích.

Tak se ponořil do svých myšlenek, že se skoro vylekal, když doprostřed dvora s lehkým ťuknutím dopadl jediný šíp. Najednou byl naprosto bdělý. Zdálky zaslechl jezdce a pevně sevřel jílec svého meče.

Dusot kopyt se blížil a na prostranství jižně od hostince přijela skupina vojáků. Jeden z mužů zaklel. „Kde jsou ty zatracené vozy?"

„Nevím, kapitáne. Touhle dobou měly být tady," ozval se další hlas.

Třetí řekl: „Podívejte, kapitáne, na ty odlesky na obloze; za hřebenem někdo rozdělal oheň."

„Ta líná sebranka nemohla popojet o půl kilometru dál!" promluvil ten, kterého druzí oslovovali .kapitáne. „Dobrá, pojedeme udělat to, kvůli čemu jsme sem přijeli." Nicholas uslyšel svištění tasených zbraní a pobídky koním, aby se dali do cvalu.

Nicholas čekal jen okamžik poté, co vojáci opustili prostranství před hostincem, a vyskočil na nohy. Tiše řekl: „Teď."

Jeho muži vstali a rozběhli se. Ti, kdo měli luky, zaujali postavení podél silnice. Jak Nicholas doufal, jezdci, kteří nyní vyjeli na hřeben, byli jasně viditelní na pozadí táborových ohňů.

„Teď!" vykřikl Nicholas a lučištníci vypustili šípy. Amosovi muži učinili totéž z druhé strany, a než si jezdci uvědomili, co se děje, polovina jich popadala ze sedel.

Nyní přišla řada na muže bez luků, kteří spustili bojový pokřik a zaútočili. Jezdci, očekávající šestnáct opilých a nezkušených mužů na vozech, museli náhle čelit třicítce protřelých vojáků a námořníků.

Jeden z jezdců se pokusil zaútočit dolů z kopce, ale dlouhý šíp ho srazil z koně. Nicholas se ohlédl a uviděl přibíhajícího Calise, jak nasazuje na tětivu další šíp.

Pak kapitán jezdců zavelel k protiútoku a zbývajících devět mužů se rozjelo z kopce bojovat o své životy.

Další dva byli zasaženi šípy, ale zbývající se přitiskli ke svým koním. „Střílejte na koně!" křičel Nicholas. „Nenechte nikoho uniknout."

Třesk oceli o ocel Nicholasovi prozradil, že někteří z mužů, kteří spadli, nejsou mrtví a vzchopili se natolik, že se pustili do boje. První jezdec srazil muže stojícího před

Nicholasem a chystal se zaútočit na prince. Cvičný souboj s jezdcem, který věděl, že jeho protivníkem je syn jeho prince, byla jedna věc. Tohle ale bylo něco úplně jiného a Nicholas si to plně uvědomoval.

Po zádech mu stekla stružka potu a dlaň, jíž svíral jílec meče, mu zvlhla. Zpevnil kolena, a když se jezdec přiblížil, zvedl meč.

Stát před útočícím jezdcem jen s širokým mečem byla hloupost a Nicholas to věděl. Kdyby měl dvouruční meč, jaký nosil Ghuda, nebo alespoň těžkou zakřivenou šavli, mohl by se pokusit useknout koni nohu, zatímco se bude vyhýbat jezdcovu výpadu. Ale s obyčejným širokým mečem mu nezbude než snažit se zvíře splašit nebo změnit jeho směr a zároveň se bránit jezdci i koni.

Když se na něho jezdec vyřítil, kůň náhle zařičel a podlomily se mu přední nohy. Jezdec byl vymrštěn ze sedla a pokusil se udělat kotoul přes rameno jako cvičený akrobat. Někdo v temnotě zasáhl zvíře šípem nebo mečem.

Jezdci dopad na zem nevyšel; přistál těžce na zádech a bolestně zaskučel, ale okamžitě začal vstávat. Nicholas k němu přiskočil, a když se muž zvedl ze země, vrazil do něho ramenem. Muž vykřikl bolestí a Nicholas usoudil, že si při pádu asi něco zlomil. Sekl ho do paže a vojákovi vypadl meč z ochromených prstů. Klopýtavě couvl a otočil se, aby utekl. Dva z Nicholasových mužů přiběhli, srazili ho k zemi a rychle mu svázali ruce za zády. Nicholas nařídil, aby vzali nějaké zajatce, pokud to bude možné.

Rozhlédl se a zjistil, že je po boji.

Nicholas dal rozdělat oheň a pak zkontroloval své muže. Ke svému překvapení zjistil, že žádný z nich neutrpěl vážnější zranění než mělkou sečnou ránu do paže, a takto postižen byl pouze jeden z nich. Ostatní měli jen nějaké pohmožděniny, natažené svaly nebo výrony.

Nakor prohlédl zranění dvou zajatců a oznámil Nicholasovi: „Kapitán bude žít, i když to zranění na paži je hluboké a má pár zlomených žeber, ale ten druhý určitě nepřežije. Byl zasažen do žaludku a řekl mi, že před útokem jedl. Je to protřelý voják a požádal o rychlou smrt."

Nicholas se zachvěl, ale viděl, že Ghuda přikyvuje. „Zranění břicha není příjemný způsob smrti."

„Můžeš něco udělat?" zeptal se Nicholas Anthonyho.

„Kdybych měl svoje bylinky a ostatní léky, tak možná, přestože i tak by to bylo hodně těžké. Kněz-léčitel by ho mohl zachránit modlitbami a magií, ale tady s tím, co mám, nezmůžu nic."

Amos vzal Nicholase za loket a odvedl ho stranou mimo doslech ostatních. Tichým hlasem řekl: „Nicky, neřekl jsem ani slovo, když jsi převzal velení, protože ses většinou rozhodoval správně a chyby, které jsi udělal, nestály za řeč a nevyhnul by se jim ani mnohem zkušenější vůdce. Ale teď musíš přijmout i tu horší stránku svého postavení."

„Myslíš tím, že mám Ghudu nechat, aby zabil toho zajatce?"

„Ne, myslím tím, že musíš zabít oba zajatce."

„Vranky," řekl Nicholas odevzdaně.

„Cože?" zeptal se Amos.

„Je to příběh, který mi vyprávěl otec, o cestě na sever v době, kdy do Království vtrhlo Bratrstvo temné stezky, ještě předtím, než našel tebe a Guye du Bas-Tyru v Armengaru. Sledovala je tehdy skupina Černých vrahů." Zavřel oči. „Muž jménem Morgan Vranky, odpadlík, otcovu družinu pro Černé vrahy špehoval a otec ho dal zabít." Zavrtěl hlavou. „Řekl mi, že ze všech rozsudků smrti, které kdy musel vynést, byl tenhle nejtěžší." Podíval se Amosovi do očí a pokračoval: „Nemám ani právo tady někoho soudit, Amosi. Tohle není Království a tenhle

člověk se mě pokoušel zabít jen proto, že mu to přikázal jeho pán. Není to zrádce mého krále, jako byl Vranky."

„Chápu tě," řekl Amos, „ale pochop zase ty, že tady neplatí žádný zákon kromě toho, který si vytvoříme sami. Jsi kapitán kompanie na moři trávy a musíš se chovat stejně, jako by to byli piráti, kteří přepadli tvou loď, aby ji vyloupili. Jakmile z nich vytáhneš všechny informace, které ti můžou poskytnout, musíš je dát zabít."

Nicholas se pevně zahleděl do očí muže, který se, dají-li bohové, stane jeho dědečkem. Nakonec se zhluboka nadechl a přikývl.

Vrátil se k ohni a kývl na Ghudu, který se zvedl a zmizel ve stínech. „Přiveďte mi sem kapitána," nařídil pak.

Dva muži přivedli zraněného kapitána, který zasténal, když ho posadili naproti Nicholasovi. „Jak se jmenuješ?" zeptal se Nicholas.

„Dubas Nebu," odpověděl muž. „Kapitán druhé kompanie samotné Jeho Oslnivosti."

Pradži, který se právě přiloudal, řekl: „Zatraceně, to je Nejvyššího osobní stráž."

„A to znamená?" zeptal se Nicholas.

Pradži se poškrábal po tváři a řekl: „Buď má tohle všecko na svědomí sám Nejvyšší, nebo má ve svým nejbližším okolí zrádce."

Pradži se sehnul a roztrhl mužovu tuniku, což zajatec doprovodil bolestným zaskučením. „Ať na mě to zvíře nesahá!" zaječel.

Pradži našel něco na jeho šíji a utrhl to. „Podívej se na tohle," řekl a podal předmět Nicholasovi. „Klanový symbol," dodal, zatímco si Nicholas amulet prohlížel. Pak se v jeho hlase objevil zmatený tón. „I když tenhle jsem ještě nikdy neviděl."

„Já ano," řekl Nicholas. Talisman tvořili dva hadi, propletení stejně jako ti na jeho vlastním prstenu.

Amos se chystal něco říct, ale Nicholas ho nepustil ke slovu. „Nechte mě všichni o samotě s tímhle člověkem."

Amos znovu otevřel ústa, ale pak se zarazil a přikývl. Dal znamení ostatním, aby ho následovali. Když Nicholas se zraněným mužem osaměl, klekl si k němu. „Ty blázne," zašeptal spikleneckým hlasem,, jaké jsi měl rozkazy?"

Oči kapitána Dubase se leskly horečkou ze zranění a jeho tvář pokrýval pot, ale jeho hlas zůstal zvučný. „Nemám ponětí, o čem mluvíš, odpadlíku."

Nicholas si sáhl do váčku u opasku, vyňal prsten, který Calis přinesl z Elvandaru, a ukázal jej kapitánovi. „Nenosím ho kromě případů, kdy potřebuju prokázat svoji totožnost," řekl. „A teď mi řekni, který hlupák tě sem poslal? My jsme měli zabít muže z klanů a přivézt randžanu do města."

Dubas řekl: „Ale... Dahakon mi řekl... že tu kromě nás nikdo nebude."

Nicholas vytrhl z opasku dýku a namířil ji na mužova prsa. „Měl bych tě na místě zabít, ale ten zmatek tady nadělal někdo shora."

„Kdo jsi?" zeptal se kapitán.

„Jaké jsi měl rozkazy?"

Dubas s tváři zbledlou bolestí řekl: „Měli jsme vyřídit ty, co přijedou s vozy. Rudí vrazi už jsou na člunech na cestě zpátky... Nerozumím..."

„A co zajatci?" zeptal se Nicholas.

„Neměli být žádní zajatci," řekl Dubas. „Měl jsem zabít dívky a přivézt jejich těla do města."

„Ne, myslím jiné zajatce. Ty z lodi."

Dubas řekl: „Z lodi...?" Pak se na jeho tváři náhle objevil výraz pochopení. „Ty víš o lodi!" Než Nicholas stačil zareagovat, kapitán vyskočil a vrhl se na něj. Jeho výkřik přešel v slábnoucí chroptění, jak Nicholasova dýka, na niž nalehl plnou vahou, vnikla do jeho hrudi.

Amos a ostatní viděli jeho čin ze vzdálenosti několika desítek metrů a ihned se rozběhli zpátky. „Co se stalo?" zeptal se Amos, když odvalil mrtvé tělo z Nicholase.

„Zabil se," řekl Nicholas trpce. „Snažil jsem se ho obelstít a zašel jsem příliš daleko."

„Dozvěděl ses něco?" zeptal se Harry a pomohl svému příteli na nohy.

„Mám jméno."

.Jaké jméno?" vyzvídal Pradži.

„Dahakon."

„No to je úžasný," řekl Pradži. „Pořídil sis velkolepou sbírku nepřátel, kapitáne."

„Kdo je Dahakon?" zeptal se Marcus.

„Nejvyššího Velký rádce a největší zkurvysyn, jaký kdy existoval na Východních pláních. Říčních pláních, v pekle a celém tomhle zatraceném světě."

„A podle toho, co jsem zjistil, i zrádce," řekl Nicholas.

„To nemůže bejt on," zavrtěl hlavou Pradži.

„Proč ne?" zeptal se Harry.

„Protože to on udržuje Nejvyššího u moci celejch těch dvacet let od doby, co se ujal vlády ve městě. On je tím člověkem, kterého se město skutečně bojí."

„Proč?" zeptal se Marcus.

„Je mág."

„A to je v těchhle končinách něco výjimečného?" řekl Nicholas.

„Ha!" vyrazil ze sebe Pradži. „Peklo, ze kterého přicházíš, se očividně nachází velmi daleko odsud." Vážnějším tónem dodal: „Kapitáne, na Východních pláních je jen jeden mág. A to je Dahakon. Kdysi se jich tu a tam ještě pár našlo, ale každýho mága, kterej by se odvážil do města, čeká smrt. A není to příjemná smrt, protože podle toho, co se povídá, je prý Dahakon pojídá."

Nicholas se podíval na Nakora a Anthonyho a lehce zavrtěl hlavou. Pradži pokračoval. „Říká se, že on vytvořil Rudé vrahy a oni plní jeho příkazy, ne Nejvyššího. Rozmlouvá s mrtvými a jeho milenkou je požíračka duší. Ta ho taky udržuje naživu; prý je mu už několik set let."

Nakor učinil znamení. „Moc špatné. Nekromancie je nejhorší praktika, jaká existuje."

Anthony s otřeseným výrazem přikývl. Nicholas důrazně řekl: „My mezi sebou žádné mágy nemáme, takže nemusíme mít starosti."

„To je dobře," řekl Pradži. „Ne, Dahakon nemůže bejt zrádcem, protože může sám odstranit Nejvyššího, kdy se mu zachce."

Nicholas si povzdechl. „No, nikdy nezjistíme, kdo je za těmihle pletichami, když zůstaneme sedět tady. Jak se nejrychleji dostaneme do města?"

„Na člunech. Ale potom, co tu zůstaly tyhle trosky, tě nikdo na říční karavanu nepřijme; všechny napadne, že my jsme ti vrazi, co mají tohle na svědomí, a pokud se tady někdy v blízký době objeví Ješandi, budeš mít co vysvětlovat, zatímco tě budou opíkat na malým ohni; kdysi dávno věnovali tuhle zemi Šingázího otci a vzali jeho hospůdku pod svoji ochranu."

Rozhlédl se, jako by zmínit se o nomádech znamenalo přivolat je. „Nejlepší bude, když se vydáme na jih silnicí podél řeky. Pět dní odtud je vesnice, ve který čas od času kotví čluny. A jestli cestou žádnej člun neseženem, budem ve městě za měsíc nebo za dva."

Nicholas neřekl nic. Měsíc by mohl být příliš dlouhá doba.

Abigail vykřikla. „Nesahej na mě!" Kopla a věc se odtáhla.

Margaret řekla: „Nemyslím, že by ti to chtělo nějak ublížit."

„To mě nezajímá," řekla Abigail rozzlobeně. „Jsou odporní."

Tvorové, o nichž mluvila, se podobali lidem, ale místo kůže měli zelené šupiny. Jejich čelu vévodily silné nadočnicové oblouky a černé plazí oči hleděly z bezvýrazného obličeje. Zuby měli zvláštní, ani ostré jako u hadů, ale ani pravidelné jako u lidí. Pokud byli dvojího pohlaví, nedali se samci od samic nijak odlišit; hruď měli plochou a bez bradavek a klín hladký. Margaret nevěděla, co jsou tito tvorové zač, ale byla přesvědčena, že jsou stejného nebo podobného druhu jako ona bytost, která obývala vedlejší kajutu na černé lodi.

Dívky byly z lodi k přístavišti převezeny na velkém člunu s osádkou v černých tunikách a kalhotách a s rudými pokrývkami hlavy. Namísto toho, aby je odvedli do ohrad pro otroky, jak Margaret očekávala, naložili dívky na vozy a odvezli je z města do velké usedlosti obklopené vysokou zdí. Tam jim přidělili pokoje, v nichž se nyní nacházely, a Ardžuna Svadžian pokračoval ve svých výsleších. Margaret měla podezření, že jeho zdánlivě náhodné otázky mají svůj řád, ale nebyla schopna jej vysledovat. Věděla, že většina jeho dotazů byla jen zástěrkou pro ty, jež ho skutečně zajímaly, ale jeho chování a výběr témat jí znemožňovaly určit, které to jsou. Záhadnou ženu, jež nechala zabít mladou dívku jen proto, aby jim názorně předvedla, že životy jejich krajanů závisejí na tom, jak budou dívky spolupracovat, už od té doby nespatřily. Margaret se na ni Ardžuny jednou zeptala, on ale nevzal její dotaz na vědomí a položil jí další otázku.

Tím, že vyzvala Abigail, aby jí pomohla odhalit Ardžunovy záměry, ji zároveň vymanila z dalšího záchvatu trudnomyslnosti. Abigail byla nyní spíše rozzlobená a

připravená spolupracovat s Margaret při dalším pokusu o útěk; Margaret opět vyjádřila úmysl uprchnout tak brzy, jak jen to bude možné.

Jejich denní rozvrh se příliš neměnil. Byly ponechány samy sobě kromě doby, kdy přicházel Ardžuna se svými otázkami. U snídaně, oběda a večeře je obsluhovali sloužící, kteří nikdy nepromluvili ani slovo. Odpoledne trávily několik hodin v zahradě pod gázovým baldachýnem, který mírnil prudký sluneční žár.

Pak se věci změnily. Toho jitra vstoupili do jejich pokoje namísto Ardžuny oni dva tvorové. Abigail utekla do nejvzdálenějšího kouta, zatímco Margaret popadla židli, aby se v případě potřeby měla čím bránit. Obě bytosti si však dřeply u dveří a chvíli upřeně pozorovaly každá jednu z dívek.

Abigail se nakonec vrátila k posteli a posadila se na ni. Celou následující hodinu na ni jeden z tvorů nehybně zíral. Pak se jí pokusil dotknout.

Margaret řekla: „Už jsi někdy slyšela o někom podobném?"

„Ne," odpověděla Abigail. „Jsou to nějací démoni."

Margaret si prohlížela toho, který hleděl na ni. „Nemyslím. Není na nich nic, co by vypadalo magicky. Ale jejich kůže vypadá jako ta ruka, kterou jsem viděla, když jsem se tehdy na lodi podívala z okna."

Dveře se otevřely a sluhové přinesli snídani. Dívky neměly příliš chuti k jídlu, ale věděly, že když nebudou jíst, budou nakrmeny násilím. Zatímco jedly, tvorové se k nim zvědavě přiblížili. Abigail toho svého zahnala tím, že po něm mrštila talířem, a Margaret si toho druhého prostě nevšímala.

Po jídle vstoupil Ardžuna, a než stačil promluvit, rozkřikla se Margaret: „Co je tohle za potvory?"

Svým jako vždy klidným hlasem odpověděl: „Tihle? Jsou neškodní. Společnost pro vás."

„Dobře, ale já je tady nechci!" prohlásila Abigail. „Odveďte je pryč."

„Neublíží vám. Zůstanou tady," bylo všechno, co jí na to Ardžuna řekl. Pak si přitáhl židli a zeptal se: „Co mi můžete povědět o legendě o Sarthu?"

Margaret se podívala na tvora, který na ni zíral, a na okamžik se jí zdálo, jako by v jeho studených očích zahlédla jiskru inteligence. Ucítila, jak jí po páteři běží mráz, a odvrátila oči.

Čluny se líně sunuly po řece. Nicholas seděl na přídi prvního z nich, těžkopádného plavidla s vysokým obrubníkem a stěžněm, který nyní, kdy proplouvali zákrutami Hadí řeky, ležel složený na dně. Dvě dlouhá vesla lhostejně narážela na hladinu a udílela lodi rychlost jen nepatrně větší, než byla rychlost proudu. Plavili se na člunech už týden a brzy měli dorazit do Města na Hadí řece.

Nicholas si v duchu probíral jejich situaci. Díky tomu, co zachránili z Šingázího přístaviště, a pokladu, který tam našli, byli všichni příslušníci Nicholasovy kompanie, jak si nyní říkali, dobře vyzbrojení a poměrně bohatí. Vydali se podél řeky do vesnice, o níž mluvil Pradži, a zastavili se tam.

Vesničané se nejdříve s hrůzou rozutekli, protože si mysleli, že je přišli přepadnout bandité, ale Nicholas klidně počkal celý den, dokud se jeden z nejodvážnějších mužů nevykradl z nedalekého lesa, aby s ním promluvil. Stačilo pouze několik laskavých slov a zlatá mince k tomu, aby muž dospěl k přesvědčení, že nemají v úmyslu ukrást všechno, na co jim padne zrak, což mohli nerušeně udělat už dřív, kdy se všichni vesničané ukrývali.

Vesničané se vrátili a hostili celou společnost déle než týden. Nicholasovi se zdržení nelíbilo, ale souhlasil s tím, že všichni potřebují odpočinek a zranění čas na zotavení, než se s vozy vydají dále na jih. A vesnice byla nejpříhodnější místo, na němž by mohli zastavit nějaké čluny. Během té doby se i Pradžiho přítel Vadža uzdravil natolik, aby se mohl připojit k ostatním. Nicholas zjistil, že je to marnivý muž, pyšný na svou hezkou tvář a kadeřavé vlasy. Mladší ženy ve vesnici podporovaly jeho vysoké mínění o sobě samém tím, že na hezkého bojovníka Soustředily svou pozornost a přinášely mu vodu, čerstvé ovoce, chléb a med ve dne a – jak byl Nicholas přesvědčen – mnohem důvěrnější důkazy své náklonnosti v noci. Nicholas také přišel na to, že Vadža svou mluvou pouze předstírá vznešený původ a že to není příliš inteligentní člověk. Vypadalo to, že mozkem dvojice je Pradži, ale že rád nechává ostatní, aby za důležitějšího považovali Vadžu.

Zatímco muži odpočívali, poskytl Ghuda Nicholasovi rychlé školení na téma výcviku vojáků, aby odpovídali úrovni kompanie. Pokud s nimi zůstanou Pradži a Vadža, bude jejich počet činit třicet pět mužů a jedna dívka. Námořníci při výcviku bručeli, ale vojáci je nemilosrdně týrali, dokud nezískali takové dovednosti, aby obstáli v boji. Každý muž musel až do úpadu cvičit s mečem i s lukem, aby jím dokázal, byť ne naprosto dokonale, vládnout. Podle toho, co říkali Pradži a Tuka, bylo pětatřicet mužů dost malý počet na to, aby si kompanie získala nějakou lepší pověst – některé větší měly i set set mužů – ale bylo to dost, aby působili jako hodnověrní žoldnéři.

Na konci týdne se v dohledu objevila říční karavana a Pradži se rozběhl k řece s bílým praporem, znamením pro vyjednávání. První z člunů se přiblížil ke břehu na takovou

vzdálenost, aby jeho kapitán mohl smlouvat s Nicholasem, a asi po deseti minutách překřikování přes vodu ho vyzval, aby poslal někoho, kdo by ke člunu připlaval se zlatem.

Nicholas vybral Harryho, zatímco Calis, Marcus a další lučištníci stáli na břehu připraveni zasáhnout, kdyby bylo potřeba. Ale jakmile kapitán uviděl zlato, zamířily všechny čluny ke břehu. Trvalo téměř dvě hodiny, než se celá Nicholasova společnost nalodila.

Nicholas uviděl v dálce na obzoru tmavou šmouhu a zeptal sePradžiho:„Co je to?"

„Kouř z Města na Hadí řece. Před soumrakem tam budeme."

Celou cestu strávili porovnáváním svých názorů a nyní měli plán. Nicholas alespoň doufal, že je to plán, protože nemohl před ostatními přiznat, že má pocit, jako by je vedl do zkázy. Jediná věc, která ho poháněla kupředu, byla myšlenka na Margaret a Abigail a jistota, že za všemi záhadnými zradami posledních dvou týdnů stojí panthatianští hadí kněží.

Kapitola pátá

MĚSTO

Nicholas se protáhl.

Hadí řeka se asi hodinu proplétala mezi bažinami a nyní vtékala do obrovského jezera. Jakmile člun vyplul na jezero, dali se veslaři do práce, protože vodu čeřilo mnoho různých proudů. Kormidelník se vší silou opřel o své bidlo a člun se otočil k řece, která vytékala na východní straně jezera. Nicholas se posadil zpříma, aby si mohl prohlédnout vzdálené město. Pak se otočil k Pradžimu a zeptal se ho: „Kde to jsme?"

„Na Jezeře králů."

„A proč se mu tak říká?" zeptal se Nicholas zvědavě.

Pradži se opíral o balík, který patřil k nákladu, zatímco Vadža spal hned vedle něj; Nicholas si uvědomil, že se od sebe málokdy vzdalují. „Tohle město vzniklo před spoustou let na místě, kde se setkávaly jižní kmeny Východních plání. Během těch let se různě rozrůstalo a dneska bys už ani nehádal, že městští lidi jsou příbuzní Ješandi a dalších kmenů z plání." Pradži si začal špičkou dýky čistit nehty. „No, a každej ten kmen měl svýho krále

a každej rok předsedal výročnímu setkání jeden z kmenů. Nakonec to dopadlo tak, že si král, kterej byl ten rok zrovna u moci, vyřizoval se zbytkem kmenů účty, co se nasbíraly během minulejch třinácti let – bylo tu čtrnáct velkejch kmenů, jasný?

Lidi, co bydleli ve městě, toho pomalu začali mít plný zuby a po pár stovkách let tady vypuklo velký povstání, a když bylo po všem, naházeli lidi všech těch čtrnáct králů i s jejich rodinama do jezera. No a proto se mu říká Jezero králů."

„Co se dělo pak?" zeptal se Nicholas, k němuž si mezitím přisedli Marcus s Harrym. Teď už byli zhruba uprostřed jezera a mohli vidět řeku, která se z něj vylévala a vinula se kolem východní strany města.

„No, nějakou dobu zkoušeli, jak by to vypadalo, kdyby jim nevládl nikdo, ale stačilo pár větších požárů a nepokojů, při kterejch umřelo pár stovek lidí, a zjistili, že je to blbost. Takže si řekli, že sestaví radu z náčelníků klanů. Protože jeden kmen netvoří jen členové jednoho klanu, vypadalo to docela spravedlivě, a podle toho, co jsem slyšel, tady žili pár set let docela spokojeně."

„A pak se objevil Nejvyšší?" řekl Harry.

„No, myslím, že se tady už nějakou dobu potloukal," řekl Pradži.

Poškrábal se na bradě. „Tuhle a támhle jsem o něm slyšel pár historek, ale nikdo neví docela jistě, co je to vlastně za chlapa. Tady se nevyplatí, když se moc ptáš."

„Tajná policie?" zeptal se Nicholas.

„Jmenujou se Černá růže – připadá ti to normální? Vede je někdo, komu se říká ‚Dozorce', a nikdo neví, kdo to je. Některý lidi si myslí, že je to někdo, kdo drží Dahakona u moci; jiní zase tvrdí, že Dozorce je Dahakon sám. Ale nikdo, koho znám, to neví jistě, to je zase pravda."

Pradži zasunul svou dýku zpátky do pochvy. „Takže poslouchej, co vím o Nejvyšším. Jmenuje se Valgaša, a i když jsem projezdil kus světa, takový jméno není mezi Ješandi obvyklý. Je to vysokej chlap – jednou jsem ho viděl na přehlídce o posledním dnu letní slavnosti. Řek bych, že je zhruba stejně velkej jako váš kamarád Ghuda. Odhadnul bych ho tak na třicet, ale taky jsem slyšel, že vypadá úplně stejně jako v den, kdy se ujal moci, takže kdo to může říct přesně, když se tady pořád mluví o nějaké magii, že. Má ochočenýho orla, se kterým loví jako se sokolem. Říká se, že je to magickej pták."

Nicholas se zeptal: .Jak dlouho bude ještě trvat, než dorazíme do města?"

Pradži řekl: „Už moc ne." Ukázal na vzdálenou řadu stromů na břehu jezera. „Támhle vytéká z jezera řeka a točí se kolem města."

Pradži se na okamžik odmlčel a pak pokračoval: „Hned jak zakotvíme, bysme si měli najít místo, kde se ubytujem; kompanie musí mít nějaký místo, kde ji můžou najít případní zaměstnavatelé. Máte něco proti jednoduchýmu životu?" zeptal se.

Nicholas řekl: „Ne. Proč?"

„No," řekl Pradži, Jak se tak na vás koukám, tak vypadáte, že máte víc zlata než rozumu, a malá kompanie, která si žije nad poměry, na sebe vždycky přivolá problémy. Nebylo by nejlepší, kdybychom se nahrnuli do nejdražšího hotelu ve městě a za pár dní k nám v noci přišlo na návštěvu pár set chlapů s kudlama, že ne? Když budete vypadat chudě, budou si lidi myslet, že jste na mizině nebo že se na ní každou chvíli ocitnete." Krátce se zamyslel a řekl: „Myslím, že bych o jednom místě věděl. Je to hned vedle bazaru. Slušnej hostinec, ne moc špinavěj, a hostinskej se vám tam nebude pokoušet ukrást oči z důlků."

Nicholas se usmál. „Myslím, že je to místo, kde bychom se mohli dozvědět pár zajímavých věcí, že?" .

„Myslet si můžeš, co chceš," odpověděl Pradži se širokým úsměvem, plným polámaných zubů, „ale vtip není v tom, že něco slyšíš. Jde o to, aby sis z toho, co slyšíš, dokázal vybrat pravdu." Zívl. „Ale stejně ti řeknu, že za celejch dvacet let, co se protloukám na vlastní pěst, jsem ještě nenarazil na něco, co by se Městu na Hadí řece podobalo. Hele, vem si třeba Mahartu. Čistý město, rušno a spousta peněz a lidí, který jsou na něj hrdí. Říkají mu Královský město řeky, a přitom tě tam klidně sejmou na ulici pro pár měďáků jako všude jinde." Pradži se pak pustil do obšírného srovnávání krás i nedostatků měst a vesnic, kterými kdy prošel, zatímco Nicholas sledoval, jak se nad obzorem objevují první budovy. Před chvilkou byly vidět jen nejasné šedé obrysy a teď už mohli rozlišit jednotlivé věže a zdi.

Celé jezero obklopovaly bažiny a plochy ostrých travin, takže bylo těžké rozeznat, kde končí voda a začíná souš. Napravo, na západním břehu jezera se terén nad bažinami zvedal do výše. Podle rozbitého zdiva bylo jasné, že se tam někdo kdysi pokoušel žít, ale teď byla celá oblast opuštěna. Nad oním místem se zvedaly nízké útesy – možná nějakých patnáct metrů vysoké – a na nich Nicholas zahlédl nějaký pohyb, i když to bylo příliš daleko, než aby něco rozeznal.

„Usedlosti," řekl Pradži, jako by Nicholasovi četl myšlenky. „Pár jich zahlídneš ještě před městem – kvůli ochraně. Většina na druhé straně řeky je vypálená. Ta země se dost těžko hlídá a vojáci Nejvyššího si tam nepálí prsty, pokud někdo zrovna neboří městské zdi nebo pokud to není na výslovnej rozkaz Nejvyššího." Plivl přes bok člunu do vody.

Po chvíli vypluli z jezera na východní řeku a postupně zároveň s proudem nabírali rychlost. Blížili se k okraji města, když na východním břehu zahlédli vypálenou usedlost. „Chápu, o čem jsi mluvil, řekl Pradžimu Nicholas.

„Tohle neudělali žádní nepřátelé," řekl žoldnéř. Ukázal na kopec vzdálený nějaký kilometr od řeky, na němž se rozkládala velká usedlost, obklopená vysokou zdí. „To je Dahakonův statek. Když se zrovna neplíží palácem Nejvyššího, najdete ho tam – i když teda nechápu, proč by ho člověk měl hledat." Přežehnal se proti zlu. „Napadlo ho, že tenhle statek je moc blízko tomu jeho sídlu, a tak ho Rudí vrahové vypálili."

Propluli pod mostem, který vedl k mágově usedlosti, a vjeli do místa, kde se po obou březích řeky tísnily jedna k druhé chatrče a obytné čluny. Podle toho, jak to tu vypadalo, zde žili hlavně chudí lidé – rybáři, městští dělníci, kteří si nemohli dovolit bydlet ve městě, a pár sedláků, kteří pěstovali plodiny na terasovitě uspořádaných záhonech za svými chatrčemi z hlíny. Mezi tím vším se proplétaly malé čluny se zbožím a řemeslníky. Na několika ironech seděly děti, smály se a mávaly říční karavaně. Nicholas jim zamával také.

Jeli dál po proudu a kotem nich se tísnilo čím dál víc člunů. Nicholas si všimnul, že některé z domů poblíž přístaviště jsou staré a tyčí se do výšky dvou až tří poschodí. Na balkonech posedávaly ženy v různých stadiích obnaženosti, vystavovaly na odiv své vnady a volaly svá jména na plavce.

„Kurvy," poznamenal Pradži netečně.

Nicholas se začervenal, když na něho jedna ze žen zavolala a navrhla mu věc, o níž si ani nedokázal představit, že by byla možná. Pradži viděl, jak rudne, a zasmál se. „Kapitán," prohodil suše.

Koryto řeky se rozšířilo a čluny vpluly do přístaviště. Držely se při pravém břehu a pluly podél něj, dokud nedorazily k prvnímu z mnoha doků a úvazišť. Před přídí jim projela malá loďka a namířila ke korábu zakotvenému na hlubší vodě. Málem se s ní srazili a muž, který řídil Nicholasův člun, proklel muže u kormidla.

Nicholas sledoval loďku a najednou mu zrak padl na jednu loď v přístavu. „Marcusi," zavolal.

Jeho bratranec přešel dopředu. „Co je?"

„Řekni Amosovi, aby se podíval tamhle." Ukázal.

Marcus se podíval naznačeným směrem, přikývl a vrátil se na záď člunu. Zavolal na druhý člun, kde seděl na přídi Amos. „Nicholas říkal, aby ses podíval tamhle."

Amos na něho zakřičel: „Řekni mu, že už jsem si toho všiml. Je to ona."

Marcus se vrátil a řekl: „Amos tvrdí, že je to ona."

„Myslel jsem si to," přikývl Nicholas.

Před nimi se tyčila obrovská černá loď a podle toho, jak málo byla ponořena, měla prázdný nákladní prostor. Nicholas se obrátil k Marcusovi. „Jeli jsme správným směrem," řekl. Marcus položil Nicholasovi ruku na rameno a neřekl nic.

Vystoupili ze člunů a vydali se po přecpaném molu do široké ulice, která po nějakých sto metrech ústila na náměstí, kde se rozkládal obrovský bazar. Pradži s Vadžou vedli kompanii tržištěm, kde byla doslova hlava na hlavě, a nabádali muže, aby se drželi pohromadě, nebo se ztratí.

Na Nicholasovy smysly útočila změť exotických vůní, zvuků a barev. Lidé tu byli stejně různorodí jako ti, které vídal v Krondoru nebo v severní Keshi. Tržiště překypovalo muži a ženami všech možných barev, od těch světlé pleti s plavými vlasy až po černé jako noc, a všichni vykřikovali, že jejich zboží je nejlepší a handrkovali se o

ceny. Místní obyvatelé byli oblečeni natolik různorodě, že Nicholasova posádka nebudila pozornost. Zřejmě tu byly v módě divoké barvy, takže se nikdo nepohoršoval ani nad Harryho vkusem.

Pradži vedl kompanii na jih přes velkou křižovatku dvou ulic, lemovaných stromy, do další části bazaru. Zanedlouho nechali tržiště za sebou a prošli jednou úzkou uličkou do jiné, kde se zastavili před hostincem. Pradži s Nicholasem vešel dovnitř a zařval: „Keelere!"

Ze zadní místnosti se vynořil zavalitý muž s dlouhou jizvou na tváři. „Pradži!" houkl a zvedl zpod pultu sekáček na maso. Významně ho zasekl hluboko do pultu a řekl: „Pokud se pamatuju, tak jsem tady tu tvoji hnusnou držku viděl naposledy před měsícem."

Pradži pokrčil rameny. „Dostal jsem lepší nabídku." Kývl hlavou směrem k Nicholasovi. „Tohle je můj novej kapitán."

Keeler zamžoural na Nicholase očima modrýma jako trnky. „No dobře. Co byste jako potřeboval, kapitáne?"

„Ubytování pro čtyřicet lidí."

„Mám dost místa pro padesát," řekl hostinský. „Šest oddělených pokojů, ve kterejch se vyspí po čtyřech lidech, a velkou ložnici pro šestadvacet. Může se jich tam natlačit víc, jestli to budou kamarádi," dodal s úsměvem.

„Vezmeme si všechny," řekl Nicholas. „Budu přibírat nějaké nováčky." Shodli se na tom, že tahle historka jim poskytne několik dní, během nichž budou moci sedět na místě a nedělat vůbec nic. Žoldnéřské kompanie se mezi zakázkami ve městě většinou příliš nezdržovaly, a kdyby se jen tak bezcílně potloukali, mohli by vzbudit nežádoucí pozornost. Nicholas se s Keelerem dohodl na ceně a zaplatil hostinskému zálohu.

Pak mávl na Harryho, který stál u dveří, ten předal znamení dál a kompanie vstoupila dovnitř. Randžana vrhla

na Nicholase temný pohled, když se ocitla v hostinci a prohlédla si jeho nálevnu. Nicholas jí neřekl nic o tom, proč Nejvyššího vojáci přišli do Šingázího přístaviště. Dívka očekávala, že bude odvedena nejkratší cestou do paláce a do morku kosti ji uráželo, že bude muset trávit další den v Nicholasově společnosti. Ukázalo se, že umístit ji pod přímý Brisin dohled bylo to nejlepší, co mohl vymyslet. Dívka z ulice Svobodného přístavu randžaně s potěšením sdělila, že jestli bude chtít dělat problémy, ona, Brisa, ji s radostí podřízne jako prase.

Jakmile se všichni rozešli do určených pokojů, prohlédl si Nicholas hostinec. Mohli dosyta využívat služeb nálevny, dvora – Nicholase potěšilo, že je dost velký, aby na něm mohli provádět výcvik – a stáje, jež byla momentálně prázdná, až na kostnatého mezka, který si je prohlížel s blaženým nezájmem. Podle zvyku mohla kompanie, jež hostinec využívala, rozhodnout o tom, jestli nechá nálevnu otevřenou pro jiné návštěvníky. To bylo také první téma hovoru, když se Nicholas sesedl kolem stolu s těmi, které pokládal za své nejužší velení: s Marcusem, Ghudou, Amosem a Pradžim. Nicholas mu řekl, že se svou kompanií přijel z velice vzdáleného města na druhé straně světadílu, a zdálo se, že tomu Pradži víceméně věří; území mezi městskými státy se topila v takovém chaosu, že se obyčejný člověk málokdy dostal víc než pár set kilometrů od svého rodiště, a ani tak zkušený žoldnéř jako Pradži nezavítal dál než do Lanady, domova krále-kněze, který byl příčinou posledních třenic, protože vedl válku zároveň s rádžou z Maharty a s Nejvyšším Města na Hadí řece.

Nicholas seděl se svými poručíky v nálevně, zatímco Harry dohlížel na rozmístění posledních mužů do pokojů a uložení nákladu. „Pradži," zeptal se Nicholas, „co bude

podle tebe lepší? Nechat nálevnu otevřenou, nebo ji zavřít?"

Pradži řekl: „Pokud ji zavřeš a nikdo tě přitom nebude znát, začne to zajímat spoustu lidí. Jestli ji necháš otevřenou, můžeš se vsadit, že bude nejpozdějc hodinu po setmění plná kurev, zlodějů, kapsářů, žebráků a bandy špehů různejch klanů, cechů, frakcí a jinejch kompanií." Nicholas řekl: „Amosi, co si o tom myslíš ty?" Amos pokrčil rameny. „Byl jsem na spoustě míst, jako je tohle, a vím, že to jde dvěma způsoby: buď jdeš ven a pokoušíš se nějaké informace sehnat, nebo si sedneš a počkáš, dokud ti nějaké nepřijdou přímo pod nos."

Nicholas přikývl. „Necháme nálevnu otevřenou, ale chci, aby bylo všem jasno, že když se nějaký chlap opije a začne klábosit, bude se zodpovídat přímo mně." Snažil se, aby to znělo hrozivě, ale cítil se jako šašek. Nicméně nikdo kolem stolu se jeho poznámce neusmál.

Podíval se na Pradžiho a zeptal se: „Proč by sem jiné kompanie posílaly své špehy?"

Pradži řekl: „Třeba proto, aby ti přebraly zakázku. Jestli máš něco velkýho, potom by mohly se zákazníkem uzavřít lepší dohodu. Možná maj v plánu kšeft, na kterej potřebujou víc chlapů, a hledají jednu nebo dvě menší kompanie, s kterejma by se daly dohromady." Pradži upřel na Nicholase přímý pohled. „Nemusíš mi vykládat důvody, proč jsi tady, dokud nám s Vadžou budeš platit a nepřivedeš nás na šibenici pro něco, do čeho bych se já osobně nikdy nepustil, ale na kompanii žoldáků vypadáte dost srandovně." Trhl palcem ke Ghudovi. „Tenhle vypadá, že se docela vyzná, ale ti ostatní" – podíval se přes rameno ke dveřím, kterými právě vcházeli do nálevny dva námořníci z Amosovy lodi – „jsou z jinýho těsta. Podle toho, jak vždycky vyskočej, když jim něco přikážeš, a

držej se stranou a nikdy se nezačnou pořádně hádat nebo rvát, bych si tipnul na pravidelnou armádu."

„Nejsi žádný hlupák," poznamenal klidně Nicholas.

„Taky nikdy netvrdím, že bych byl. Jen nechám lidi, ať si udělaj obrázek sami, a většinou mi výsledek hraje do ruky." Mávl rukou směrem k mužům, kteří odcházeli do pokojů, a dodal: „Tihle chlapi jsou nejspíš skvělí vojáci, ale jako žoldáci by mě osobně nikdy nepřesvědčili. Tady Ghuda, to je žoldák na první pohled."

Pradži se podíval Nicholasovi do očí. „Na světě jsou tři druhy kapitánů: první jsou hnusní parchanti, kteří svoje chlapy terorizujou tak, že ti je pak ze samýho strachu poslouchaj na slovo; ti druzí, to jsou takový ty měkkoty, se kterýma se chlapi maj jak prasata v žitě; a ti třetí, za těma by chlapi šli do pekla, protože jsou přesvědčený, že jenom jejich kapitán je dokáže udržet nad vodou. Nevypadáš zrovna jako ten první druh; promiň, že to říkám takhle přímo, ale ty bys nevyděsil ani moji babičku. Nerozhazuješ kolem sebe zlato, ani nenosíš na nikách prsteny s drahokamama, takže nikoho ani nenapadne, že by tvoji chlapi měli ve slamníku zašité poklady – takže se radši snaž vypadat jako ten třetí typ."

Nicholas řekl: „Celý život jsem studoval taktiku a strategii, Pradži, a vedl jsem své chlapy do boje." Nedodal ale, že první křest ohněm zažil jen několik dnů předtím, než Pradžiho potkal.

Pradži vstal a řekl: „Mně můžeš vykládat, co chceš. Ale až mi budeš chtít říct, o co ti vlastně jde, tak ti dám vědět, jestli do toho s Vadžou půjdem s tebou. Mezitím se trošku prospím."

Když odešel, řekl Nicholas: „Můžeme mu věřit?"

První se ozval Ghuda. „No," řekl, „není to zrovna ten týpek, který by přísahal nehynoucí věrnost koruně, ale bude bojovat za každého, kdo mu zaplatí, nebo," dodal s

úsměvem, „proti komukoli, kdo je na tom jeho ‚seznamu'. Myslím, že je tím, kým se zdá být."

„Co dál?" zeptal se Marcus.

„Nejdřív ze všeho musíme zjistit, kam odvedli vězně. Když tady vystupovalo tolik lidí najednou, musel si toho přece někdo všimnout. Jen musíme dávat pozor na to, koho se ptáme."

Amos řekl: „Myslím, že bych měl jít pročmuchat přístav."

„Vezmi s sebou Marcuse a začněte hledat nějakou loď, kterou bychom mohli ukrást."

Amos se radostně zašklebil. „To už jsme konečně zase piráti?"

Nicholas mu úsměv oplatil. „Jakmile zjistíme, kde jsou Margaret, Abigail a ostatní, jsou z nás znovu bukanýři."

Amos s Marcusem odešli a Nicholas řekl: „Ghudo, dokázal bys z našich vojáků udělat žoldnéře?"

Ghuda vstal, zatímco do nálevny vešel Harry s Brisou a zamířili k Nicholasovu stolu. Pak starý žoldnéř řekl: „Vezmu si je po dvou nebo po třech a pokusím se jim vyložit, co můžou čekat a jak se mají chovat."

„Díky," řekl Nicholas a Ghuda odešel.

Harry s Brisou se posadili ke stolu. „Dobře, co dál?" zeptal se Harry.

Nicholas řekl: „No tak za prvé musíme vymyslet, co uděláme s randžanou."

Brisa řekla: „Prodej ji někomu." Podle jejího zářivého úsměvu mohl Nicholas skoro přísahat, že jen žertovala.

Harry navrhl: „Co kdybychom si ji chvíli nechali a nezkusili, jestli nám nějak nepomůže dostat se do paláce?"

„Nechápu," odpověděl Nicholas.

„Podívej," začal Harry, „dokážu si jen dost těžko představit, že by do tohohle přístavu dorazila tak velká loď s tolika lidmi na palubě a nevyvolalo to nějaký zájem

vyšších míst. Třeba v tom má prsty sám tenhle Nejvyšší." Pokrčil rameny. „Pokud ano, tak se k němu sotva dostaneme snadněji, než když mu ji doneseme skoro na talířku, ne?"

„Ale vždyť se ji pokusil zabít," namítl Nicholas.

Brisa řekla: „Jasně, ale to bylo tam venku." Mávla zhruba směrem k severu. „Nemůže ji dost dobře podříznout v paláci na vyleštěný podlaze a svést to na klany, ne?"

Harry přikývl. „Palác je pro ni nejbezpečnější místo v celém městě." Naklonil se dopředu. „Podívej, ještě si ji tady pár dní necháme, a když se ukáže, že není třeba chodit do paláce, můžeš ji vypakovat s nejbližší říční karavanou na sever k tatíkovi. Pokud se budeme muset dostat dovnitř, ona je náš klíč."

„Připadá mi to vůči té dívce dost bezcílné," poznamenal Nicholas.

Brisa si odfrkla. „Dívce? Ta čubka má kůži silnou jak želví krunýř. Nenech se zmást vykulenejma očima a našpulenou pusou. Nicky, ta by ti vyřízla srdce z těla a dokázala by se přitom usmívat jako andílek. Možná vypadá jako tatínkův mazánek, ale uvnitř je tvrdá, že bys to možná viděl i ty, kdybys jí přestal zírat do výstřihu a podíval se jí do očí."

Nicholas hrozivě přimhouřil oči. „No tak moment!"

Brisa smetla jeho námitku mávnutím ruky. „Já vím, je hezká, ale není to, za co se vydává."

Harry přikývl. „Mluvil jsem s ní a je v ní něco... studeného."

Nicholas se rozhodl, že si Brisina obvinění nebude všímat. „No, dneska už o tom rozhodovat nebudu. Ale vy byste se mohli trochu porozhlédnout kolem. Briso, ty se v takovýchhle místech vyznáš, a Harry, ty dokážeš smlouvat jako koňský handlíř." Vytáhl z měšce pár zlatých mincí a posunul je k nim přes stůl. „Kupte všechno, co bychom

mohli potřebovat –, a vezměte s sebou Anthonyho, aby si doplnil zásoby." Rozhlédl se. „Když už o tom tak mluvíme, kde vlastně je – a kam se poděl Nakor?"

Harry řekl: „Viděl jsem Anthonyho v jedné ze zadních místností. Díval se tam na Vadžovu ránu. A Nakora jsem neviděl, co jsme připluli do města."

Nicholas je poslal pryč a chvíli seděl sám a přemýšlel. Do nálevny vstoupil Calis a přisedl si k němu se slovy: „Vypadáš, jako bys měl starosti."

Nicholas se rozhlédl po místnosti a řekl: „Pojďme se trochu projít."

Vstali, vyšli z nálevny a vydali se krátkou uličkou vedoucí přímo k bazaru.

Bazar tvořilo velké náměstí, na němž se křížily dvě široké ulice, jedna směřující ze severu na jih a druhá z východu na západ. Tísnily se zde desítky žebráků, vykladačů budoucnosti, kejklířů a akrobatů. Nicholas se svými společníky přišel na náměstí ulicí z jihu zároveň s davy dalších lidí, kteří sem proudili ze všech stran kromě východu, kde vysoká zeď ohraničovala vnější obvod paláce Nejvyššího.

Prodírali se mezi přenosnými stánky trhovců a odevšad se na ně řinuly výzvy k prohlídce různých hrnců, klenotů, cukroví, látek a všech možných druhů zboží, jaké si dokázali představit. Zatímco Nicholas si prohlížel zbraně, které tu prodával jednonohý muž, Calis neříkal nic. Až když se tlačili dál kolem zelinářského stánku, řekl Nicholas: „Cítím se... tak nějak nepatřičně."

Calis přikývl. „To znám," řekl.

„Ty to znáš?" Nicholas se na půlelfa udiveně podíval.

„Vypadám stejně starý jako ty, ale ve skutečnosti jsem o něco starší než tví bratři," řekl Calis. „A přesto jsem svým lidem pokládán za malé děcko." Rozhlédl se po bazaru. „Tohle všechno mi připadá hrozně cizí. Navštívil jsem

Crydee mnohokrát, jenže kromě tvého strýce Martina nebo Garreta nebo lovců z Natalu, kteří občas přicházeli do Elvandaru, jsem nestrávil s lidmi víc než pár večerů u ohně.

Ano, vím, jaké to je, když se někdo cítí nepatřičně." Pak věnoval Nicholasovi jeden ze svých vzácných úsměvů a zeptal se: „Ale o tomhle jsi se mnou mluvit nechtěl, že ne?"

Nicholas zavrtěl hlavou. „Ne. Připadám si jako podvodník, který se vydává za kapitána kompanie žoldnéřů."

Calis pokrčil rameny. „To nesmíš. Aspoň já si myslím, že bys neměl. Ostatní přijali tvé vedení a zatím jsi neudělal nic, čím by se prokázalo, že vložili svou důvěru do špatných rukou."

Odmlčel se a ustoupil z cesty, aby kolem něho mohl projet vůz s otroky. Nicholas si pozorně prohlížel jejich tváře pro případ, že by mezi nimi zahlédl někoho známého. Otroci měli sklopené hlavy a tvářili se odevzdaně, jako by věděli, že jejich životy budou už navěky ovládat jiní lidé.

Nicholas se chvíli díval za vozem a pak řekl: „Díky. Myslím, že pokud zatím hraju svou roli docela dobře, nezáleží na tom, co si o ní myslím já sám."

Calis se usmál. „Teď jsi mluvil úplně jako tvůj strýček Martin; ten taky pořád něco rozebírá. Je to ironie, ale ty jsi mu ve spoustě věcí daleko podobnější než Marcus." '

Nicholas se také usmál. „To teda je ironie."

Další půlhodinku strávili procházením po bazaru, doslova oslněni rozmanitostí zboží, které tu bylo možné nakoupit, dokud konečně nedorazili až k prázdnému prostoru uprostřed. Tam posedávali žebráci, nabízeli svá požehnání výměnou za almužnu a proklínali kolemjdoucí, kteří je nevyslyšeli. Vykladači lákali zákazníky na to, že

jim vyčtou budoucnost z karet, kostí nebo kouře, a ani oni nebudili přílišný zájem.

Nicholas s Calisem obešli prostranství uprostřed bazaru a došli k místu, kde se tísnila spousta lidí. Prodrali se davem až k vyvýšené plošině, postavené v půli cesty mezi prostranstvím a zdí paláce Nejvyššího. Dav se tlačil až do vzdálenosti čtyř metrů od zdi a zbytek prostoru byl volný. Nicholas se podíval nahoru a všiml si, že na zdi visí tucet klecí. V některých byla mrtvá těla, v jiných už jen kostry a v jedné muž, který se ještě hýbal. Calis sledoval Nicholasův pohled a podotkl: „Vidím, že smrt na veřejnosti je tu docela oblíbená podívaná."

„A jasná zpráva každému ve městě: opovažte se dělat problémy," dodal Nicholas. Otočil se a zahleděl se k vyvýšené plošině.

Dražebník tam nabízel otroky k prodeji. Nicholas přeskakoval pohledem z jedné tváře na druhou, zpola s obavami a zpola s nadějí, že přece jen zahlédne někoho z Crydee, ale po několika minutách usoudil, že prodávaní otroci jsou výhradně obyvatelé tohoto města. Několik mladších dívek sice podnítilo nadšené přihazování, ale zbylí otroci byli buď příliš mladí, nebo příliš staří, než aby z nich byl nějaký užitek.

Nicholase celá tahle podívaná znechutila. Řekl Calisovi: „Pojďme pryč. Vrátíme se do hostince."

Vydali se kolem severního okraje bazaru a na půli cesty k hostinci si všimli, že lidé před nimi uhýbají kompanii žoldnéřů, pochodující prostředkem ulice. V jejím čele jel na voze chlapec a tloukl do bubnu a za ním stál muž, který držel dlouhou tyč s pněným ráhnem, k němuž byl připevněn prapor z šedého plátna. Byl na něm vyšit červený sokol s rozepjatými křídly. Nicholas s Calisem ustoupili stranou a sledovali, jak kolem ve vyrovnaných řadách procházejí dvě stovky ozbrojených mužů. Když je

minuli, otočil se Nicholas k jednomu z přihlížejících chodců a zeptal se ho: „Kdo to byl?"

„Přece Rudí sokoli kapitána Hadžiho." Muž se na Nicholase udiveně podíval, že se může vůbec ptát na tak jasnou věc. Pak odešel.

Nicholas řekl: „Myslím, že Tuka nepřeháněl, když říkal, že si budeme muset najmout vyvolavače, aby si nás vůbec někdo všiml.

„Možná," odpověděl Calis, „pokud bychom věděli, co o sobě chceme prozradit."

„Dobrá připomínka."

Vrátili se do hostince a v nálevně narazili na Amose s Marcusem, kteří už se vrátili z přístavu. Nicholas si k nim přisedl, zatímco Calis se vydal po schodech do svého pokoje. „To byla pěkná rychlovka," poznamenal Nicholas. „Našli jste nějakou loď?"

Amos ztišil hlas, aby ho Keeler, který stál za pultem, nemohl zaslechnout. „Je tam spousta lodí, které by nám teď, když už víme, jak dlouhá nás čeká cesta, mohly vyhovovat. Ale v přístavu stojí na kotvě i dvě královské lodi."

„Cože?" vytřeštil oči Nicholas.

„A jedna z nich je *Dravec"* dodal Marcus.

Nicholas stál na konci mola a zíral s vytřeštěnýma očima a otevřenými ústy.

Amos řekl: „Zavři pusu, ať ti do ní nenalítají mouchy."

„Jak je to možné?"

Amos řekl: „Ta podobaje skoro přesná. Ale nevypadá úplně stejně, jako když jsme ji opouštěli. Je tam pár drobných změn. A já bych rozhodně nikdy nenechal lanoví takhle volně uvázané – ani kdyby stála na padesáti kotvách. Stačí jeden prudký poryv větru a přijdeš o ráhno coby dup. A některé úpony a otěže vypadají úplně jinak. Je

to kopie *Královského orla*, kterého se někdo snažil přestavět na *Dravce."* Pak ukázal na druhou loď, o něco menší, ale jinak stavěnou úplně stejně jako první. „A tohle je buď úplně přesná kopie *Královského racka,* nebo je to on."

„Ale já myslel, že ten skutečný *Racek* se potopil v bouři před dvěma lety u keshanského pobřeží," namítl Nicholas.

„To já taky, ale možná to tak nebylo."

Nicholas přikývl. „Ale to nám stejně nedává odpověď na tu nejdůležitější otázku."

Amos řekl: „Ano. Co tady, k sakru, dělají?"

Cestou zpátky do hostince neřekl nikdo z nich ani slovo.

Když vstoupili do nálevny, ptal se Nicholas několika mužů, jestli neviděli Nakora. Všichni mu odpověděli záporně; malý Isalánec zmizel krátce poté, co dorazili do přístavu.

Nicholas se rozhodl, že zajde do pokoje, který pro sebe vyhradil, aby si trochu odpočinul a zároveň mohl přemýšlet o záhadě těch dvou lodí v přístavu. Když míjel randžaniny pokoje, zastavil ho ječivý výkřik.

Natáhl se ke klice, ale dveře se mezitím otevřely a vyděšená služebná mu řekla: „Pane. Prosím –"

Nicholas vešel dovnitř a spatřil tři zbývající služebné, jak se ustrašeně krčí v koute, zatímco na ne randžana vztekle hází hřeben ze stolku, na němž ležela její líčidla. „Nezůstanu tu už ani minutu!" zaječela.

Nicholas řekl: „Paní –"

Než se dostal k dalšímu slovu, musel se přikrčit, aby uhnul před ostrým hřebínkem se třemi zlatými hroty; nebyl sice příliš velký, ale dokázal by ho zranit. Udělal krok k dívce a popadl ji za ruku, což byla taktická chyba, protože mu volnou rukou okamžitě vlepila silný políček. Sevřel její druhé zápěstí a rozkázal jí: „Přestaň, paní!"

Začala ho kopat do holení, a tak ji od sebe odstrčil tak silně, že tvrdě dosedla na zadek. Zašermoval jí prstem před nosem a řekl důrazně: „Tak to už by stačilo!"

Vyskočila na nohy a znovu se na něho vrhla, takže ji musel zase odstrčit. Když dopadla na podlahu podruhé, rozšířily se jí oči úžasem. „Ty ses mě *opovážil* dotknout!"

„A udělám něco daleko horšího, jestli mi neřekneš, proč je tady takový kravál," řekl Nicholas hrubě.

„Žádám, abych byla okamžitě odvedena do paláce," řekla randžana. „Mluvila jsem s jedním ze tvých mužů a on měl tu drzost, že mi přikázal, abych počkala, až se vrátíš." Vstala. „Chci, aby byl oběšen. Ale nejdřív půjdeme do paláce."

„S tím bude nejspíš trochu potíž," řekl Nicholas.

„Potíž!" vyvřískla dívka. Vrhla se na Nicholase a snažila se mu zarýt nehty do očí. Znovu ji popadl za obě zápěstí a zařval: „Tak už toho nech!" Když randžana nepřestala, odstrčil ji od sebe ještě silněji než předtím, takže když dopadla na zadek, odjela po něm až ke zdi.

Než se mohla pohnout, přiskočil k ní. „Ani *se nehni*\" varoval ji. „Prostě seď a poslouchej mě, nebo tě nechám svázat!"

Zůstala sedět, ale na tváři měla zarputilý výraz. „Proč mě nechceš odvést do paláce?"

Nicholas si povzdechl. „Doufal jsem, že se tomuhle vyhnu, ale myslím, že bys to měla vědět. Neodvedu tě zatím do paláce, protože mám za to, že muž, který stojí za útokem na tebe, je Nejvyšší sám."

„To je nesmysl. Mám se za Nejvyššího provdat při příští Slavnosti konce léta."

Nicholas si uvědomil, že z ní už všechna bojovnost vyprchala a podal jí ruku, aby jí pomohl vstát. Odmítavě ho přes ni pleskla a vstala sama. Nicholas sledoval, jak se s půvabnými pohyby tanečnice zvedá ze země, a musel

uznat, že Brisa se zase tolik nepletla. V randžanině garderobě převažovaly lehké sukně a skrovné živůtky odhalující břicho a vystavující na odiv křivky jejího těla. A bylo opravdu co vystavovat. Ale tvářila se stejně škaredě, jak byla krásná. „Lžeš," obvinila ho. „Chceš mě tady držet jako rukojmí."

Nicholas si povzdechl. „Kdyby to byla pravda, nechal bych prostě zamknout dveře a postavil stráž pod okno. Ne, pokud zjistíme, že Nejvyšší je ten, kdo tě chtěl nechat zavraždit, odcestuješ zpátky k otci –"

„Ne," přerušila ho randžana. V jejím hlase zazněl nepředstíraný strach.

„Ne?"

„Ne. Otec by mě nechal zabít."

Nicholas řekl: „Proč by něco takového dělal?"

„Můj otec rádža má devětatřicet manželek. Já jsem nejmladší dcera sedmnácté z nich." Sklopila oči a řekla: „Moje jediná hodnota je v tom, že mě může provdat za spojence. Jestli se vrátím, bude se hněvat a dá mě setnout. Nebudu pro něho mít žádnou cenu, protože poslat mě jinému spojenci po tom, co mě nabídl Nejvyššímu, by byla urážka."

„No, možná že Nejvyšší s tím útokem nic společného nemá – a pokud tomu tak je, tak tě do paláce dopravíme."

Nicholase tohle všechno mátlo, protože dívka najednou vypadala velice zranitelně a vystrašeně. Jeho pocity jako by se roztočily v divokém víru. Náhlý nápor starostlivosti ho podráždil. „Udělám, co budu moci." Otočil se a rychle z pokoje odešel. Udělal pár kroků po chodbě a uvědomil si, že vůbec neví, kam chtěl původně jít a co tam chtěl dělat, takže se raději vrátil do nálevny, aby počkal na Harryho a Brisu.

Dvě hodiny po západu slunce nebylo v nálevně k hnutí, protože se tam tísnili Nicholasovi muži a cizinci. Nicholas vybral stůl pro sebe a své společníky poblíž chodby vedoucí k jejich pokojům. Harry, Anthony a Brisa se ještě pořád nevrátili a Nakora nikdo neviděl od chvíle, kdy dorazili do hostince. Nicholas si začínal dělat starosti.

Dvakrát přišli k jeho stolu žoldnéři a ptali se, má-li v kompanii volná místa. Odpovídal jim vyhýbavě a říkal, že to záleží na zakázce, o které právě vyjednává. Pak jim poradil, aby se přišli zeptat za pár dní.

Jídlo, které mu donesl Keeler, bylo horké a syté, i když po chuťové stránce žádná sláva, a vína byl dostatek, což všem v kompanii vyhovovalo; byl to velký pokrok po fazolích s chlebem a kouskem sušeného vepřového, které dostávali každý večer na člunech. Ještě ani nedojedl, a vrátili se Harfy s Brisou a Anthonym.

Posadili se ke stolu a Nicholas řekl: „Kde jste se tak zdrželi?"

Harry se usmál. „Je to velké město."

„To jste si ho museli prohlédnout celé za jediný den?" zeptal se Amos s úsměvem.

Harry řekl: „Neviděli jsme ani desetinu, ale zjistili jsme pár zajímavých věcí – lépe řečeno zjistili je Brisa s Anthonym."

Anthony řekl: „Našel jsem muže, který prodává poblíž doků magické amulety. Byl to podvodník, přirozeně, a ty jeho cetky nejsou vůbec k ničemu, ale vytáhl jsem z něho pár klepů o Nejvyšším a jeho Velkém rádci."

Nicholas se naklonil dopředu a Anthony ztišil hlas. „Pradži si o tom zákazu magie ve městě nedělal legraci. Jedna z věcí, které mi ten prodavač celek řekl, byla, že na městě leží ochrana, která okamžitě upozorní Dahakona, že někdo používá magii. Alespoň se to tak říká. Tvrdil, že jeden z těch jeho dryáků právě umožňuje kouzlit, aniž by

se člověk tomu Rádci prozradil." Anthony zavrtěl hlavou. „Chcete někdo tohle?" zeptal se a vytáhl z kapsy podivný fetiš. Byla to soška muže s obrovským penisem. „Říkal, že když to budu nosit na krku, žádná žena mi neodolá." Začervenal se, protože Brisa se rozřehtala na celé kolo a málem spadla pod stůl.

„Anthony, musím tě mít," řekla pak přehnaně roztouženým tónem.

Nicholase to vůbec nepobavilo. „Dej to pryč. Takže tohle všechno znamená, že nemůžeš použít svou magii na to, abys našel děvčata." ,

„Děvčata?" zeptal se Harry.

„Vězně," opravil ho Anthony. Pořád ještě se červenal. „Byl jsem schopen určit, kde se nachází Margaret a Abigail."

Nicholas věděl, že trochu přibarvuje skutečnost, protože ví o Harryho zájmu o Margaret, ale i tak jim takové myšlenky byly k ničemu. „Co ještě jste zjistili?" zeptal se.

Brisa řekla: „Vypadá to tak, jako by tu byli zloději nějak organizovaní. Ty jsi z Krondoru, takže znáš Jízlivce."

Nicholas přikývl.

Brisa pokračovala: „Je to něco podobnýho, ale podle toho, co jsem viděla, mám pocit, že jsou daleko míň schopní a daleko míň mocní."

„Proč?" zeptal se Nicholas.

„Nikdy v životě – ani ve Svobodným přístavu –jsem neviděla tolik ozbrojenců na čtvereční kilometr, a půlka jich patří k nějakýmu klanu a druhá půlka k Nejvyššímu."

Harry řekl: „Má pravdu. Nicky. Všude se tady potloukají vojáci a každý má osobní stráž z vojáků svého rodu nebo žoldnéřů. Přesně jak to říkal Ghuda – jako ve vojenském táboře."

Nicholas se zamyslel. V Krondoru se pohybovala spousta osobních stráží a žoldnéřů, kteří pracovali pro šlechtice

nebo obchodníky, ale většina obyvatel chodila neozbrojena – pokud je zrovna cesta nezavedla do Chudinské čtvrti nebo v noci do doků – protože o pořádek se starali vojáci z princových kasáren, kteří zároveň udržovali Jízlivce jakžtakž pod kontrolou. Mimoto mu otec říkal, že na pořádek dohlíží i samotný cech zlodějů, protože vyhlášení stanného práva by citelně poškodilo jeho zájmy.

Nicholas se zeptal: „Zjistili jste něco o trhu s otroky?"

„Nic, co by stálo za řeč," řekl Harry. „Je to těžké. Pokud zrovna nekupuješ, dívají se na tebe dost podezřívavě. Ale ještě něco: čtyři metry od zdi za trhem s otroky je nakreslená na zemi bílá čára. Všiml sis toho?"

Nicholas řekl: „Trochu jsme se tam s Calisem potloukali, ale vůbec jsem si jí nevšiml."

„Platí za ni přísný zákaz vstupu," řekl Harry.

Nicholas přikývl. Věděl, že to znamená, že buď jsou ve střílnách lučištníci, nebo se po tržišti pohybují vojáci, kteří mají rozkaz zabít každého, kdo čáru překročí. „Nejvyšší nejspíš nestojí o to, aby mu někdo osvobozoval odsouzence."

„Nebo nemá zájem o nezvaný hosty," poznamenala Brisa.

Amos řekl: „A ty bys o ně snad zájem měl, kdybys vládl tomuhle městu hrdlořezů?"

„Kdybych mu vládl já, tak by to tu vypadalo jinak," opáčil Nicholas.

Amos se zasmál. „Nejsi první, kdo o práci uvažuje ještě dřív, než se jí ujme. Někdy se zeptej svého otce na dohodu, kterou uzavřel s Jízlivci, když nastoupil na trůn."

Nicholas se zeptal Brisy: „Myslíš, že by ses dokázala spojit s místními zloději?"

„Může to pár dní trvat," odpověděla. „Většina lidí tady vypadá dost uštvaně." Ztišila hlas ještě o trochu víc. „Hádám, že se kolem nás v týhle chvíli rojí nejmíň půltucet

donašečů a placenejch špehů. V tomhle městě nikdo jen tak nikomu nevěří."

„No, jezme, pijme, veselme se..." prohodil Nicholas, ale ponechal staré rčení nedokončené.

Margaret sebou trhla a probudila se; srdce jí bušilo jako o závod. Pomalu se otočila a podívala se ke druhé posteli. V potemnělé místností zahlédla, jak se nad ní tyčí nejasná postava. Zamrkala a snažila se rozeznat víc podrobností.

Když se posadila, poplašila svým náhlým pohybem onu postavu a ta se stáhla zpátky. Margaret se natáhla k zastíněné lampě, kterou nechávaly hořet nízkým plamenem celou noc, a zvedla stínítko. Vedle postele sedělo na podlaze jedno z těch dvou plazích stvoření. Zaclonilo si oči před světlem a se skučivým zvukem se odsunulo z jeho dosahu.

Margaret ztuhla a nadechla se; v hrdle sejí vzpnčil výkřik strachu. Tvor řekl jediné slovo. Znělo: „Ne." Ale Margaret nevyděsilo to, že tvor promluvil – spíš to, *jak* promluvil. V jeho hlase nebylo nic cizího nebo nelidského. Byl to hlas mladé ženy. Byl to hlas, který zněl úplně stejně jako její vlastní.

Kapitola šestá

TAJEMSTVÍ

Nicholas zvedl oči.

Přes místnost k němu kráčel vozka Tuka v doprovodu malého břichatého muže, jehož oděv hýřil neskutečnou záplavou barev: měl na sobě žlutou svrchní tuniku, béžovou košili, červené kalhoty, zelenou šálu a purpurový klobouk, jaký zde byl velice rozšířený – s krempou stočenou nahoru a několika jehlicemi přichycenou k dýnku.

Ghuda nadhodil: „Harry, neukradl ti někdo náhodou v noci ty tvoje pirátské hadry?"

Harry zazíval, protože se po včerejší záplavě piva ještě tak docela neprobudil. „Už to tak vypadá," řekl panoš z Ludlandu. „I když musím říct, že ty moje byly lip barevně sladěné."

Ghuda a Amos se zdrželi komentáře a sledovali, jak se k nim podivná dvojice blíží.

„Enkosí," řekl Tuka, „poníženě si dovoluji představit Anwarda Nogoše Patu, správce mého pána pro toto město."

Muž bez ptaní ztěžka dosedl na jedinou volnou židli u Nicholasova stolu a zašeptal: „Je to pravda?"

„Co jestli je pravda?" zeptal se Harry.

Nicholas mávl rukou, aby mlčel, a řekl: „Ano. Máme tu dívku."

Muž nafoukl tváře, zhluboka vydechl a zabubnoval prsty na desku stolu. „Znám Tuku spoustu let, a i když není o nic spolehlivější než většina ostatních vozků, rozhodně by si nedokázal tak spletitou historku o zradě a vraždě vymyslet sám." Naklonil se přes stůl a promluvil ještě tišeji. „Co chcete dělat dál? Výkupné? Odměna?"

Nicholas se zamračil. „Co bych měl podle vás udělat?" zeptal se.

Muž znovu začal ťukat prsty o stůl. „Nejsem si jistý. Pokud se můj pán stal jen obětí nějakého spiknutí, které mělo vyvolat třenice mezi klany – z nichž jsou mnohé napojeny na důležité obchodní domy tady i v jiných městech – mohli by si někteří z příslušníků těchto klanů pamatovat, že můj pán se stal jen figurkou ve hře, kde jde o mnohem víc." Rozhodil rukama a zároveň pokrčil rameny. „A popravdě řečeno by můj pán nebyl vůbec potěšen, kdyby se o něm mluvilo jako o někom, kdo je jen figurkou – protože přes všechny své velké klady není tak docela prost marnivosti –, a takové nařčení by dozajista nemělo zrovna nejlepší dopad na obchod."

Nicholas řekl: „Jsem se svými muži na stopě něčemu, co by mohlo celou záležitost značně ovlivnit."

„Co navrhujete?" zeptal se Anward.

„Pár dní počkat," odpověděl Nicholas. „Předpokládáme, že pokud má v této sérii spiknutí a vražd prsty samotný Nejvyšší, nemá život té dívky v paláci žádnou hodnotu, ale pokud je jen cenou ve hře, kterou ještě nechápeme, neexistuje pro ni na celém světě bezpečnější místo. Rád

bych se vás na něco zeptal: Jak by se váš pán díval na to, kdybych mu ji poslal zpátky?"

„Rozhodně by ho to nepotěšilo, ale pokud by se hněval proto, že selhal podnik, který byl vzhledem ke zradě odsouzen k neúspěchu už na začátku, nejspíš by necítil potřebu potrestat své služebníky, jimž svěřil odpovědnost."

„A co ta dívka? Potrestal by ji?"

„Její otec má mnoho dcer, to je pravda, ale všechny má rad stejně. Ne, rozhodně by jí neublížil. Proč se ptáte?"

Nicholas rychle zauvažoval a pak řekl: „Jen se ujišťuji, že znám všechny stránky věci."

„Co ty vzácné dary, které vezla randžana s sebou?"

„Jsou v bezpečí," odpověděl Nicholas.

„Pošlu sem vůz se strážemi, aby odvezl cennosti mého pána."

Nicholas zvedl ruku. „Byl bych raději, kdybyste ještě pár dní vyčkal. Nepředpokládám, že by si nás kterýkoli svědek našeho příjezdu sem spojoval s vraždami nahoře na řece, ale tím si nemůžete byt nikdy jistý. A pokud nás někdo sledoval, nerad bych ho upozornil na to, že s sebou máme cennosti nebo randžanu. Ať si myslí, že ta děvčata, která jsme sem přivezli, jsou naše milenky." Když se na něho Anward podezřívavě podíval, řekl Nicholas: „Máte mé slovo; až odsud randžana odejde, bude s sebou mít všechny své šperky a cennosti."

Správce vstal a řekl: „Budu se snažit zjistit, kdo je skutečně odpovědný za tyto problémy, ale doporučuji vám opatrnost. Zdržíte se tady dlouho?"

„Pár dní."

Anward se uctivě uklonil: „Přeji vám dobrý den, kapitáne."

Když Tuka neodešel se správcem, Ghuda se ho zeptal: „Dostal jsi padáka?"

Malý vozka pokrčil rameny. „Stalo se, sabe. Byl jsem propuštěn ze služeb svého pána, protože jsem nedokázal ochránit jeho zboží. Ale jelikož jsem se vrátil a podal zprávu o tom, že je randžana ve městě, nebyl jsem zbit nebo zabit."

Marcus řekl: „Tady se asi práce shání dost těžko, že?"

„Nejspíš ano," poznamenal Amos, „když jsou podřízení ochotni snášet takové těžké podmínky."

„Velmi těžké, sabe," odpověděl Tuka. Zatvářil se skutečně ' sklíčeně a dodal: „Nejspíš budu muset jít po žebrotě nebo se uchýlit ke krádežím."

Nicholas si všiml výrazu ve tváři malého muže a nedokázal potlačit úsměv. „Neřekl bych, že pro to máš ty nejlepší předpoklady." Tuka souhlasně přikývl. Nicholas pokračoval:

„Něco ti řeknu. Udělal jsi pro nás hodně, takže mě napadlo, že bys pro nás mohl pracovat po dobu, co se tady zdržíme. Postaráme se o to, abys nehladověl."

Tukova tvář se rozzářila. „Enkosí potřebuje vozku?"

„To rozhodně ne," řekl Nicholas, „ale hodil by se mi někdo, kdo se tady vyzná, a my tu moc lidí neznáme. Kolik ti platili?"

„Měl jsem jednu měděnou pasteli týdně, jídlo a právo spát pod vozem."

Nicholas se zamračil. „V místní měně se zatím moc nevyznám," řekl. Vysypal z váčku na stůl několik mincí, které si vzal v hostinci u Šingázího přístaviště, a zeptal se: „Která z nich je pasteli?"

Tuka chvíli ohromeně zíral na množství peněz na stole. Pak řekl: „Tahle, enkosí," a ukázal na tu nejmenší měděnou minci na hromádce.

„A co ty ostatní?" zeptal se Ghuda.

Pokud Tukoví připadalo zvláštní, že žoldnéři neznají místní měnu, nechal si to pro sebe. „Tohle je stolesti," řekl

a ukázal na větší měděnou minci. „Má hodnotu deseti pasteli." Pak vybral dvacetistolestiovou stříbrnou kathánri a zlatou drakmasti, které se také stručně říkalo drak. Zbytek hromádky tvořily peníze jiných měst a Tuka jim vysvětlil, že na měně ani tak nezáleží, protože se platí druhem mince a váhou stejně jako její oficiální hodnotou; většina obchodníků měla vlastní prubířský kámen a směnámíci jako takoví neexistovali. Nicholas hodil vozkovi stolesti a řekl: „Běž si koupit něco k jídlu a čistou tuniku."

Mužík se mu hluboce uklonil a řekl: „Enkosí je nanejvýš velkorysý." Pak vyběhl z nálevny na ulici.

„Myslel jsem si, že chudí v Království toho moc nemají," poznamenal Marcus, „ale tohle je opravdová bída."

Ghuda řekl: „Platí vozkům asi desetinu toho, co v Keshi."

Nicholas se zamračil. „Nikdy jsem se o obchod moc nezajímal, ale myslím, že všechny ty boje a rozvrat v podnikání mají za následek nedostatek pracovních míst a lidi se tu musí hodné ohánět, aby něco vydělali." Pokrčil rameny. „Levná pracovní síla."

Ghuda přikývl.

„To nám ale dává k dobru jednu věc," ozval se Amos.

„Co?" zeptal se Nicholas.

„S úplatky se tady rozhodně dostaneme hodně daleko," řekl admirál s úsměvem. „A to znamená, že jsme si tím pokladem ze Šingázího přístaviště nejen polepšili, ale že jsme teď bohatí – strašně bohatí."

Nicholas řekl: „To je dobře, protože nám to pomůže, abychom se dostali blíž k zajatcům."

„To je pravda," přisvědčil Amos.

„Kde je Harry s Brisou?" zeptal se Nicholas. „Už by se měli každou chvíli vrátit," Poslal je na bazar, kde se měla

Brisa pokusit o spojení s místními zloději a žebráky. „A kde je Nakor, zatraceně?"

Ghuda pokrčil rameny. „Nakor? Ten se objeví, až bude třeba. Vždycky to tak dělá."

Nakor vešel do paláce. Právě když uvažoval o tom, jak se asi dostane dovnitř, zahlédl skupinu mnichů. Dobře si prohlédl jejich oblečení – žlutooranžovou tuniku s rukávy k loktům a dlouhou po kolena a černou šerpu přes rameno – a rychle zaimprovizoval. Zařadil se za posledního mnicha, obrátil svůj batoh naruby, aby to vypadalo, že má k černé šerpě na rameni přivázán balík, a najednou se z něho stal další mnich řádu Agniho – věděl, že je to místní jméno pro Prandura, boha ohně –, který vkráčel do paláce hlavní bránou přímo kolem dvou Rudých vrahů.

Koutkem oka si jednoho z nich prohlédl a srovnal ho s tím, jak Amos popisoval Murmandamovy Černé vrahy. Amos, jediný člen jejich společnosti, který je kdy spatřil – bylo to za Trhlinové války –, o nich vyprávěl Nicholasovi a ostatním poté, co našli jednu z přileb u Šingázího přístaviště. Tito Rudí vrazi, nehybní jako sochy, byli od hlavy až k patě oděni do červeného kroužkového brnění. Hlavy měli celé ukryty v přilbách se dvěma úzkými průzory pro oči. Hřebeny přileb zdobil dlouhý drak, jehož křídla splývala po stranách. Drak měl oči buď z onyxu, nebo ze safíru, tím si nebyl Nakor jist, a rozhodně se nechtěl jít podívat zblízka. Oba strážní měli přes brnění přehozen rudý plášť sepnutý černou sponou se zlatým hadem, který měl červené oko a svíjel se do tvaru písmene S.

Vstup do paláce tvořila dlouhá chodba, vybudovaná pod širokou vnější zdí. Pak se znovu vynořili pod otevřenou oblohou a kráčeli prostorem mezi vnější a vnitřní zdí opevnění k hlavní části paláce. Vystoupili po několika

schodech k široké bráně mezi vysokými sloupy, které podpíraly vysunuté třetí poschodí. Na vrcholu bylo nízké cimbuří s úzkými střílnami. Nakor si všiml, že pokusy o architektonickou výzdobu se zde vždy podřizovaly požadavkům na obranu. Vzato kolem a kolem, pomyslel si, je tenhle palác Nejvyššího pěkně hnusná díra.

Vstoupili do velkého sálu, kde už bylo shromážděno mnoho lidí. Zdi lemovali vojáci, oblečení v černém s jednotným znakem hada na pláštích, a před mnichy Ohně tu už stáli zástupci dalšího tuctu řádů. Kolem formálního shromáždění mnichů a kněží postávala nějaká stovka bohatě vyhlížejících mužů – někteří byli podle oděvu obchodníci a další zase důležití kapitáni žoldnéřských kompanií.

Nakor se zařadil za posledního Agniho mnicha, který se zastavil na jedné straně obrovského sálu. Stáli tak, že se Nakor nacházel přímo mezi dvěma strážnými před obrovskými sloupy z vyřezávaného mramoru. Podíval se napravo a nalevo a pak o krok couvl, čímž se strážným dostal za záda. Obrátil se a přátelsky se usmál na obchodníka, který stál přímo za ním. Pak mu pokynul, aby se postavil na jeho místo, jako by mu chtěl poskytnout lepší výhled. Muž se vděčně usmál a postoupil kupředu na Nakorovo místo. Isalánec se skryl do stínu sloupu, aby mohl sledovat obřad.

Ze dveří, skrytých na druhé straně pódia za velkými závěsy, vyšlo několik desítek mužů a žen; jako poslední kráčel velký muž – musel měřit jen o málo méně než dva metry. Na celém těle mu vystupovaly obrovské svaly, a přesto nevypadal mohutně, spíš byl docela štíhlý. Jeho úzká tvář by se dala považovat za docela hezkou, kdyby neměl v očích a v rysech kolem rtů něco podivně krutého, co Nakor viděl i ze vzdálenosti, v níž se od něj nacházel. Isalánec ani na okamžik nezapochyboval o tom, že se dívá

na samotného Nejvyššího. Byl oblečen do purpurové tógy, dlouhé ke kolenům, která zdůrazňovala jeho svalnaté tělo. Zvedl ruku v okované rukavici a hvízdl. Z kopule vysoko nad sálem zaznělo v odpověď zapištění, pleskání křídel a dolů se snesl mladý zlatý orel. I když ještě nebyl dospělý, vážil tolik, že ho na ruce mohl udržet jen opravdu silný muž. A přesto se Nejvyššímu paže ani nezachvěla.

Pak vešly dvě velmi vyzývavě oděné ženy. Jedna byla plavovlasá a ňadra jí svíral krátký živůtek, vyšívaný zlatou nití a rubíny. Kromě toho byla oblečena jen v průhledné bílé suknici, zavázané nad jedním bokem, takže při chůzi vysoko odhalovala jednu ze svých dlouhých nohou. Vlasy měla stažené dozadu a sepnuté velkou sponou, zpod níž jí spadaly na ramena. Měla světlou pokožku a Nakor usoudil, že i modré oči, třebaže si na tu dálku nemohl být úplně jist. Podle všech měřítek byla nádherná, i když Nakorovi připadala trochu moc mladá. Přistoupila k mužovu boku, ale zůstala stát krok za ním.

Druhá byla stejně krásná, avšak starší. Vlasy měla černé, ale pokožku skoro stejně světlou jako první žena. Na sobě měla krátkou červenou vestu, vpředu rozevřenou tak, že poskytovala pohled na plná ňadra. Suknici měla střiženou podobně jako plavovláska, ale v černé barvě. Její klenoty nebyly o nic chudší a tvořily je převážně safíry a zlato, ale sponu na suknici měla z jediného velkého smaragdu. Postavila se vedle muže v černém plášti, který si teď stáhl kápi na ramena a odhalil svou tvář. Měl vyholenou hlavu a v nose velký zlatý kruh. Žena vzala muže za ruku.

Herold zvolal: „Přistupte a shromážděte se, ó svatí mužové a ženy. Náš vznešený Nejvyšší si žádá vaší rady, neboť se brzy budeme všichni radovat. Očekává svou další manželku, randžanu z Kilbaru, a během následující Slavnosti konce léta nás čeká obřad a oslava."

Výraz mladé ženy jasně říkal, že ji toto prohlášení nijak nenadchlo, ale zůstala tiše a pokorně stát za Nejvyšším.

Herold zvolal: „Lady Cibulla."

Všechny oči se nyní upřely na tmavovlasou ženu, která řekla: „Můj pán Dahakon vás žádá, abyste tomuto svazku požehnali a připravili obřad tak, jak se na státní sňatek sluší." Muž, kterého Nakor pokládal za Dahakona, stál nehybně a beze slova.

Tak tohle je opravdu zajímavé, pomyslel si Nakor.

Vojevůdce začal mluvit a Nakor jeho slova pozorně poslouchal. Tiše prošel za řadou sloupů, které podpíraly galerii nad sálem, a kráčel k rohu sálu. Tam se ještě více přikrčil do stínů a pomalu se vydal k pódiu, aby si mohl důkladněji prohlédnout ty, kdo na něm stáli.

Do hostince vešel Harry a Brisa. Propletli se plnou místností a Harry naznačil Nicholasovi, aby za nimi přišel do jedné z místností vzadu. Nicholas pokynul ostatním u stolu, aby zůstali sedět, a vydal se za nimi do chodby.

Vešli do Nicholasova pokoje a Brisa zašeptala: „Zjistili jsme, kam odvedli vězně."

„Kam?" zeptal se jí Nicholas tiše.

Harry řekl: „Do toho statku za řekou."

„Víte to jistě?"

Harry se usmál. „Brise to trvalo skoro celý den a kus večera, ale nakonec jsme se dostali k jednomu z Trhanů –"

„Ke komu?"

„Místní cech zlodějů," řekla Brisa. „Takhle se jim tady říká. Ale není to nic moc, většinou žebráci a pár kapsářů. Všichni opravdu schopní zloději buď pracujou na vlastní pěst, nebo po nich jdou vojáci Nejvyššího, kteří mají rozkaz je zabít."

Nicholas řekl: „Harry, jdi pro Marcuse s Calisem."

Harry odešel a Nicholas se zeptal Brisy: „Ještě něco zajímavého?"

Brisa pokrčila rameny. „Moc toho o městech nevím. Celej život jsem strávila ve Svobodným přístavu a s tím se to nedá srovnávat, ale jestli je na tomhle světě – včetně Durbinu –hnusnější krysí díra než tohle, tak ji sbaštím syrovou."

Zamračila se a Nicholas se zeptal: „Co je?"

„Jenom... jeden z těch žebráků mi něco řek. Snažila jsem se ho přesvědčit, že jsem ze stejnýho těsta a že nepatřím k těm, co pracujou pro Černou růži Nejvyššího, a on mi řek, že krade jen tam, kde je to dovolený."

„Kde je to dovoleno?"

„Pozdějc jsem se na to zeptala dalšího zloděje a ten mi říkal, že tady panuje něco jako nepsanej řád, kterej určuje, kde můžeš krást bez problémů a kde tě za to šoupnou do klece." Otřásla se. „Pěkně hnusná věc. Visíš tam, v noci mrzneš, přes den se pečeš na slunku, nemůžeš se pořádně postavit ani si sednout a celou tu dobu koukáš dolů na tržiště, kde si klidně choděj lidi, a připadáš si jako v pekle."

„To znělo, jako bys o tom hodně přemýšlela," poznamenal Nicholas.

„Ukaž mi zloděje, kterej nepřemýšlel o tom, jaký to bude, až ho chytěj, a já ti ukážu hlupáka." Zašklebila se. „No, po pravdě řečeno jsme hlupáci všichni. Myslíme na to, jak nás chytěj, ale každej je přesvědčenej, že zrovna jeho nechytěj."

Nicholas se usmál. „To zní docela sebekriticky."

Brisa pokrčila rameny. „Poslední dobou se kolem mě nějak moc ometá Harry." Usmála se. „Snaží se mě převychovat."

V tom okamžiku se otevřely dveře a vešel Harry s Marcusem a Calisem. Nicholas řekl Marcusovi a Calisovi

o tom, co se dozvěděl, a pak navrhl: „Počkejte do noci a pak se zkuste přiblížit k té usedlosti tak, aby vás nikdo neviděl. Nevím, jak blízko se dokážete dostat –"

„Já se dostanu hodně blízko," poznamenal Calis klidně.

„– ale snažte se nějak vypozorovat, kde ty lidi asi drží."

Calis řekl: „Když půjdu sám, bude to pro mě daleko snadnější."

Nicholas zvedl obočí. Pak si vzpomněl na lov v lese a podíval se na Marcuse.

„Nejspíš ano," řekl vévodův syn. Pak se ohlédl na Calise, který se na něho díval s nuceným úsměvem. „No tak dobře. Dokáže to lip beze mě."

Nicholas chvíli mlčel a pak řekl: „Jdi s ním do půli cesty. Chci, aby měl nablízku někoho, kdo by mu pomohl, kdyby odtamtud náhodou musel odcházet narychlo."

Calis se usmál. „Díky za starost. Doufám, že to nebude zapotřebí." Marcusovi řekl: „Jestli půjdeme hned a vydáme se pomalu k tomu vypálenému statku, můžu začít s průzkumem odtamtud."

Odešli. Nicholas se otočil a všiml si, že Harry stojí vedle Brisy a má ruku ovinutou kolem jejího pasu. „No toto?" řekl se zvednutým obočím.

Harry řekl: „Co no toto?" Pak si najednou všiml, kam zabloudila jeho ruka. „No toto!" vyjekl a odskočil stranou.

„No proto," poznamenal Nicholas.

Brisa s úsměvem řekla: „S tím si nedělej starosti, Nicholasi. Tohle je zase *můj* příspěvek k Harryho převýchově."

Pak odešla z pokoje a nechala za sebou zrudlého Harryho a Nicholase, který na svého přítele nevěřícně hleděl. „No to mě teda podrž," řekl Nicholas.

Harry zrudl ještě víc. „No, trávili jsme spolu poslední dobou spoustu času, a když přivřeš oči nad těmi jejími hadry a špínou, tak je to opravdu pěkná holka."

Nicholas zvedl ruce. „Nemusíš mi to vysvětlovat." Podíval se na dveře, jako by mohl vidět skrz ně. „Zjistil jsem, že si poslední dobou nedokážu skoro vůbec vybavit, jak vypadá Abigail." Potřásl hlavou. „Legrační, co?"

Harry pokrčil rameny. „Ani bych neřekl. Už jsme Abigail a Margaret neviděli celé měsíce a..." Znovu pokrčil rameny.

„A Brisa v posteli je lepší než Margaret ve snech, co?" napověděl mu Nicholas.

„Něco v tom smyslu." Pak se zatvářil, jako by se vztekal. „Ale je tu ještě něco jiného. Je to hodná holka. Nicky. Kdybychom já nebo ty museli žít tak jako ona, nebyli bychom ani z poloviny tak dobří jako ona. A já vím, že jí ten její zlodějsky způsob života dokážu rozmluvit." Nicholas znovu zvedl ruce a Harry dodal: „A kromě toho Margaret má rád Anthony; tím myslím, že je do ní opravdu zamilovaný."

„To jsi na to přišel až teď?"

Harry se usmál. „No, chvilku mi to trvalo, ale nakonec mně napadlo, že se musel zaměřovat najedno z děvčat, když prováděl to svoje kouzlo. A vzpomněl jsem si, že v přítomnosti Abigail se choval docela normálně, ale jakmile se objevila Margaret, byl z ní vyloženě na větvi."

„Kde je vlastně Anthony?"

„Šel hledat Nakora," odpověděl Harry.

Nicholas podrážděně zabručel. „A kde je Nakor? Už je to dva dny, co zmizel."

Na to Harry odpovědět nedokázal.

„Opravdu bych chtěla, aby toho nechali," řekla Abigail.

„Já vím," přikývla Margaret. „Člověk by se z toho zbláznil."

Oba tvorové seděli opodál a napodobovali pohyby, které dívky dělaly u večeře. Když si Margaret ukrojila nožem

kus masa, jeden z tvorů učinil totéž na pomyslném stole a talíři.

Oba tvorové se od dívek nikdy nevzdalovali, ale ani se nikdy nepřiblížili na dosah. Neustále si však děvčata prohlíželi a nedávno se pustili do onoho opičení.

Margaret odsunula stranou prázdný talíř a řekla: „Vůbec nevím, proč tolik jím; nemáme přece žádný pohyb. Jindy bych už vypadala jako bečka a teď se mi nezdá, že bych přibrala jediný gram." .

„Já vím," řekla Abigail. „Já taky vůbec nemá chuť, ale rozhodně nestojím o to, aby mě dva drželi a třetí krmil násilím." Chvíli žvýkala sousto, pak je spolkla a řekla: „A tamhlety jsi viděla něco jíst?"

„Ne," odpověděla Margaret. „Možná jedí, když my usneme."

Abigail řekla: „A taky jsem ještě neviděla, že by... však víš."

Margaret se zatrpkle usmála. „Tak schválně zkus použít nočník," navrhla.

Abigail přikývla. „A ani si nemyslím, že by spali."

Margaret si vzpomněla na to, jak zahlédla tvora stát nad svou postelí. „Možná máš pravdu," připustila.

Margaret vstala, obrátila se a viděla, že tvor, který vždycky opakoval její pohyby a kterého pokládala za svého, udělal totéž. Pak zaslechla, jak Abigail zalapala po dechu.

Otočila se a všimla si, že se tvorovo tělo změnilo. Byl nyní vyšší – zhruba jako Margaret samotná – a jeho stehna a hruď poněkud zesílily, zatímco v pase jako by zeštíhlel.

Margaret zašeptala: „Co se to děje?"

Nicholas zvedl pohled ke dveřím hostince, které se zničehonic rozletěly dokořán. Dovnitř vrazili tři

ozbrojenci, a než se kdokoli z vojáků v nálevně stačil vzpamatovat, následoval je půltucet lučištníků.

Za nimi vešel do místnosti velký šedovlasý muž a pozorně si prohlížel všechny, kteří uvnitř byli. „Kdo tomu tady velí?" houkl.

„Já," řekl Nicholas a vstal.

Stařec k němu přistoupil a přezíravě se na něho podíval. Pak zavrtěl hlavou. „Zmíním se tvému kapitánovi o tom, jak jsi odvážný, chlapče, ale tím, že mi ho zapíráš, mu mnoho cti nepřidáváš."

Nicholas řekl: „Pojď ven, dědku, a já ti ukážu, že jsem opravdu kapitán téhle kompanie."

„Dědku?" štěkl zavalitý stařec. „Co si to dovoluješ, ty štěně –"

Než stačili lučištníci natáhnout tětivy a zacílit, vytasil Nicholas meč a přitiskl jeho hrot na mužovo hrdlo. „Jestli si myslíš, že mě tví muži dokážou zabít rychleji, než ti vrazím metr oceli do krku, tak jim dej rozkaz."

Stařec zvedl ruku, aby varoval lučištníky před ukvapenou střelbou. „Pokud jsi kapitán téhle kompanie, tak si spolu musíme promluvit. V příštím okamžiku můžeme být mrtví, takže mi nelži. Muži neslouží ke cti, když vejde do domu paní Kal se lží na rtech."

Mezitím se po obvodu místnosti tiše rozmisťovali Nicholasovi muži a připravovali se k útoku. Amos zařval: „Zkuste na nás nějaký fóry, vy bando prašivá, a většina z vás natáhne brka dřív, než si stihne pustit do kalhot, k sakru!"

Stařec se podíval na Nicholase. „Víš určitě, že *tohle* není kapitán?"

Nicholas řekl: „To je kapitán mé lodi."

„Lodi?" zeptal se užasle stařec. „Ty máš loď?"

Nicholas jeho otázku nevzal na vědomí. Místo toho řekl: „Mohl byste mi nyní laskavě vysvětlit, proč jste sem takhle vrazil a chtěl se se mnou mermomocí vidět?"

Stařec rukou v rukavici pomalu uchopil ostří meče a jemně je odsunul stranou. „Přišel jsem zjistit, jestli to byli vaši muži, kdo zabil mé syny."

Nicholas si muže pozorně prohlédl; byl vysoký přinejmenším jako strýc Martin a stejně široký v ramenou. Dlouhé vlasy měl sčesané dozadu a stažené po válečnickém způsobu tak, že mu v ohonu splývaly na záda. Podle jizev na pažích a tváři Nicholas usoudil, že u tohoto muže nejde o žádnou marnivost. Meč v pochvě u jeho boku byl starý, ale dobře udržovaný.

„Nezabil jsem zase tolik lidí, abych si je nepamatoval, muži. Kdo byli vaši synové a proč si myslíte, že ten, kdo je zabil, jsem právě já?"

Stařec řekl: „Jsem Vaslaw Nakoyen, náčelník klanu Lvů. Mí synové se jmenovali Pytur a Anatol. Mám za to, že víte o jejich smrti, protože vás mí muži zahlédli vcházet do města. Byla s vámi ta dívka, která přijela z města Kilbaru."

Nicholas se podíval na Ghudu a Amose a pak zasunul svůj meč zpátky do pochvy. „Tohle není nejlepší místo pro takový hovor," řekl a ukázal na místnost plnou lidí, kteří nepatřili ani k jeho kompanii, ani k Vaslawovu doprovodu.

„Můžeme si promluvit venku," navrhl stařec.

Nicholas pokynul Ghudovi a Amosovi, aby šli s ním. Vstali, a když došli ke dveřím, Nicholas řekl: „Mohl byste se postarat o to, aby nikdo neopustil hostinec?"

Vaslaw dal svým lučištníkům příkaz, aby drželi všechny dál ode dveří, a všichni čtyři vyšli ven. Před dveřmi stál na ulici tucet jezdců na koních a za nimi další tucet pěších válečníků. „Vidím, že jste se připravil na všechny možné odpovědi."

Stařec něco zabručel a od úst mu odlétl obláček páry. Pokynul Nicholasovi a ostatním, aby ho následovali, a vešel přímo do středu mezi shromážděnými muži. „Tady nás neuslyší nikdo, kdo není mé krve. Víte tedy něco o mých synech?"

Nicholas řekl: „Pokud byli zapleteni do dost nepovedeného přepadení nahoře u Šingázího přístaviště, pak ano – vím o nich."

„Jsou mrtví?"

„Jestli patřili ke skupině útočníků, pak ano, jsou mrtví."

„Zabil jste je vy?"

Nicholas pečlivě zvážil svou odpověď. „Nejspíš ne. Zabili jsme nějaké příslušníky klanů, ale ti měli jen talismany medvěda a vlka." Úmyslně vynechal zmínku o hadovi. „Ti ostatní byli nezkušení žoldnéři, kteří si ani nepostavili stráže." Nicholas mu pak celou událost podrobně vylíčil – od chvíle, kdy narazili na *Tuka* a vypálené vozy, až k objevu mrtvých příslušníků klanů a žoldnéřů.

„Prostě jste náhodou šli kolem?" zeptal se nevěřícné stařec.

Nicholas nechtěl mluvit o tom, odkud se tam vzal, a tak jen řekl: „Prostě jsme náhodou šli kolem."

Zdálo se, že jeho vysvětlení Vaslawa neuspokojilo. „Proč bych vám měl věřit?"

„Protože nemáte proč mi nevěřit," odpověděl Nicholas. „Jaký bych měl důvod přepadnout karavanu?"

„Zlato," řekl stařec okamžitě.

Nicholas si povzdechl. Uvědomil si, že jakožto syn prince z Krondoru není na žoldnéře dostatečně hrabivý. „Řekněme, že bohatství se nachází hodně nízko na žebříčku toho, čeho bych chtěl v životě dosáhnout," řekl.

„Poslyšte," řekl Amos Vaslawovi, „slyšel jste přece, jak říká, že jsem kapitán jeho lodi. Jeho otec má celou flotilu."

„Kdo je váš otec?" zeptal se Vaslaw.

„Vládne jednomu vzdálenému městu," řekl Amos. „Tohle je jeho třetí syn."

Stařec přikývl. „Aha. Dokazuje svou mužnost v boji. To znám."

„Něco v tom smyslu," řekl Nicholas. „Kromě toho se raději zeptejte sám sebe, kdo by měl asi největší užitek ze smrti vašich synů."

„Nikdo," řekl stařec. „To je na tom to nejzatracenější. Ten útok bylo špatně vymyšlené spiknutí, které mělo podle mých synů a dalších horkých hlav z jiných klanů podráždit Nejvyššího. Smrt všech těch mladíků neprospěje nikomu, ani Nejvyššímu. Vzejde z toho jen nedůvěra mezi klany a Nejvyšším a všeobecná nervozita ve městě, které je už tak na pokraji boje."

Nicholas řekl: „No, je v tom daleko víc věcí, které nedávají smysl. Co kdybych vám řekl, že za sebou útočníci dvakrát nechali dost zlata na to, aby se jím vykoupilo celé město?

A co kdybych vám řekl, že jeden z mrtvých, které jsme tam našli, měl na hlavě přilbu Rudých vrahů?"

„Nesmysl," odtušil stařec.

„Proč?" zeptal se ho Nicholas.

„Protože žádný Rudý vrah nikdy neopustil město, aniž by nedoprovázel samotného Nejvyššího. Jsou to členové jeho osobní stráže."

Nicholas uvažoval, co má říct teď. Na tomhle starci bylo něco poctivého, něco, co připomínalo jednodušší doby, kdy tito lidé žili podobně jako Ješandi, prohánělí se po nekonečných pláních, bydleli v jurtách a hlídali svá stáda. Příslušníci těchto klanů žili možná ve městech už po celé generace, ale pořád ještě si pamatovali své kořeny. Byli to vládci a válečníci a dosud nepřestali být lidmi, klen pokládali slovo za závazek. „A co kdybych vám řekl, že

další jednotka vojáků přišla, aby dorazila ty, kterým se podařilo uniknout, a zabila randžanu – a že tito muži byli příslušníky osobní stráže Jeho Oslnivosti Nejvyššího?"

„Máte nějaký důkaz?"

„Zabil jsem muže jménem Dubas Nebu."

„Znám to prase. Kapitán druhé kompanie. Proč jste ho zabil?"

Nicholas mu podrobně vysvětlil, co našli u Šingázího přístaviště, a znovu vypustil jen zmínku o hadím talismanu. Když skončil, řekl stařec: „Poskytl jste mně a ostatním vůdcům klanů mnoho podnětů k přemýšlení. Někdo se nás pokouší poštvat proti sobě navzájem a proti Nejvyššímu."

„Kdo by z něčeho podobného mohl těžit?" zeptal se Amos.

Vaslaw řekl: „Právě o tomhle si musíme promluvit v radě s vůdci klanů. Mezi rodinami jednotlivých klanů je spousta rivality a nepřátelství – to už je tradice – ale taková pohroma by nás vrhla nejmíň o tucet let zpátky, pokud jde o naše spojenectví s Nejvyšším."

„Vy jste s Nejvyšším uzavřeli spojenectví?" zeptal se Nicholas.

„Ano," odpověděl muž. „Ale nemůžu vám vysvětlovat naše dějiny tady venku v zimě. Přijďte zítra večer do mého domu v Západní čtvrti na večeři – klidně si s sebou přiveďte své muže, pokud se obáváte o svou bezpečnost. Pak vám povím víc."

Vydal rozkaz a jeden z jeho mužů mu přivedl koně. Vyskočil do sedla na svůj věk velice svižně, zatímco jiný muž přistoupil ke dveřím hostince a rozkázal lučištníkům, aby vyšli ven. „Pošlu pro vás zítra své lidi. Zatím buďte zdráv." Obrátil se a v čele svých vojáků odjel pryč. Amos, Ghuda a Nicholas sledovali, jak muži z klanu Lvů odcházejí, a pak se znovu vrátili do nálevny.

Došli ke svému stolu, posadili se a Harry se zeptal: „Co to mělo všechno znamenat?"

„Pozvání na večeři," odpověděl Nicholas a Amos s Ghudou vybuchli smíchy.

Calis naznačil Marcusovi, aby počkal. Byli ve vypálené usedlosti už skoro hodinu a oba mlčeli, aby na sebe neupozornili případné hlídky nebo stráže. Přejít řeku bylo daleko těžší, než předpokládali, protože na mostě stála skupina strážných. Nenápadně se přesunuli do doků, kde si vypůjčili malý člun. Veslovali přes řeku a pak člun ukryli do křovin.

Calis vztyčil dva prsty a Marcus přikývl. Pokud se půlelf nevrátí do dvou hodin, byl buď polapen, nebo mu v odchodu zabránila nějaká jiná překážka. Marcus se pak vydá k Nicholasovi se zprávou.

Calis se přikrčil a rychlým klusem vyrazil přes otevřenou cestu, která vedla kolem usedlosti k nedalekému hájku. Propletl se mezi kmeny a byl si jist, že kdyby toho bylo zapotřebí, dokázal by se učinit neviditelným. V lese byl jako doma, i když se mezi těmito stromy ocitl poprvé. Jeho oči dokázaly proniknout šero, v němž by člověk nic neviděl, a pozorovat jasné obrysy větví a podrostu – díky svému původu nepotřeboval skoro žádné světlo. Neviděl jen tehdy, když byla naprostá tma.

Calis dorazil k okraji hájku a zastavil se. Naslouchal a napínal všechny smysly. Poblíž zacupitalo nějaké lesní zvíře, králík nebo zemní veverka. Calis k němu vyslal uklidňující myšlenku a šramot ustal.

Calis byl mezi smrtelníky na Midkemii výjimečný. Jeho matka byla elfka, ale otec byl člověk, který se mocí mohl rovnat legendárním Valheru, jimž lidé říkali Dračí vládci. Právě jen díky otcovým magickým schopnostem se vůbec mohl narodit. Magie přešla z otce na syna a Calis tak získal

schopnosti, které se daly označit jen za nadpřirozené. Calise napadlo, co by tomu asi řekl Nakor, a usmál se. Vyslechl většinu rozhovorů, které během cesty vedl Nakor s Anthonym – Nakor tvrdil, že žádná magie neexistuje a že vesmír je složen jen z ‚materiálu'. Calis věděl, že Nakor má k pravdě blíž, než sám tuší, a napadlo ho, že pokud se vrátí zpátky, mohl by vzít Nakora s sebou do Elvandaru, aby si popovídal se Zaříkávači.

Calis přeběhl z lesa přes pěšinu, která se vinula kolem hranice statku. Pokud by ho někdo přímo nepozoroval, připadal by náhodnému přihlížejícímu jako stříbřitá šmouha ve slabém měsíčním světle. Pohyboval se nepřirozeně tiše – i na někoho, kdo pocházel z Elvandaru a byl tam vychován. Když se zastavil pod osamělým dubem, který se tyčil poblíž zdi, dýchal pořád pomalu a klidně a nevypadal po náhlém rychlém běhu nijak vyčerpaně – jen na čele se mu lesklo pár drobných krůpějí potu.

Calis se díval na zeď a čekal. Měl doslova nelidskou trpělivost, takže dokázal zůstat na jednom místě bez pohybu déle než půl hodiny. Na vrcholku zdi s cimbuřím se neobjevila během té doby nejmenší známka pohybu. Calis se přikrčil pod jednou převislou větví a pak rychle přeběhl k základně zdi. Tyčila se do výšky pěti metrů a neskýtala příliš mnoho opor pro lezení. Calis nesl v ruce svůj luk; teď si jej přehodil přes rameno a podřepl. Vložil všechnu svou sílu do výskoku a oběma rukama se zachytil vrcholku zdi.

Pak se tiše přitáhl nahoru, aby se mohl rozhlédnout po cimbuří. Předprseň byla prázdná. Vyšvihl se nahoru přes vnější cimbuří a přikrčil se na baště ve stínu jednoho ze zubů, které mu dosahovaly do výše prsou, aby se nerýsoval proti noční obloze – přece jen svítilo několik hvězd, jež ho mohly pozornému strážnému odhalit, a světla města měl přímo za zády.

Zahleděl se na pozemek pod sebou a teprve teď si uvědomil, proč na zdi nestála žádná stráž. Usedlost byla obrovská a mezi zahradami a přístavbami se proplétala síť pěšinek. Centrální dům stál asi o čtyři sta metrů dál a obepínala jej vlastní ochranná zeď.

Calis neměl v povaze proklínat osud nebo se něčeho dožadovat od bohů. Pokud se na něj neusměje štěstí, bude mu trvat spoustu nocí, než to tady všechno prohledá. Také věděl, že mu k návratu za Marcusem zbývá už jen necelá hodina. Nebál se, že by se nedostal zpátky přes řeku bez člunu – mohl plavat proti těm nejsilnějším proudům stejně lehce jako vyskočit na pětimetrovou zeď – ale dělal si starosti o Marcusovo bezpečí. Podle počítání elfů byli skoro stejně staří a Marcus byl v mnoha ohledech jediný přítel, kterého Calis měl. Stejně jako Martin i Marcus přijal Calise bez jakýchkoli výhrad, na rozdíl od jeho nejlepších přátel v Elvandaru, kteří si přece jen zachovávali určitý odstup. Calis vůči nim necítil žádnou zahořklost nebo smutek – elfové už prostě byli takoví. Jeho otec měl také málo skutečných přátel, ale otec měl lásku své ženy a úctu, jíž se mu dostávalo jakožto váženému vojvodovi. Calis věděl, že má v osudu psáno, že jednoho dne opustí Elvandar, a to byla také jedna z věcí kvůli nimž se vydal spolu s Marcusem na pouť přes oceán.

Calis si vybral cestu po jedné z pěšinek a zapamatoval si, kudy se vine kolem několika teras, než dospěje k hlavní budově. Zlehka seskočil ze zdi a vydal se po cestičce. Uši měl přitom nastražené, aby mu neuniklo, kdyby se k němu někdo blížil.

Margaret se probudila a pomalu stoupala dusivým oblakem zmatku. V hlavě jí tupě bušila bolest a hrdlo měla vyschlé na troud. Kdysi se cítila podobně, když se u večeře

poprvé napila vína, ale k jídlu přece žádný alkohol nedostávala.

Zvenčí do místnosti pronikalo kalně šedé světlo, protože jitro ještě nenastalo. Posadila se na posteli, zhluboka se nadechla a uvědomila si, že se ve vzduchu vznáší podivný kořeněný pach – nebyl nepříjemný ani odrazující, ale úplně cizí.

V šeru ložnice viděla na druhém lůžku ležet Abigail, jejíž hruď se pod tenkou přikrývkou pravidelně zvedala a klesala. Tvář však měla zamračenou, jako by ji trápily zlé sny.

Pak si to Margaret uvědomila: probudil ji přece sen. Viděla samu sebe, jak ji ti tvorové drží tak, že se vůbec nemohla hýbat... a dál si to nepamatovala.

Pak zahlédla, jak se jeden z oněch dvou tvorů pohnul. Učinil zvláštní gesto rukou a Margaret cítila podivně otupělé překvapení, jako by za tím, co jí způsobilo bolest hlavy, vězely nějaké silné pocity. Ten tvor si učesával vlasy.

Margaret vylezla z postele a donutila své slabé a neposlušné nohy, aby ji nesly. Ztěžka se potácela místností až ke koutu, kde seděli oba tvorové s hlavami blízko u sebe, jako by si něco šeptali. Margaret ucítila nejasné poplašené bodnutí u srdce. Tvorové se zase změnili. Světlo začalo okny prosvítat silněji a zbarvovalo místnost do odstínů šedi a Margaret si všimla, že kůže tvorů je nějak hladší a světlejší a na hlavách jim vyráží porost vlasů. Pak couvla a přikryla si rukou ústa. Jeden z tvorů měl vlasy, které vypadaly jako Abigailiny plavé kadeře, zatímco vlasy toho druhého byly stejného odstínu, jako měla ona.

Marcus napnul tětivu luku, i když si byl jist, že se k němu blíží Calis. Jen několik dalších lidí, možná Marcusův

otec a někteří z natalských stopařů, by v ranním šeru dokázalo zaznamenat jeho příchod.

„Odlož ten luk," zašeptal Calis.

Marcus vstal a beze slova vykročil vedle něho. Budou si muset pěkně pospíšit, pokud chtějí proplout řeku s nadějí, že si jich nikdo nevšimne; Jakmile se zařadí do proudu dalších říčních plavidel, stanou se z nich jen veslaři v jednom z mnoha malých člunů, ale kdyby je někdo viděl odrážet s loďkou od tohoto břehu tak blízko usedlosti Velkého rádce, okamžitě by je začal podezřívat.

Posadili se do člunu a Marcus začal veslovat. „Zjistil jsi něco zajímavého?" zeptal se.

„Moc ne. Jedna zvláštnost: zdá se, že tam nejsou žádní strážní a jen málo sluhů."

„V takhle velké usedlosti?" řekl Marcus nevěřícně.

Calis pokrčil rameny. „Mé zkušenosti s lidskými usedlostmi jsou poměrně omezené." S neveselým úsměvem, v předjitřním šeru jen stěží viditelným, dodal: „Tahle byla první, jakou jsem kdy viděl."

Marcus řekl: „Podle toho, jak jsou ty zdi vysoké a jak daleko se táhnou, bych skoro hádal, že za nimi bude celé – město."

„Není. Spousta zahrad, prázdných budov a podivných stop."

„Stop?"

„Otisky nohou, jaké jsem ještě v životě neviděl; menší než lidské, ale tvarem trochu podobné. Před otisky palců byly hluboké rýhy."

Marcusovi nemusel nikdo vysvětlovat, že to znamená drápy. „Hadí lidé?" zeptal se.

„Dokud jednoho neuvidím, nemůžu to potvrdit," řekl Calis suše.

„Vracíš se tam?"

„Musím. Zbyla ještě spousta míst, která bude třeba prozkoumat, pokud tam budu chtít najít zajatce a zjistit, co se tady vlastně děje." Věnoval svému příteli uklidňující úsměv. „Budu opatrný a pečlivý. Prozkoumám nejdřív všechny budovy ve vnějším statku, než se vydám do vnitřní usedlosti. A tu projdu dřív, než půjdu do toho velkého domu."

Zdálo se, že to Marcuse příliš neuklidnilo, ale věděl, jak je Calis rychlý a silný, klidný a bystrý. „Jak dlouho?" zeptal se a myslel tím, kdy půlelf ukončí své pátrání.

„Tři, možná čtyři další noci. Pokud je nenajdu dřív, než se vydám do domu."

Marcus si povzdechl, ale mlčel a vesloval zpátky k dokům na druhém břehu řeky.

Kapitola sedmá

PRŮZKUM

Objevil se průvodce.

Nicholas vybral Amose a Ghudu, aby ho doprovázeli, zatímco Harry a Brisa pátrali ve městě po dalších vodítcích k osudu zajatců. Calisova zpráva Nicholase znepokojila; nepřítomnost stráží a služebnictva byla další věcí, která nedávala smysl. Na princův vkus se tu nahromadilo už příliš mnoho záhad. Jedinou nadějnou možností byla stopa, kterou *mohl* zanechat panthatiansky hadí kněz, což Nicholasovi poskytovalo jen nevelkou útěchu. Calisův plán na návrat ho také nepotěšil, ale nedokázal vymyslet rozumný důvod, proč jej zamítnout.

Anthony měl zůstat v hostinci s Pradžim, Vadžou a ostatními muži a poslouchat všechny místní klevety. Pradži a Vadža se za značný obnos rozhodli zůstat; třebaže Nicholas neřekl místním žoldnéřům o své výpravě všechno, bylo to podle všeho dost, aby je přesvědčil. Pradži si byl jist, že přinejmenším půltucet agentů ostatních kompanií, tajemné Černé růže a dalších klanů jsou v nálevně a nenápadně vyzvídají.

Nicholas a jeho dva druhové opustili hostinec. Cesta pěšky trvala téměř hodinu, což Nicholasovi poskytlo příležitost poznat další část Města na Hadí řece.

Bazar a obchodnická čtvrť, která jej obklopovala, byla zároveň s přístavištěm něčím jako společné území, kde se muži všech klanů a spojenectví mohli volně pohybovat; pořádek zde udržovali vojáci osobní stráže Nejvyššího. Dvojice těchto černě oděných ozbrojenců stály na každém rohu a občas byla k vidění i hlídka o dvanácti mužích, procházející davem.

Ale jakmile minuli obchodní střed města, bylo jasné, že vstoupili do míst, která se ze všeho nejvíce podobala válečné zóně. Na nárožích ulic byly navršeny zátarasy, nutící vozky a jezdce, aby zpomalili, když kolem nich chtěli projet, takže se zde nedala podnikat náhlá přepadení. Muži se pohybovali pouze ve skupinách. Ženy vycházely z domů jen s ozbrojeným doprovodem. Chodci často před Nicholasem a jeho společníky přešli na druhou stranu ulice, jako by nedůvěřovali jejich mírumilovnosti.

Nicholas si všiml, že každý kolemjdoucí má na hrudi takový či onaký odznak. Většinu z nich tvořily zvířecí hlavy, což byly podle Nicholasova soudu znaky klanů, o nichž mluvili Tuka a Pradži. Zbytek představovaly odznaky, jimiž žoldnéři dávali najevo příslušnost k jednotlivým kompaniím. Nicholas už také uvažoval o tom, že by dal vyrobit odznaky pro své muže, ale doufal, že budou na cestě domů dřív, než nastane skutečná potřeba tento krok podniknout. Už tak měl pocit, že jsou tu příliš dlouho.

Když se přiblížili k bydlišti jejich hostitele, dědičného domu klanu Lvů, uviděl Nicholas další příklad toho, jaký život musejí vést obyvatelé města: tábor ozbrojenců a hlídky rozmístěné v pravidelných rozestupech už v poměrně velké vzdálenosti od domu, k němuž mířili.

Vlastní dům měl tři podlaží a na střeše pozorovací vížku. Na ochozech stáli lučištníci a vnější zeď byla dva a půl metru vysoká.

Když prošli branou, zjistili, že za zdí je desetimetrový volný prostor, za nímž se zvedala další zeď, tentokrát do výšky asi čtyř metrů. Průvodce řekl: „Před dvěma sty lety si klan Krysy se svými spojenci probil cestu až do domu. Klanový náčelník byl tehdy s hanbou poslán do vyhnanství; jeho nástupce vybudoval tyto dvě zdi, aby se něco podobného nemohlo už nikdy opakovat."

Vaslaw Nakoyen na ně čekal u vchodu společně s tuctem svých válečníků. Nicholas byl rád, že se předtím setkal s Ješandi, protože nyní jasně viděl spřízněnost těchto dvou skupin. Městští příslušníci klanu mohli nosit hedvábná roucha a koupat se v parfémované vodě, ale podobnost v oděvu a zbraních nezapřeli. Muži na střeše drželi krátké jezdecké luky; kuše nebo dlouhé luky nebyly nikde vidět. Muži měli tytéž válečnické účesy jako Mikola ve své jurtě a většina z nich si nechávala růst dlouhé převislé kníry nebo krátce zastřižené vousy.

Vaslaw je zavedl do velké místnosti, která vypadala spíše jako poradní síň než jako jídelna. Vévodil jí dlouhý stůl prostřený k večeři, za nímž stáli sluhové. Vaslaw pokynul Nicholasovi a jeho druhům, aby se posadili. Pak jim představil svého jediného žijícího syna Hatonise a Ave dcery. Starší Yngya, na níž bylo znát pokročilé těhotenství, svírala dlaň muže, o němž Nicholas usoudil, že to bude její manžel. Mladší, asi patnáctiletá Taši, se červenala a klopila oči. Poté Vaslaw představil Regina, Yngyina manžela.

Když se všichni posadili, začali sluhové přinášet spousty různých jídel na mnoha talířích a Nicholas došel k závěru, že mají okusit od každého trochu. Do několika pohárů po pravici každého účastníka večeře nalili sluhové různé druhy vína k jednotlivým chodům.

Zatímco jedli, čekal Nicholas, až jeho hostitel začne rozhovor. Starý muž při prvém chodu mlčel. Pak se zeptal Regin: „Přicestoval jste z daleka, kapitáne?"

Nicholas přikývl. **„Z** daleka. Jsem snad první příslušník mého národa, který navštívil vaše město, řekl bych."

„Jste ze Západních plání?" zeptala se Yngya.

Kontinent Novindus se dělil přibližně na tři části. Východní pláně, kde Nicholas se svými druhy přistál, zahrnovaly i Žhnoucí písky, jak místní obyvatelé nazývali poušť, a Velké stepi, domov Ješandi. Srdce kontinentu tvořily Říční pláně, nejhustěji osídlená část Novindu. Jejich hlavní tepnou byla řeka Vedra, pramenící v pohon Sothu a protékající nejúrodnějším pásem celé země. Západně od řeky se nacházela Planina Džamů, poměrně nehostinná step obydlená kočovníky mnohem primitivnějšími, než byli Ješandi. Za ní se zvedalo obrovské horské pásmo, Ratn'gary – Příbytek bohů, jež se táhlo od moře na sever až k rozsáhlému Irabeckému hvozdu, rozkládajícímu se mezi Ratn'gary a pohořím Sothu. A za touto bariérou hor a lesů ležely Západní pláně. Průměrní obyvatelé Východních plání věděli jen málo o Západních pláních a o lidech, kteří tam žijí. A ještě méně věděli o ostrovním království Pa'džkamaka, které se nacházelo o osm set kilometrů dále. Pouze hrstka nejodvážnějších obchodníků navštívila tato vzdálená místa.

Ghuda se zeptal: „Kdy se má narodit vaše dítě?" a zachránil tak Nicholase před nutností odpovědět.

„Brzy," řekla Yngya s úsměvem.

Když dojídali první chod, řekl Nicholas: „Vaslawe, včera jste mluvil o tom, že je třeba, abych se dozvěděl něco o vašich dějinách."

Starý muž přikývl, vysrkl obsah poslední škeble, kterou měl na talíři, odložil prázdnou lasturu a pokynul sluhovi,

aby talíř odnesl. „Ano," přitakal. „Víte něco o historii tohoto města?"

Nicholas mu řekl, co se dosud dozvěděl, a stařec pokýval hlavou. „Po staletí potom, co jsme se zbavili králů, vládla rada náčelníků dobře a ve městě panoval mír. Hodně starých sporů bylo vyřešeno, uzavřelo se mnoho meziklanových manželství, a tak jsme se postupně, jak plynul čas, stávali jedním lidem." Odmlčel se, aby si urovnal myšlenky. „Jsme národ, který velmi lpí na svých tradicích. V našem jazyce se nazýváme *Pasandi*, což znamená Spravedlivý lid'."

„Jste spříznění s Ješandi," poznamenal Amos.

„To znamená .Svobodný lid'. Ale jinak jsme prostě *Šandi*, ,Liď. Staré zvyky u nás umírají těžce. Stále je pro nás důležité být především lovci a válečníky. Já sám jsem úspěšný a zámožný obchodník, který vysílá své lodi a není karavany do všech koutů Novindu. Dvakrát v životě jsem se dostal na Západní pláně a jednou dokonce až do království Pa'džkamaka a do každého města na Vedře, ale moje bohatství nemá při poradách klanu žádný význam; to moje bystré oko a jistá ruka při střelbě z luku, umění stopovat zvěř, obratnost při jízdě na koni a síla při zacházení s mečem mi zajistily právo vládnout."

Jeho syn se na něho díval s pýchou stejně jako jeho dcery a zeť. „Ale to, že je člověk nejlepší jezdec, šermíř nebo lukostřelec, mu ještě nezaručí, že bude i moudrým vládcem," řekl Vaslaw. „Mnoho vládců natropilo během let spoustu hloupostí jen ve jménu své cti a pýchy a jejich klany tím mnohokrát hodně utrpěly. Nejvyšší vládu nad městem měla rada, ale nad členy klanu měl moc pouze jejich náčelník." Zavrtěl hlavou. „A pak se asi před třiceti lety začaly dít zlé věci."

„Zlé věci?" zeptal se Nicholas.

„Ze sporů se staly krevní msty, byla prolita krev a mezi klany propukly otevřené války. Pašandi se dělí na čtrnáct klanů, Nicholasi. Když boje dospěly ke svému vrcholu, šest klanů – Medvědi, Vlci, Havrani, Lvi, Tygři a Psi – se spojilo proti pěti dalším – Šakalům, Koním, Býkům, Krysám a Orlům. Losi, Buvoli a Jezevci se snažili zůstat stranou bojů, ale nakonec do nich byli zataženi také.

Když boje probíhaly nejzuřivěji, zmocnil se žoldnéřský kapitán jménem Valgaša se svou kompanií poradního domu. Prohlásil, že hovoří jménem obyvatel města, kteří nepatří ke klanům, a oznámil, že bere pod svou ochranu bazar a přístaviště. Každého příslušníka klanu, který tam vstoupil ozbrojen, dal zabít. Skoro se mu podařilo sjednotit všechny klany proti sobě, ale než jsme proti němu stačili vytáhnout, poslal kurýry s žádostí o příměří. Setkali jsme se s ním a on přesvědčil mě a ostatní náčelníky, abychom ukončili boje. Pak si přisvojil titul Nejvyšší vládce a začal plnit úlohu soudce a usmiřovatele mezi klany, ačkoliv hodně věcí zůstalo během let nevyřešených a mnohé krevní msty pokračovaly dál."

Nicholas řekl: „Domníval jsem se, že je absolutním vládcem celého města."

„Je, ale tehdy se zdálo, že jeho návrh je lepším řešením než pokračování bojů. Když se do města vrátil mír, jeho moc vzrostla. Nejdříve udělal ze své kompanie městskou stráž, aby střežila bazar a přístaviště a po nějaké době i obchodnickou čtvrť. Poté vytvořil stálé vojsko a své nejstarší a nejoddanější vojáky povýšil do své osobní stráže. Pak si pro sebe zabral starý královský palác. Potom se objevil Dahakon." Vaslaw to jméno téměř vyplivl. „Ta zrůdná zabijácká svině nese zodpovědnost za to, že se z města stalo knížectví s Valgašou jako knížetem. Stvořil Rudé vrahy, fanatiky, které je při boji třeba rozsekat na

kusy, protože jakmile jsou jednou puštěni z řetězu, bojují až do posledního dechu."

„Kdy se tohle všechno stalo?" zeptal se Nicholas.

„Potíže začaly před sedmadvaceti lety; o tři roky později se Nejvyšší stal absolutním vládcem."

Nicholas pohlédl na Amose, který přikývl. Nicholas řekl:

„A co to přepadení, ke kterému jsme se nachomýtli?"

Vaslaw kývl na svého zetě. Regin řekl: „Někteří mladší válečníci se snaží oslabit vládu Nejvyššího tím, že se pokoušejí rozbít jeho dohodu s obchodním sdružením na severu. Dělají to bez dovolení svých náčelníků."

Starý muž si povzdechl. „Byla to hloupost, bez ohledu na to, jak statečně si vedli. Pro Valgašu je to sotva víc než drobná nepříjemnost, která ho jen podráždí."

Nicholas řekl: „Myslím, že máme společný zájem. Jak už jsem řekl, myslím si, že za smrt vašich synů je zodpovědný Nejvyšší nebo někdo vysoce postavený u jeho dvora." Nicholas zopakoval příběh, který mu vyprávěl minulého večera, o přepadení, nálezu přilby Rudého vraha a příjezdu vojáků osobní stráže Nejvyššího, ale přidal více podrobností.

Byl to Hatonis, kdo položil první otázku. „Jedna věc: co jste tam vlastně dělali vy?"

Nicholas se podíval na Ghudu, který pokrčil rameny, a Amose, který mu naznačil, aby mluvil dál. Nicholas řekl: „Potřebuji vaši přísahu, že se nic z toho, co vám teď povím, nedostane ven z této místnosti."

Vaslaw přikývl. Nicholas řekl: „Jsem synem prince z Krondoru."

Hatonis řekl: „Otec říkal, že tvůj otec vládne nějakému městu. Ale o Krondoru jsem nikdy neslyšel. Leží na Západních pláních, jak se ptala moje sestra?"

„Ne," odpověděl Nicholas. Následující hodinu strávil vyprávěním o Ostrovním království, říši Velká Kesh, jejich cestě přes oceán a o tom, co zažili po svém ztroskotání.

Když skončil, bylo už po večeři a podávaly se likéry a slazená káva. Vaslaw řekl: „Nikdy bych nenazval hosta ve svém domě lhářem, Nicholasi, ale vašemu příběhu se dá sotva uvěřit. Dovedu si představit země, o nichž vyprávíte, jako výplod fantazie nějakého pohádkáře – rozlehlá království a desetitisícová vojska. Ale ve skutečném životě? To je prostě nemožné. Měli jsme v minulosti co do činění s takzvanými dobyvateli; v době, kdy nastaly naše problémy, se kněz-král Lanady pokusil dobýt ostatní města na řece. Nejvyšší se spojil s radžou z Maharty a zmařili jeho záměry. Ne, takové muže vždycky někdo zastaví."

„Vždycky ne," řekl Nicholas. „Moji předkové byli uchvatitelé, ačkoli dnes jsou v našich dějepisných knihách označováni jako hrdinové." Vrhl pohled na Amose a dodal: „Ovšem ty knihy jsme psali my."

Amos se usmál. „Nicholas skutečně mluví pravdu. Budete si muset jednou vzít loď a připlout k nám na návštěvu, Vaslawe. Určitě vám to u nás bude připadat zvláštní, to jsem si jist, *aleje* to pravda."

Regin se zeptal: „Dobrá tedy, ale jaký důvod by měla nějaká záhadná společnost k tomu, aby se vypravila za lupem a otroky až za tak obrovský oceán – my jej nazýváme Modré moře – když tady má podobnou kořist přímo pod nosem?"

Nicholas se obrátil k Vaslawovi. „Říkal jste, že tu bylo čtrnáct kmenů, a vyjmenoval jste je. Existoval i patnáctý?"

Vaslawova tvář ztvrdla. Pokynul sluhům, aby odešli. Pak řekl svým dalším hostům a dcerám: „Vy musíte odejít také."

Taši se chystala něco namítnout, ale její otec ji rázně přerušil: .Jdi!"

Když v místnosti zůstal pouze Nicholas se svými přáteli a Vaslaw se svým synem a zetěm, řekl starý muž: „Hatonis je mým posledním mužským potomkem a Regin se po mé smrti stane náčelníkem. Ale nikdo jiný nesmí dále poslouchat. O čem to hovoříte, Nicholasi?"

Nicholas vysypal ze svého váčku talisman a podal jej Vaslawovi. Stařec na něj vrhl pronikavý pohled a řekl: „Hadi se vrátili."

Hatonis řekl: „Hadi, otče?" I Regin vypadal zmateně.

Starý muž položil talisman na stůl. „Když jsem byl chlapec, vyprávěl mi můj otec, který byl náčelníkem přede mnou, o klanu Hadů." Chvíli mlčel a pak řekl: „Kdysi existovalo dvacet klanů. Tri vymřely – Rosomáci, Draci a Vydry, a dva další – Jestřábi a Kanci – byly vyvražděny ve válkách nebo krevních mstách. A otec mého děda si ještě pamatoval, že ve městě spolu s ostatními klany žili i Hadi. Byla tam zrada a hanba tak hluboká, že o ní žádnému muži nebylo dovoleno hovořit, a Hadi byli pochytáni – do posledního, jak se myslelo – a pobiti." Ztišil hlas. „Víte, jak to myslíme, když říkáme ‚do posledního'?" Nicholas neřekl nic. „Každý muž, žena a dítě, v jehož žilách kolovala krev Hadů, byli vyhledáni a zabiti, bez ohledu na mládí či stán, vinu či nevinu. Bratři zabíjeli své sestry, které se provdaly za Hady." Odmlčel se. „Jste zde cizinci, takže hodně věcí o klanech je pro vás těžko pochopitelných. My jsme jedno s našimi klanovými totemy. Ti z nás, kdo provozují magii, přijímají jejich podobu a přebírají jejich moudrost. Hovoříme s nimi a oni provázejí naše mladé muže při jejich zkoušce dospělosti. Klanu Hadů, který patřil k nejmocnějším, se něco přihodilo. Něco je zavedlo do temnot a na stezku zla a oni se stali prokletím své krve."

Nicholas řekl: „Podívejte se na tohle." Vytáhl prsten. „Bylo to nalezeno u peklomora – vy jim říkáte ‚dlouhověcí' – poblíž domova mého strýce."

Vaslaw dlouho hleděl na Nicholase a pak se zeptal: „Co mi zatajujete?"

Nicholas řekl: „Je jedna věc, o které nesmím mluvit, i kdyby mě to stálo život. Přísahal jsem stejně jako všichni mého rodu. Ale je to důkaz, že nás, kteří jsme připluli přes moře, a vás zde něco spojuje. Máme společného nepřítele, a to jsou ti, kdo stojí za vším, co se teď vyjevilo, tím jsem si jist."

„Kdo?" zeptal se Hatonis. „Nejvyšší a Dahakon?"

„Snad, ale možná i někdo za nimi," odpověděl Nicholas. „Co víte o pantathianských hadích kněžích?"

Vaslaw zareagoval okamžitě. „Nemožné! Už zase spřádáte pohádky. To jsou bytosti z legend. Žijí v mytické zemi Pantathii někde na západě – hadi, kteří chodí a mluví jako lidé. Takoví tvorové existují jen v příbězích, jimiž matky straší zlobivé děti."

Amos řekl: „Nejsou mytičtí." Vaslaw se podíval na starého kapitána. „Viděl jsem jednoho na vlastní oči." Pověděl mu krátce o obléhání Armengaru, když Murmandamus táhl na Království.

„Opět jsem v pokušení nazvat svého hosta lhářem," řekl Vaslaw.

Amos se usmál, ale nebyl to hřejivý úsměv. „Odolejte svému pokušení, příteli. Je o mně známo, že si umím vymýšlet skvělé příběhy, ale na tohle vám dávám své slovo; je to pravda. A nikdo mě ještě nenazval lhářem, aniž by za to nezaplatil vlastním životem."

Nicholas řekl: „Nevíme nic o vašich zvycích, jak jste si už jistě všimli. Ale nemohlo se v dávných dobách stát, že ono splynutí s totemem vystavilo klan Hadů vlivu Pantathianů?"

„Žádný smrtelník neví, jaká hrůza byla příčinou vyhlazení klanu Hadů, Nicholasi. Toto temné tajemství zemřelo spolu s těmi náčelníky, kteří vykonali nad Hady rozsudek smrti."

Nicholas řekl: „Ale ať už to byl sebestrašlivější skutek, mohl mít něco společného s Pantathiany, mám pravdu?"

Starý muž vypadal otřeseně. „Ale jestli jsou za našimi současnými problémy hadí lidé, jak jim můžeme vzdorovat? Jsou to přízraky a tady ještě nikdo nikdy žádného neviděl. Máme se rozjet na všechny strany a hledat je?"

„Není to zase tak beznadějné," řekl Amos.

„Jak to?" zeptal se Regin.

„Protože jsem také viděl Pantathiany umírat."

Nicholas řekl: .Jsou to smrtelní tvorové. Nevím ještě, jaké mají úmysly. Vím jen, že mým úkolem, který musím splnit, je najít mé odvlečené krajany a odvézt je domů. Ale jsem přesvědčen, že tento čin rozzuří ony hadí tvory a pohne je k tomu, aby se za mnou pustili."

Vaslaw řekl: „Co očekáváte od klanu Lvů?"

„Pro tuto chvíli jen mír," odpověděl Nicholas. „Bude mě těšit, když budu svědkem vaší pomsty na těch, kdo jsou zodpovědní za smrt vašich lidí. Váš cíl bude i naším cílem, tím jsem si jist. A možná budeme potřebovat vaši pomoc."

„Budeme-li moci, pomůžeme," řekl stařec. „Každý náčelník musí při svém nástupu do úřadu složit mnoho přísah, ale na jednu z nich je kladen obzvláštní důraz, největší, kromě přísahy chránit klan před vymřením. A tou přísahou je zničit každého Hada. Pronáší se jen jako součást rituálu a žádný náčelník minulých čtyř generací neočekával, že ji bude muset splnit." Dotkl se prstem hadího talismanu. „Až do dneška."

Calis se přikrčil za keřem před velkou budovou. Už prozkoumal několik dalších staveb, objevil zbrojnici, komplex skladišť, kuchyně a opuštěné ubytovny pro služebnictvo. Nalezl ale stopy toho, že budovy byly až dosud využívány. V dalším komplexu kuchyní bylo rušno a připravovalo se zde velké množství jídla, což půlelfa udivilo, protože v hlavní budově byla většinou tma. Pouze jedna malá část vypadala obydlené, pokud se dalo soudit ze světel za okny.

Sledoval dvojici mužů oblečených v černém a s rudými šátky na hlavách, kteří nesli z kuchyně kotlíky plné kouřícího guláše. Vstoupili do velké budovy, kam je dvojitými dveřmi vpustili stejně odění strážci ozbrojení meči a luky.

Calis si **ze** svého úkrytu prohlédl budovu. Neměla žádná okna a ze všeho nejvíce připomínala velké skladiště. Rozhlédl se, jestli se v okolí někdo nepohybuje, a rozběhl se proti zdi. Mohutným skokem se vymrštil až na střechu.

A vzápětí téměř spadl na druhé straně dolů. Budovu totiž tvořila jen zastřešená chodba čtvercového půdorysu s velkým vnitřním dvorem. Střecha byla úzká a strmá, široká ne víc než čtyři a půl metru a pokrytá červenými taškami.

Přikrčil se na ní a zahleděl se do tmy. Svým nadlidským zrakem jasně viděl, co se na dvoře děje. Přestože po svých elfích předcích zdědil schopnost neprojevovat city, to, co spatřil, jím otřáslo. Jeho ruka sevřela luk tak pevně, až mu zbělely klouby na prstech.

Na dvoře leželo více než sto vězňů, přikovaných k těžkým kládám. Protože bylo jaro, bylo v noci dost chladno a na těch dole se projevovaly následky neustálého pobytu pod širým nebem. Byli zubožení, vyhublí a někteří očividně nemocní. Počet prázdných klád naznačoval, že polovina z těch, kteří sem byli přivezeni ze Vzdáleného pobřeží, už zahynula.

Ale to, co u Calise vyvolalo otřes a mrazení v zádech, byl pohled na tvory, kteří se potulovali mezi zajatci. Byly to groteskní napodobeniny lidí. Chodili a gestikulovali a někteří i pohybovali rty v nápodobě lidské řeči, ale vyslovovali jen nesmyslné shluky slabik. Dva muži s kotlíky kráčeli přes dvůr a každému vězni dali naběračku guláše.

Calis se pomalu sunul po hřebeni střechy. Snažil se zachytit co nejvíce podrobností z toho, co viděl dole, a zároveň pátral po Margaret a Abigail. Zorganizovat záchranu bude obtížné. Těch, kdo střežili zajatce, sice nebylo mnoho, ale cesta z usedlosti do bezpečí byla náročná a většina těch dole vypadala, že se sotva může hýbat, natož aby dokázala běžet.

Calis obešel po střeše celou budovu kolem dokola a vštěpoval si do paměti každou maličkost, kterou zpozoroval. Chvíli sledoval dva tvory dřepící vedle dvojice zajatců. Jeden z tvorů hladil po hlavě zajatce, který se mátožně pokoušel odtáhnout pryč. Gesto bytosti bylo téměř konejšivé. A pak to Calise udeřilo do očí: tvor se onomu vězni podobal! Půlelf se znovu rozhlédl a nyní jasně viděl, že ke každému vězni u klády patří jeden tvor, který na sebe začíná brát podobu daného muže či ženy. Calis ještě jednou obešel budovu, aby se ujistil, že ho nešálil zrak. Když dospěl k místu, kde předtím vyskočil na střechu, spustil se zase dolů a odběhl do svého úkrytu za keřem. Po mladých šlechtičnách z Crydee nenašel nikde ani stopy.

Calise přepadl pocit nejistoty. Má se vrátit k Marcusovi a informovat ho, nebo má pokračovat ve svém pátrání?

Nakonec zvítězila opatrnost; Calis neměl v povaze netrpělivost. Zamířil zpět k vnější zdi, aby se vrátil k Marcusovi.

Nakor se díval s plným zaujetím. Už téměř polovinu dne pozoroval postavu v křesle a navzdory tomu, že se po celou tu dobu ani nepohnula, Nakora neopouštěl zájem.

Od okamžiku, kdy vstoupil do paláce, se naprosto nerušeně procházel chodbami a síněmi. Uvnitř nebyli žádní vojáci kromě těch, kteří stáli ve vstupní hale, a těm několika sluhům, jež zahlédl, se bez potíží vyhnul. Většina místností byla nepoužívaná – a neuklízena, soudě podle vysoké vrstvy prachu na podlahách a nábytku. Nakor zjistil, že může kdykoli bez problémů vklouznout do palácové kuchyně a vzít si, na co má chuť. Kromě toho měl stále po ruce svá jablka, ačkoli ho občas přepadl stesk po pomerančích. Už si na ně za ta léta zvykl.

Spal v měkkých postelích a dokonce se i vykoupal a převlékl se do nových šatů, které byly ušity na osobu jen o málo vyšší než on sám. Nyní ho halilo roucho levandulové barvy s purpurovou šerpou zdobenou zlatými střapci. Chvíli uvažoval o tom, že by se přejmenoval na Nakora Purpurového jezdce, ale pak usoudil, že to jméno jaksi postrádá vzletnost. Až se vrátí do Království, sežene si nové modré roucho, pokud mu na to zbude čas.

Časně ráno zahlédl krásnou černovlasou lady Cibullu, jak spěchá kolem, a rozhodl se, že ji bude sledovat. Kráčela hluboko do nitra paláce a pak dolů do nízké sklepní místnosti. Tam se setkala s Nejvyšším a krátce s ním promluvila. Nakor byl příliš daleko na to, aby něco zaslechl nebo odečetl z jejich rtů – což byl trik, který mu často prokázal dobrou službu – ale když Nejvyšší odešel, rozhodl se Nakor sledovat ženu. Něco na ní mu připadalo znepokojivě povědomé.

Vstoupila do dlouhého tunelu a on byl nucen udržovat od ní dost velký odstup, aby se neprozradil. Šel za ní skoro půl hodiny, než dorazil na druhý konec tunelu, kde našel zamčené dveře. Otvírání zámku ho zdrželo jen nepatrně.

Za dveřmi objevil schody vedoucí dolů. Bez váhání za sebou dveře zavřel a seběhl po schodech do naprosto temného tunelu. Temnota ho neděsila, ale nebyl nadán nijak výjimečným zrakem nebo sluchem a zdráhal se použít některý ze svých triků na vyvolání světla, protože by mohly být zaměněny za magii a on si rozhodně nepřál nechat se sníst Dahakonem – pokud to místní mág opravdu dělal. Nakor o tom začínal pochybovat. Ale byla to dobrá historka a Nakor byl natolik praktický, aby dokázal posoudit nešťastné následky případného zjištění, že to nebyla pouhá historka. Sáhl do svého batohu a nahmatal další šev, který v něm vytvořil a který vedl jinam než do skladu ovoce v Ashuntě. Vstrčil do něj paži až po rameno a ucítil pod rukou plochu stolu, který si připravil ještě předtím, než se před více než dvěma roky vypravil za Chudou. Nanosil si tehdy spoustu užitečných věcí do jeskyně poblíž Landrethu nedaleko Hvězdna a navalil pak k jejímu vchodu kameny, aby ochránil své zásoby před náhodným objevem.

Potom opatrně vytvořil trhlinu v tom, čemu říkal materiál, ve vhodné výšce a vzdálenosti od stolu tak, aby pohodlně dosáhl na všechno na jeho desce, když prostrčí ruku svým vakem.

Našel předmět, který potřeboval, a vytáhl z batohu lampu. Zavřel šev a na okamžik se zamyslel. Pak se zamhouřenýma očima rozprostřel své smysly podél linií energie, které vycítil nad svou hlavou. Nezaznamenal žádné náhlé narušení struktury materiálu, které by oznamovalo magický poplach. Nakor pokrčil rameny a usmál se v temnotě. Mágův bájný kouzelný poplach musela být další lež. Nakor už během svého pátrání v paláci odhalil mnoho lží a byl si jist, že než svou prohlídku ukončí, přibudou další. Zalovil ve váčku u opasku, vytáhl křesadlo a rychle zapálil lampu.

Teď, když viděl, zůstal stát a pozorně se rozhlížel po okolí. Tunel se pozvolna svažoval a mizel v temnotě. Nakor jím šel, dokud se jeho sklon nevyrovnal. Zdi zde byly obrostlé vlhkým mechem a na zemi se leskly kaluže vody. Nakor zavřel oči a počítal, jak daleko se asi dostal od paláce. Nakonec dospěl k závěru, že právě stojí pod korytem řeky. Usmál se, protože nabyl přesvědčení, že ví, kam tunel vede. S potěšením přidal do kroku.

Asi po půlhodinové chůzi se dostal k žebříku tvořenému železnými stupni zatlučenými do stěny tunelu a vedoucími šachtou vzhůru. Nakor nepospíchal, a tak sfoukl lampu a vylezl po stupních. Když došplhal na konec, narazil hlavou na něco tvrdého. Tiše zaklel, pohladil si bouli na temeni a pak zalapal rukou ve tmě. Objevil petlici, zatáhl za ni a zaslechl kovové cvaknutí západky. Zatlačil a padací dveře se ztěžka otevřely. Po pobytu v temnotě ho denní světlo téměř oslepilo. Opatrně vyhlédl a zjistil, že se nachází poblíž vypálené usedlosti. Spokojen se svým objevem spustil padací dveře. Ponechal je nezajištěné pro případ, že by musel rychle prchat, a sestoupil zpátky do tunelu.

Znovu zapálil lampu a kráčel dál. Došel k dalším stupňům a vylezl po nich k jiným padacím dveřím. Opatrně je nadzvedl a vyhlédl ven. Když nezpozoroval žádný pohyb, prolezl otvorem a dveře zamkl. Protože v držácích na zdech hořely pochodně, sfoukl svou lampu a pečlivě ji uložil zpět do svého batohu. Pak se vydal prozkoumat sklepem, o němž si byl jist, že patří k Dahakonovu statku naproti paláci na druhé straně řeky. Věci jako tajné chodby a skryté průchody dělaly na Nakora dojem, takže byl se svým dnešním pátráním velmi spokojen. Kromě toho na něj velice zapůsobila ona krásná žena, která nebyla tím, kým se zdála být.

Většinu dopoledne strávil tím, že se potloukal po usedlosti a hledal ji, ale viděl jen mlčenlivé sloužící v

černých tunikách a kalhotách a s rudými šátky na hlavách. V poledne ucítil jídlo a ve stavení sousedícím se zadním křídlem hlavní budovy, našel kuchyni. Vyšli z ní tři muži, z nichž dva nesli kouřící kotlíky s jídlem. Nakor počkal, až zajdou za roh, a vkradl se do kuchyně, kde se činili dva kuchaři. Přikrčil se u dveří, rychle sebral z blízké police bochník ještě teplého chleba a vyklouzl zase ven. Když zahýbal za roh, málem vrazil do dvojice černě oděných mužů, ale naštěstí pro něj k němu byli otočeni zády. Rozběhl se na opačnou stranu a schoval se za nízkým houštím.

Zatímco žvýkal chléb, rozhodl se prozkoumat hlavní budovu a teprve pak se pustit do prohlídky okolí. Když vstával, všiml si na trávě něčeho podivného. Klekl si, aby si podezřelé místo mohl prohlédnout podrobněji, a zjistil, že je to otisk boty, nyní již skoro nerozeznatelný, neboť stébla se už téměř úplně vzpamatovala. Zaujal ho způsob, jakým kráčel ten, kdo onu stopu zanechal, protože zlomil či rozdrtil jen velmi málo stébel a hlínu pod trávou vůbec neporušil. Nakor se usmál;

věděl, že tohle by nedokázal žádný člověk. Včera v noci tu byl Calis.

Nakora to potěšilo; nemusel se už starat o to, jestli se má vrátit a říct Nicholasovi, co objevil. Kromě toho si nebyl tak docela jist, *co* to vlastně objevil, a tak usoudil, že bude lepší, když se ještě důkladně porozhlédne po usedlosti, než se vydá zpátky do hostince. Alespoň si při tom užije ještě trochu zábavy.

V domě objevil řadu místností, situovaných do středu budovy. V nich nalezl známky praktik připisovaných Dahakonovi. Na hácích na zdech visely pozůstatky několika nešťastníků, další byly nabodnuty na kůly nebo ležely na policích. Jeden z ubožáků na hácích neměl na těle ani kousek kůže. Velký stůl byl pokryt hnědými skvrnami,

které mohly být pouze zaschlou krví, a místnost páchla chemikáliemi, kadidlem a rozkladem. V dalším pokoji našel Nakor knihovnu, nad níž se mu téměř rozbušilo srdce. Tolik knih, které ještě nečetl! Přistoupil k nejbližší polici a začal si prohlížet tituly. O některých už slyšel, ale větší část z nich neznal. Ve většině jazyků, v nichž byly napsány, dokázal číst, jen několik mu bylo zcela cizích.

Natáhl ruku po knize, ale opatrnost způsobila, že pohyb nedokončil. Zkřivil obličej a zadíval se na knihy přimhouřenýma očima s víčky téměř semknutými, ale pootevřenými natolik, aby k zornicím pronikalo světlo. Nevěděl, na jakém principu tenhle trik funguje, ale už kdysi přišel na to, že když to dělá, může vidět určité znaky triků, nebo, jak to nazývali ostatní, magie.

Po chvilce zpozoroval slabou modrou záři. „Pasti," zašeptal. „Nehezké."

Otočil se ke knihám zády a přešel do další místnosti. Otevřel dveře a ucítil, jak mu poskočilo srdce. Díval se do očí muže sedícího v křesle. Byl to Dahakon!

Muž se nehýbal. Nakor proklouzl dveřmi do místnosti. Mág stále seděl bez hnutí a oči upíral do prostoru před sebou. Nakor ho obešel kolem dokola a pak se sehnul, aby se mu podíval přímo do očí. Něco se v nich dělo, tím si byl jist, ale ať to bylo cokoli, nedovolovalo to mágovi, aby věnoval pozornost Nakorovi.

Pak Nakor uviděl druhého Dahakona a usmál se. Rozběhl se k postavě, která stála nehybně opřená o zeď, a prohlédl si ji. Páchla kořením a nějakými voňavkami. Dotkl se její ruky a ucukl; tento Dahakon byl očividně mrtvý. Nakor se mu díval do očí a srovnával si v hlavě to, co viděl ve dvou předcházejících místnostech. Teď už věděl, kam se poděla kůže mrtvého ubožáka.

Za skutečným Dahakonem stál psací stůl pokryty svitky a dalšími zajímavými věcmi, a tak se Nakor posadil a začal se jimi prohrabovat.

Minuly hodiny, než prozkoumal všechno, co v místnosti stálo za pozornost. Na stole našel křišťálové čočky, a když se skrz ně podíval, zjistil, že může vidět proudící energii triků. Kolem polic s knihami ve vedlejším pokoji se rozprostírala modrá záře i přesto, že pootevřenými dveřmi viděl jen jejich část. A sám Dahakon byl obklopen rubínovým světlem, z něhož jako by sálala hrozba. „Pug?" zašeptal Nakor a najednou mu věci začaly dávat smysl. Už věděl, co tak zaměstnávalo Dahakonovu pozornost. Beze slova omluvy vstrčil čočky do svého batohu.

Vyskočil, proběhl kolem nehybného mága a vydal se po svých vlastních stopách zpátky do města. Rozhodl se vylézt z tunelu u vypálené usedlosti, aby si ušetřil rozčilování při snaze tajně vyklouznout z paláce, i když takto bude muset přeplavat řeku. S povzdechem nad tím, co to udělá s jeho novým rouchem, vykročil kupředu.

Margaret se pokoušela utíkat, avšak nedokázala pohnout nohama. Ohlédla se přes rameno, ale nebyla schopna zpozorovat, co ji pronásleduje. Před sebou viděla svého otce; otevřela ústa, aby ho přivolala na pomoc, jenže z nich nevyšel ani hlásek. Vzedmula se v ní vlna paniky. Znovu se pokusila vykřiknout. To, co ji pronásledovalo, už bylo přímo za ní. S tím, jak ji přemohla hrůza, otevřela ústa.

S výkřikem se probudila. Zvuk polekal oba tvory v místnosti tak, že uskočili dozadu. Margaret byla zbrocena potem. Noční košile se jí lepila k tělu. Odhodila ze sebe pokrývku a vydala se k Abigailině posteli. Cítila, jak se pod ní chvějí nohy, ale poprvé po mnoha dnech měla v hlavě jasno.

Posadila se na kraj Abigailiny postele a zatřásla dívkou. „Abby!" zašeptala naléhavě.

Abigailse zavrtěla, ale neprobudila se. „Abby!" zopakovala Margaret a ještě jednou s ní zatřásla.

Pak na její rameno dopadla čísi ruka a v Margaret se na okamžik zastavilo srdce. Otočila se, aby zahnala plazího tvora, ale namísto něho před ní stála cizí bytost, Abby. Margaret vstala a s očima rozšířenýma hrůzou ji od sebe odstrčila, až postava narazila do zdi. Druhá Abby byla nahá a dokonalá do nejmenších podrobností. Margaret se se svou přítelkyní koupala dost často na to, aby poznala mateřské znamínko nad pupkem a jizvu na koleně – pozůstatek po dětských šarvátkách s jejím bratrem.

Všechno na druhé Abigail bylo dokonalé, až na její oči. Ty byly mrtvé. Šeptem, přicházejícím jakoby z dálky, druhá Abby řekla: „Vrať se do postele."

Když Margaret vykročila ke své posteli, ohlédla se přes rameno a v koutě spatřila druhou postavu. Margaret vytřeštila oči, protože naproti sobě viděla sebe samu, také nahou. Noc prořízl její výkřik.

Kapitola osmá

PLÁNY

Nicholas zvedl oči.

Do hostince vstoupil Nakor, ze kterého ještě pořád tekla voda, jak plaval přes řeku. Mužík přešel přes přecpanou nálevnu a posadil se ke stolu k Nicholasovi, Amosovi, Harrymu a Anthonymu. Pradži, Vadža, Ghuda a Brisa seděli u vedlejšího stolu. Se širokým úsměvem se zeptal: „Máte něco teplého do žaludku?"

Nicholas přikývl a řekl: „Harry, donesl bys Nakorovi nějaké jídlo?"

Harry vstal a Nicholas se zeptal Isalánce: „Kde jsi byl?"

„Tak různě kolem. Na spoustě míst. Viděl jsem spoustu věcí. Zajímavých věcí. Ale promluvíme si o nich později. Až se najím."

Nicholas přikývl. Harry se vrátil s talířem horkého jídla a džbánkem piva a všichni sledovali, jak se mužík vrhl na jídlo jako vlk. Pokud mu bylo nepříjemné, že se na něho všichni tak pozorně dívají, nedával na sobě nic znát. Když dojedl, zvedl se od stolu a řekl: „Nicholasi, musíme si promluvit."

Nicholas vstal. „Amosi?" zeptal se.

Amos přikývl a všichni tři se vydali chodbou dozadu. Vstoupili do Nicholasova pokoje a Nakor řekl: „Myslím, že vím, kde jsou zajatci."

„Calis je našel," řekl Nicholas. Zopakoval mu, co mu řekl Calis o svých průzkumech.

„Ale ne Margaret a Abigail," dodal Amos.

Nakor důrazně pokýval hlavou a jeho ústa se roztáhla do úsměvu. „Vím, že tam Calis byl. Viděl jsem jeho stopy. Je docela dobrý. Neobjevil by je ani ten nejlepší stopař, ale já ležel a měl jsem nos asi pět centimetrů od nich." Uchechtl se.

„Jak ses do té usedlosti dostal?" zeptal se Nicholas.

„Našel jsem průchod z paláce, který vede pod řekou."

Amos s Nicholasem si vyměnili užaslý pohled a Amos řekl: „A jak ses dostal do paláce?"

Nakor jim povyprávěl, jak to provedl, a pak se jim svěřil s několika věcmi, které tam viděl. „Tenhle Nejvyšší je divný pavouk. Vypadá to tak, jako by nemyslel na nic jiného kromě takových pitomostí, jako jsou dvorní obřady a pěkné holky."

Amos se usmál. „No, nejmíň z poloviny máš pravdu: dvorní obřady *jsou* pěkná pitomost."

„Myslím, že je to jen nástroj," pokračoval Nakor. „Podle mě to tady vede ten Dahakon se svou ženskou. Nejvyšší se chová a vypadá jako někdo, komu propláchli mozek; jen hraje svou roli. Zato ta ženská, která to táhne s Dahakonem – ta je určitě stejně chytrá jako hezká."

„Na ní mi nesejde," řekl Nicholas. „Co Margaret a Abigail?"

Nakor pokrčil rameny. „Musí být někde v tom velkém domě. Nedíval jsem se. Můžu se tam vrátit a trochu to tam prolézt."

Nicholas zavrtěl hlavou. „Počkej, až se vrátí Calis. Nechci, abyste se tam jeden druhému pletli pod nohy."

Nakor se usmál. „To by se nemohlo stát. Dokáže spoustu věcí, které neumí nikdo jiný, a já se umím schovávat."

Nicholas řekl: „Stejně počkej do zítřka. Pokud je najde, nebude nutné, aby ses tam vracel."

Nakorův výraz zvážněl. „Ne. Půjdu tam."

„Proč?" zeptal se Amos.

„Protože jsem jediný člověk, který se dokáže vypořádat s tou Dahakonovou ženskou."

„Ona je čarodějnice?" zeptal se Nicholas.

„Ne," odpověděl Nakor. „Jak se dostaneme domů?"

Amos si zamnul bradu. „V přístavu jsou dvě lodi a jedna jak druhá by vyhovovaly – udělali kopie lodí Královského námořnictva."

Nakor řekl: „Je to všechno strašně divné. Dahakon dělá kopie lidí."

„Kopie lidí?" zeptal se Nicholas.

„Ano. Udělal kopii sebe sama. Poznal jsem to, když jsem se díval na to, jak Nejvyšší ohlašuje svůj sňatek s randžanou. Na pohled je to docela dobrá kopie, když se nedíváte moc zblízka, ale je dost hloupá. Nedokáže mluvit, takže za něho musí mluvit ta jeho ženská. A strašně smrdí. Myslím, že si bude muset brzy vyrobit nové tělo."

„Jak vlastně ty kopie dělá?" zeptal se Amos.

Nakor si vzpomněl na místnost plnou těl a odpověděl: „Z mrtvých lidí. Věř mi, opravdu bys nechtěl znát podrobnosti."

„Ale zajatci přece nejsou mrtví," řekl Nicholas.

Nakor přikývl. „To je na tom právě divné. Jsou to jiné triky. Dahakon je nekromant. Ty triky, které viděl Calis, nejsou triky související se smrtí, ale" – pokrčil rameny – „něco jiného. Jsou to triky, které ovládají živé tvory. Tyhle

kopie nebudou hloupé a nebudou smrdět. Tohle nejsou Dahakonovy triky."

Amos řekl: „No, jedna věc je jasná už teď."

„Mně tady nepřipadá jasné vůbec nic," rozhodil rukama Nicholas. „Co je jasné tobě?"

„Chtějí je odvézt k nám domů."

„Zajatce?" zeptal se Nicholas.

„Ne," řekl Nakor. „Ty kopie."

Amos se poškrábal ve vousech. „Ale nevíme proč."

„Špehové?" nadhodil Nicholas.

Amos řekl: „To je málo muziky za hodně peněz. Kdyby *Královsky racek* připlul do jakéhokoli přístavu Království, vynořila by se spousta otázek a ty kopie by se nevyhnuly pozorné prohlídce. Daleko jednodušší by bylo, kdyby ty lidi vysazovali po několika na Vzdáleném pobřeží nebo v Krondoru –jako toho quegského obchodníka, který přišel do Crydee před útokem. Ne, je v tom něco jiného."

Nakor řekl: „To nakonec zjistíme. Jen to bude možná chvíli trvat."

„Myslím, že už nám moc času nezbývá," řekl Nicholas.

„Proč?" zeptal se Amos.

„Je to jen pocit. Calis říkal, že spousta zajatců už zemřela. Nevíme, jestli to způsobily ty kopie nebo ne, ale pokud máme alespoň některé zachránit, musíme se do toho pustit co nejdřív."

Amos pokrčil rameny. „Z toho, co říkal Calis, toho ve svém stavu moc nenaběhají."

„Nakore, jak daleko je to od místa, kde zajatce drží, k tunelu?"

„Moc ne," odpověděl malý Isalánec. „Ale asi by s tím byly potíže. Museli bychom je vést přes velký dům, kolem kuchyně a dost blízko k Dahakonovým pokojům."

„Na kolik sluhů a strážných jsi narazil?" zeptal se princ.

„Moc jich tam není, ale mohli by se odněkud vynořit."

„Calis říká, že ne," řekl Nicholas. „A podle toho, co jsem viděl a slyšel, se Nejvyšší a jeho rádce spoléhají spíš na moc své pověsti než na zbraně stovek mužů."

„Možná tam nestojí o svědky a nemají tolik lidí, kterým by mohli důvěřovat," nadhodil Amos.

Nicholas řekl: „Myslím, že jakmile Calis najde děvčata, bude nejvyšší čas z tohohle města vypadnout. Pokud dokážeme dostat zajatce do toho vypáleného statku a přistavit k němu čluny, mohli bychom vyplout po řece k moři a vyzvednout je tam."

„Což znamená, že jednu z těch lodí musíme ukrást brzy," řekl Amos.

„Dokážeš to?"

Admirál se zamračil. „Nemáme na to dost lidí. S pětatřiceti muži... Potřeboval bych nejmíň dva tucty, abych ji dostal ven z přístavu, a to bude stačit jen v případě, že na palubě zůstane pouze hlídka a zbytek posádky bude ve městě. Pokud budou mít na palubě tucet mužů, mohl by se tam rozpoutat boj a mně nezbyde dost lidí na to, abych ji vyvedl ven z kotviště, kde by se k nám přidali další."

„Takhle by nám ale zbylo na osvobození zajatců jen jedenáct lidí." řekl Nicholas.

„Zkus sehnat někoho, kdo by ti pomohl," ozval se Nakor.

„Možná bychom mohli říct Vaslawovi," navrhl Nicholas.

Amos se ušklíbl. „Ti jeho chlapi jsou možná dobří, pokud jde o ježdění na koni a řvaní, ale budeme potřebovat zkušené lidi, kteří umějí chodit tiše, pokud se do toho baráku chceme dostat nepozorovaně."

„Možná by si mohla Brisa promluvit se zloději?" napadlo Nicholase.

Amos se vztekle zatahal za vousy. „Možná, ale podle toho, co jsem o nich slyšel, mi připadají jako dost ubohá a zbídačená banda; nic jako naši Jízlivci. Možná by nám

Pradži s Vadžou mohli sehnat pár schopných chlapíků, kteří by v sobě za trochu zlata našli dost odvahy."

Nakor řekl: „Však už někoho najdete. Bude to v pořádku." Otočil se ke dveřím.

„Kam jdeš?" zeptal se Nicholas.

„Vyspat se," odpověděl s úsměvem. „Brzy tady bude pěkně rušno a hlučno a všichni budou běhat sem a tam."

Odešel a Amos potřásl hlavou. „Tohle je ten nejdivnější chlap, na jakého jsem kdy narazil – a že jsem jich potkal hodně."

Nicholas se musel zasmát. „Ale pomáhá nám rozhodně dost."

Amos si vzpomněl na Aruthovo upozornění, aby Nakora poslouchali, a úsměv mu pohasl. Měl pocit, že se na ně řítí

něco temného, a Amos věděl, že kdykoli tenhle pocit měl, vždycky pak umírali dobří muži. Beze slova se vrátili do nálevny.

Anthony řekl: „Nicholasi, můžu si s tebou promluvit?"

Nicholas, který se právě chystal vstoupit do svého pokoje, přikývl a pokynul mladému mágovi, aby šel s ním. Anthony zavřel dveře svého pokoje, přešel chodbu a vstoupil za Nicholasem dovnitř.

„Co se děje?" zeptal se Nicholas a potlačil zívnutí. Nedokázal se zbavit nervozity z čekání na Calisův návrat. Posadil se na postel a naznačil Anthonymu, aby si sedl na židli, která stála u malého stolku.

Zdálo se, že Anthony neví, jak by měl začít, a Nicholas se snažil být trpělivý. Zul si boty a protáhl si levou nohu.

„Bolí to?" zeptal se Anthony.

Nicholas zavrtěl prsty levé nohy a řekl: „Ne. Ano. Totiž, ne tak docela. Je to... trochu ztuhlé, nic víc. Není to bolest, jen... když jsem unavený, uvědomuju si, jak by to bolet

mohlo. Je to jako bych tu bolest čekal, jestli mi rozumíš, a přitom už ji cítil."

Anthony přikývl. „Rozumím tomu. Na staré zvyky se těžko zapomíná a strach je jen zvyk."

Nicholas neměl náladu mluvit o vlastních starostech, a tak se zeptal: „O čem jsi se mnou chtěl mluvit?"

„Připadám si tady neužitečný."

„Takhle si připadáme všichni," řekl Nicholas, „když tu musíme takhle sedět a jen čekat –"

„Ne, ani když se něco děje, nepřipadám si, že bych mohl k něčemu být."

„Dovol, abych ti připomněl, že pokud bys nebyl schopen vystopovat Margaret, mohli jsme být ještě pořád někde uprostřed oceánu a umírat hlady a žízní."

Anthony si povzdechl. „No, od té doby."

„Pokud si pamatuju, zachránil jsi nejmíň tři lidi před jistou smrtí. Copak to není dost?"

Anthony si znovu zhluboka povzdechl. „Možná máš pravdu." Sáhl do tuniky a vytáhl talisman, který dal v Crydee Pug původně Nicholaspvi. „Párkrát už mě napadlo, jestli nepřišla vhodná chvíle na to, abych to použil. Pug říkal, že to poznám."

„Pokud si nebudeš úplně jist, tak to nepoužívej," odpověděl Nicholas. „Říkal, že to máme použít až ve chvíli, kdy Nakor řekne, že už nám nic jiného nezbývá."

Anthony přikývl. „Takhle to říkal. Ale ještě jsme pořád nenašli Margaret a Abigail."

Nicholas se naklonil dopředu a položil Anthonymu ruce na ramena. „Už jsme toho zažili spoustu, než jsme našli zajatce, Anthony. Vím, co cítíš k mé sestřence..."

Anthony sklopil oči k podlaze a na chvíli upadl do rozpaků. „Snažím se to skrývat."

„A většinou se ti to daň skvěle." Nicholas se znovu opřel o zeď. „Já taky k Abigail něco cítím, i když mi to poslední

dobou připadá spíš jako hodně dětský vztah." Podíval se Anthonymu do očí a dodal: „Ale vidím, že tvoje city jsou daleko hlubší. Už sis s ní o tom promluvil?"

„Neodvážil jsem se," zašeptal Anthony skoro neslyšně. „Je to přece dcera vévody."

Nicholas se usmál. „No a? Už v rodině nějakého toho mága máme a Margaret přece není nějaká nafoukaná dáma od dvora."

Anthony řekl: „Připadá mi strašné, že už bych ji nikdy v životě neměl vidět."

Nicholas přikývl. „Rozumím. Ale stejně – i kdybychom se dokázali na Vzdálené pobřeží vrátit třeba jen s jediným chudákem, kterého oni unesli, nemuseli bychom se stydět před těmi, kteří od koruny očekávají ochranu." Zachmuřeně dodal: „I kdyby pro Margaret a Abigail bylo už pozdě."

„Máš nějaký plán?"

Nicholas si povzdechl. „Nemám na práci nic jiného než sedět tady a plánovat. Myslím, že časuje čím dál míň. Nevím proč, ale prostě... mám takový pocit."

„Intuice?"

„Možná. Netvrdím, že mám nějaké magické schopnosti. Prostě vím, že pokud nezačneme jednat brzy, bude už příliš pozdě."

„Kdy se do toho chceš pustit?"

Nicholas řekl: „Hned ráno si promluvím s Pradžim a Vadžou. Nechci, aby uběhlo moc času mezi chvílí, kdy si nějaké chlapy najmeme a kdy zaútočíme – čím rychleji to půjde, tím míň času bude mít Černá růže Nejvyššího na to, aby nás odhalila. Pokud seženeme dvacet schopných mužů, půjdeme si zítra těsně po setmění pro loď a těsně před svítáním pro zajatce. Pokud neseženeme dvacet mužů, vyrazíme o den později s tím, co budeme mít."

Anthony řekl: „Až se věci konečně dají do pohybu, bude to lepší."

Nicholas přikývl. Anthony vstal a odešel. Nicholas si lehl na postel, zahleděl se na dřevěný strop a začal přemýšlet. Opravdu cítil nějakou intuici, která jim pomůže k návratu domů dřív, než dojde k nějaké tragédii? Nebo ho jen jeho vlastní netrpělivost hnala v ústrety další katastrofě? Když byl s Amosem a Chudou nebo mluvil s ostatními, byl o svých rozhodnutích přesvědčen. Věděl, že cílem jeho výchovy doma bylo poskytnout mu ta nejlepší východiska pro uskutečňování složitých a obtížných rozhodnutí, ale když byl sám, pochybnosti se vracely a s nimi přicházely obavy. Noha ho vždycky bolela nejvíc v noci, než usnul, a věděl, že tu bolest nezažene, ani kdyby chtěl sebevíc. Potřeboval mít pravdu. Závisely na tom lidské životy. Někdy si připadal, že se každou chvíli rozpláče, ale neměl k tomu dost sil.

Calis poslouchal a čekal. Přešli pod ním dva muži, zabraní do tichého hovoru, a vůbec si nevšimli, že nad nimi sedí, skrytý ve stínech stromu. Hustá koruna a tma ho úplně zahalovaly. Počkal, až muži zmizí za rohem zdi, spustil se dolů a seskočil na dvůr. Čekal a naslouchal. Ti dva sice byli na druhé straně zdi, ale to neznamenalo, že ho nemohli zaslechnout.

S opatrností to úmyslně přeháněl; žádny člověk nemohl slyšet jeho lehké kroky; neozval se žádný poplašný křik a nikdo na něho nezautočil. Rozhlédl se po zahradě. Byla malá a uprostřed se rozkládal malý bazének. Nad ním se klenula měkká látková stříška, která měla toho, kdo se koupal, zastínit během nejteplejších hodin dne před ostrými paprsky slunce. Z budovy sem vedla dvě velká okna a dveře. Calis už prohlédl dvě podobné zahrady a obě

byly opuštěné, zarostlé býlím a bazénky byly zaneseny suchým listím a hlínou. Tahle byla udržovaná a čistá.

Calis přeběhl přes víceméně otevřené prostranství a pokusil se podívat skrz jedno z oken. Bylo sice zakryto okenicemi, ale přes pokroucené laťky zahlédl postavu na posteli.

Ve světle lucerny byly její vlasy zářivě žluté, ale Calis nedokázal rozeznat její rysy. Podle popisu, který už několikrát slyšel, to pravděpodobně byla Abigail. Margaret znal od vidění, ale tuhle dívku neviděl, protože do Crydee přišla až po jeho poslední návštěvě před útokem. Méně trpělivý tvor by usoudil, že konečně našel to, co hledal, ale Calis měl vrozenou trpělivost rasy, která počítala svůj věk na staletí.

Poodešel od okna a prohlédl si dveře. Byly dřevěné s jednoduchou klikou a zámek nikde neviděl. Několik minut pozorně naslouchal a nezaslechl jediný zvuk, který by napovídal, že za nimi někdo je.

Sáhl po klice, ale něco ho přinutilo stáhnout ruku zpátky. Vrátil se k oknu a znovu se podíval dovnitř. Zaslechl zvuk, ačkoli si to nejdřív neuvědomil. A teď teprve zahlédl jeho zdroj. Vedle první dívky seděla na posteli druhá a Calis udiveně vytřeštil oči. Byla to dvojčata.

Pomalu odstoupil do okna. Viděl tu děsivou scenérii na velkém dvoře a pochopil, že se ti cizí tvorové díky záhadným, temným silám nějak dokáží proměnit v dokonalé kopie lidí, kteří byli uneseni. A očividně totéž se stalo i s Abigail.

Pak vešla do jeho zorného pole Margaret. Ale v tomtéž okamžiku mu jeho smysly, daleko bystřejší než lidské, řekly, že tohle není dcera vévody Martina. Takhle nikdy nechodila, takhle zpříma se nikdy nedržela a výraz v její tváři byl nelidský.

Calis nevěděl, co má podniknout, a tak čekal. To bylo něco, co mu šlo skvěle.

Nicholas vylezl z postele. Do svítání zbývala ještě hodina, ale už nemohl spát. Přešel do velké místnosti, v níž ležel tucet mužů – podél obou stěn stálo po šesti palandách – a vydal se k posteli, ve které spal Pradži. Nicholas se lehce dotkl jeho ramene a žoldnéř se ve zlomku vteřiny probudil.

Nicholas mu pokynul, aby šel za ním, a Pradži ho poslechl. Neobtěžoval se s obouváním a oblékáním pláště, protože ani Nicholas neměl boty či oblečení na ven. Když dorazili do prázdné nálevny, řekl Nicholas: „Oba se dnes musíme rozhodnout, jak dál."

„Takže mi konečně řekneš pravdu?" zeptal se Pradži. Nicholas řekl: „Bude to dlouhé povídání. Posaď se." Pradži se ztěžka posadil a řekl: „Ale ať je – to zajímavý, kapitáne. Nemám rád, když mě někdo budí zbytečně brzy. Většinou to znamená, že je třeba někoho narychlo zavraždit." Jeho úsměv neskýtal v předjitřním šeru příliš utěšený obrázek.

Nicholas mu řekl všechno s výjimkou Kamene života a Věštkyně Aalů, která stála na stráži hluboko pod městem Sethanonem. Ale vyprávěl mu o svém otci, o Království a o útoku na Crydee. Když skončil, rozednívalo se a do nálevny se přikolébal Keeler, aby ji přichystal na běžný provoz. Z pekárny, která byla v ulici o kus dál, mu přinesli čerstvý chléb a zanedlouhou poté i sýr a ovoce. Aniž by je rušil, donesl Nicholasovi a Pradžimu ke stolu jídlo. Pohyboval se tak rychle, aby ho nemohli obvinit z toho, že se snaží poslouchat, o čem se spolu baví. Keeler měl dost zkušeností s Žoldnéřskými kompaniemi na to, aby věděl, že být nevšímavý často znamená udržet si svůj podnik nebo – a to bylo ještě důležitější – přežít další den.

Nakonec Nicholas řekl: „Potřebuji! tucet mužů – kdyby jich bylo dvacet, bylo by to ještě lepší; musí být důvěryhodní, za to jim ostatně dostatečně zaplatím. Musí souhlasit s tím, že s námi vyplují na moře a že je vyložíme někde na pobřeží, takže musí být natolik silní, aby se dokázali vrátit po svých. Dokážeš to?"

„Nejde o to, jestli to *dokážu*. Otázka spíš stojí, jestli to dokázat *chci*. Co tím myslíš, když tvrdíš, že jim dostatečně zaplatíš?"

„Kolik je podle tebe rozumná suma za to, že ukradneme Nejvyššímu a jeho rádci něco, co je pro ně opravdu vzácné?"

Pradži se uchechtl. „Pokud jde o mě, bylo by mi potěšením udělat to zadarmo. Pořád ještě mám toho parchanta zapsanýho na seznamu. A kdybych ho nemoh zabít sám, docela by mi stačilo, kdybych ho pořádně nasral. Ale najmout si chlapy, kteří půjdou proti vojákům – hlavně když to jsou tihle Rudí zabijáci – no, bude to něco stát."

„Kolik?"

„Zhruba tak roční plat ochránce karavan. Řekněme stovku zlatých draků – a být tebou, tak se nestydím trochu přidat."

Nicholas spočítal, kolik to dělá v hrubé váze, a srovnal to s tím, kolik zlata ukořistili v Šingázího přístavišti. „Jestli se za ty chlapy zaručíš," řekl pak, „tak zaplatím každému dvě stě draků a tobě s Vadžou přidám další stovku, pokud se postaráte o to, aby byli důvěryhodní a poslouchali rozkazy. Nechci, aby mezi nimi byli agenti Černé růže."

Pradži přikývl. „Za tu dobu, co jsem u řemesla, jsem poznal dvakrát tolik tvrďáků. Žádnej z nich by se nikdy nenechal naverbovat mezi agenty. Může trvat celej den, než je všechny najdu, a těm, který s sebou nebudu chtít, budu muset lhát."

Nicholas přikývl. „Řekni jim, že připravujeme převoz bohatého obchodníka s rodinou nahoru po řece v deseti člunech, na kterých bude celá jeho domácnost a sluhové. Řekni jim, že ten obchodník je strašný puntičkář a chce tvé osobní záruky, takže nemůžeš najmout někoho, koho dobře neznáš." Pak dodal: „Jak by se ti líbilo, kdybys byl kapitán?"

„Švy vlastní kompanie?" Poškrábal se na bradě. „No, myslím, že bych to dokázal rozchodit."

„Dobře, tak řekni všem, kdo se tě budou ptát, že od toho obchodníka dostaneš dost peněz na to, aby sis založil vlastní kompanii, a že si bereš jen chlapy, které sám znáš."

Pradži se usmál a přikývl. „Jsi prohnanej zmetek, kapitáne. Jen pár chlapů se přidá ke kompanii, která teprve začíná, pokud to nejsou nejlepší kamarádi. Dobrá, kde chceš, abych ty chlapy ubytoval?"

„Řekni jim, aby zůstali při ruce. Rozděl je do hostinců v okolí a řekni jim, ať se připraví vyrazit okamžitě, jakmile dostanou rozkaz."

„Jo, tak to půjdu radši vzbudit Vadžu, aby se moh nasnídat. Ten když se ráno trochu nenají, je jako ubrečená stará bába, a povím ti, že když jsme párkrát bránili hrad v obležení, tak jsem ho málem zabil sám."

„A pošli mi sem Tuku," řekl Nicholas.

Pradži přikývl a odešel. Do nálevny se po ránu začali trousit ostatní a v okamžiku, kdy k Nicholasovu stolu dorazil Ťuka, který se ještě ospale škrábal na bradě, snídali u něj už Harry a Amos.

Nicholas řekl: „Dnes budu potřebovat, abys pro mě něco udělal."

„Co mi rozkazuješ, enkosí?" řekl Ťuká.

„Jak těžké by bylo sehnat deset říčních člunů pro cestu na sever?"

„Moc ne, enkosí."

„Jak dlouho by to trvalo?"

„Čluny mohu mít najaté do dnešního poledne, enkosí. Postarat se o to, aby stály za vyplutí, by zabralo zbytek dne."

„Stihni to za polovinu času. Chci, aby byly za soumraku vybaveny a zakotveny v docích."

Amos si opřel loket o stůl a bradu o dlaň. „Odjíždíme?"

„Brzy," odpověděl Nicholas. „Chci, abys udělal seznam pro Harryho a Brisu." Harrymu řekl: „Jdi vzbudit Brisu. Vy dva půjdete s Tukou. Prohlédněte s ním ty čluny; pak běžte nakoupit. Postarejte se o to, aby všechno, co nakoupíte, dorazilo do doků odpoledne a bylo naloženo do západu slunce. Určím nějaké vojáky k celonočnímu hlídání. Chci, abychom byli schopni vyrazit nejpozději hodinu poté, co vydám rozkaz."

Harry přikývl. S jeho schopností smlouvat a handrkovat se a Brisinym smyslem pro život ulice zatím vždycky dokázali to, co chtěli, aniž by na sebe upoutali nežádoucí pozornost. Ve Městě na Hadí řece obchodovalo mnoho cizinců s podivnými přízvuky, takže s trochou opatrnosti si je nemusel nikdo zapamatovat.

Nicholas řekl Amosovi: .Jakmile se vrátí Marcus s Calisem, chci, aby ses vydal s Marcusem na ryby."

Amos si povzdechl a ztěžka vstal od stolu. „Předpokládám, že chceš, abychom se podívali, jak berou ryby poblíž těch dvou lodí?"

„Přesně tak. Tohle všechno nám nebude k ničemu, pokud se jedné z těch dvou lodí nezmocníme a nepoplujeme s ní k ústí řeky, abychom mohli převzít zásoby a zajatce ze člunů."

„Máš už ty chlapy?"

„Pradži pro nás bude za soumraku mít dvacet nejlepších, které zná."

Amos řekl: „Stejně to bude jen tak tak. Budu na tu loď potřebovat většinu chlapů z Crydee. Nemůžu se spoléhat na najaté meče a jen málo jich bude mít zkušenosti s přepadáváním lodí."

Nicholas přikývl. „Nechám si Ghudu, Marcuse a Calise a ty si ze zbytku vezmi tolik lidí, kolik budeš potřebovat. Harry bude velet těm říčním člunům."

Amos se rozhlédl po místnosti, plné hladových námořníků a vojáků. „No, většina chlapců už se nemůže dočkat, až se začne něco dít. Tohle čekání jim už pořádně brnká na nervy. Zatím jsme neměli žádné rvačky, ale jen kousavé poznámky a hádky."

„Myslím, že za chvilku nebudou vědět, kam dřív skočit," odpověděl Nicholas.

O hodinu později se vrátili do hostince Marcus s Calisem a Calis řekl: „Našli jsme je."

Nicholas pokynul Amosovi, Ghudovi a dvěma průzkumníkům, aby s ním šli do jeho pokoje, a tam se jich zeptal: „Tak kde jsou?"

V tom okamžiku se znovu otevřely dveře, a ještě než stačil Nicholas vytasit meč z pochvy, vešel dovnitř rozespalý Nakor. „Slyšel jsem vás z vedlejšího pokoje," řekl malý Isalánec. Zívl a zeptal se: „Kde jsou ta děvčata?"

Calis řekl: „V jihovýchodní části usedlosti jsou oddělené komnaty – dva pokoje a zahrada. Jeden z pokojů je prázdný a Margaret s Abigail jsou v tom druhém."

„Jsou v pořádku?" zeptal se Nicholas.

„Těžko říct. Viděl jsem tam dvě Abigail."

„Dělají kopie," řekl Nicholas. „Proč ale nejsou s ostatními?"

Calis pokrčil rameny. Ozval se Nakor. „Možná je potřebují k něčemu jinému."

„„Je' znamená dívky, nebo ty kopie?" zeptal se Marcus.

„Obojí." Nakor pokrčil rameny. „Jenom hádám. Ale ony jsou ze všech zajatců jediné šlechtičny, je to tak?" Na tom se shodli všichni. „Tak možná předpokládají, že jim bude každý věnovat větší pozornost, až se vrátí, ne?"

Nicholas řekl: „To by mohlo být ono. Ale jak můžou být přesvědčeni o tom, že jim tyhle padělky tak jednoduše projdou?"

Amos řekl: „Mají dvě kopie válečných lodí Království. Je mi jasné, že se snažili *Královského orla* zajmout u Barranu, pak s ním odplout někam ke Svobodnému přístavu a tam ho potopit."

„Počkat," řekl Marcus. „Proč by s ním nepřipluli až sem? Proč by si zbytečně přidělávali problémy s kopírováním?"

Amos řekl: „Možná neměli dost lidí na to, aby ho přeplavili spolu s tou černou lodí. Najali si spoustu cizinců včetně tsuranských vrahů a durbinských otrokářů. Koupili si služby chlapů z Keshe a pirátů ve Svobodném přístavu. Možná na tu cestu nemohli vyčlenit dost lidí a určitě nestáli o to, aby sem s nimi jezdili svědci z naší části světa." Poškrábal se ve vousech. „O tom, že tvůj otec chtěl založit tu posádku v Barranu, se mluví už od loňské zimy, Marcusi. A vzhledem k novým hlídkám, které jsem zavedl, a k tomu, že se novou vlajkovou lodí flotily stal *Drak*, měl na Vzdálené pobřeží odplout s největší pravděpodobností právě *Orel."* Zavrtěl hlavou. „Tohle musel někdo plánovat hodně dlouho. Nicholasi, pokud by do Krondoru připlul *Racek* nebo *Orel* – a u kormidla by stál někdo, kdo by o sobě tvrdil, že je řadový námořník a že všichni důstojníci zemřeli – mohli by lidi na palubě přesvědčit tvého otce, že byli odvezeni do Keshe a nějak dokázali s ostatními, kteří útok přežili, naplánovat útěk, nebo nějaký jiný nesmysl. Zvlášť kdyby jim ten příběh někdo pořádně vtloukl do hlavy. Arutha by neměl nejmenší důvod jim nevěřit, a protože by většina z těch, kteří se vrátili, byla ze

Vzdáleného pobřeží, koho by napadlo, že se chovají divně?"

Nicholas řekl: „Ale dřív nebo později by někdo z Carsu nebo Crydee přišel navštívit Margaret a Abigail." Nezmínil se přímo o Martinovi, protože oba s Marcusem věděli, že je už možná mrtvý.

Ghuda řekl: „Když tě odvlečou otrokáři, tak tě to na celý život změní, takže by divné chování nějakou dobu nevzbuzovalo pozornost. Viděl jsem lidi, kteří potom, co přežili takový útok, nedokázali poznat vlastní rodinu."

„Ale jen nějakou dobu," podotkl Marcus. Pak zamyšleně pokračoval: „Dřív nebo později by některý z nich musel udělat chybu a celá ta maškaráda by se prozradila. Což znamená, že nečekají, že by ta převtělení potřebovali déle než pár týdnů, nanejvýš pár měsíců."

„Takže se zase vracíme k tomu, proč to vlastně všechno dělají." Nicholas mávl rukou. „No, pokud nemají dostatek lidí, tak by to vysvětlovalo, proč udržují tohle město a celou oblast už skoro dvacet let těsně pod bodem varu."

Marcus řekl: „Myslíš to, jak budí mezi klany třenice a zároveň se pokoušejí jednat jako prostředníci?"

Nicholas přikývl. „Dává to smysl. Pokud tenhle Nejvyšší chce jednat vskrytu, tak dává smysl, když plánuje podobné akce, jako je tahle věc se zrazeným spojenectvím. Teď to vypadá, jako by byl obětí spiknutí on stejně jako klany. Pokud by všechno vyšlo podle plánu, zabil by spoustu mladých příslušníků klanů, pár žoldnéřů a randžanu s jejími služebnými. A on sám mohl v téhle bitvě přijít jen o pár mužů." Nicholas potřásl hlavou. „A klany by mu musely ze všech sil dokazovat, že za to nejsou odpovědné."

Amos řekl: „Samozřejmě. Pokud by si klany myslely, že chce převzít kontrolu nad městem a sesadit je, uvítaly by každou porážku, kterou by utrpěl. Ale pokud budou mít za

to, že za těmi problémy stojí někdo jiný, budou se snažit být s ním zadobře. A celou tu dobu si nebude muset dělat starosti s tím, jak silný vlastně je." Usmál se. „Tohle zdání moci je stejně dobré jako moc samotná."

Nakor řekl: „V paláci není příliš mnoho vojáků. Venku jsem viděl pár kasárenských baráků, ale uvnitř jsem narazil jen na několik uniforem ve velkém sále a nikde jinde. Vůbec tam nežije moc lidí; ani strážných, ani sluhů. Většinou je tam pusto. Úplně jako na Dahakonově usedlosti."

Calis přikývl. „Taky jsem na to narazil. Viděl jsem tam jen pár lidí, navíc neozbrojených, a většina budov byla prázdná."

„Pokud bych si nechtěl špinit ruce bojem," řekl Ghuda, „mohl bych tady s nějakou stovkou lidí udržovat dusno – kdybych jim navíc občas dal uniformy jiných kompanií a některé oblékl jako Rudé vrahy."

„Ale co mají za lubem?" řekl Nicholas. „Proč ty lidi kopírují?"

Amos řekl: „O tomhle můžeme spekulovat později, ale zrovna teď se musíme přesvědčit, jestli se dokážeme zmocnit některé z těch lodí."

Nicholas přikývl. „Marcusi, vím, že jsi unavený, ale běž s Amosem. A vezměte s sebou Ghudu."

Odešli. Nicholas řekl: „Calisi, ty si chvilku odpočiň. Pak si sedneme s Nakorem a naplánujeme, jak vtrhneme do paláce a osvobodíme zajatce."

„Dobře," odpověděl Calis a odešel.

Nakor řekl: „Já už si odpočinul. Půjdu nakupovat."

„Co?"

„Budu potřebovat pár věcí. Dahakona udržuje mimo hru Pug. Ale ta jeho ženská, ta lady Cibulla, nám může nadělat spoustu problémů."

„Proč?"

„Pamatuješ, jak o ní Pradži tvrdil, že je požíračka duší?"

Nicholas přikývl a ve tváři se mu jasně zračily obavy. „A je?"

Nakor důrazně zavrtěl hlavou. „Ne, ne. To je jen historka, která má zastrašit lidi."

Nicholas řekl: „To je úleva."

„Je něco jiného."

„Co?"

„To nevím. Ale mám podezření. To si ale ověřím, až si s ní promluvím."

„Ty si s ní chceš promluvit?" Nicholas se zatvářil vyděšeně.

Nakor se usmál. „Možná. Raději bych se tomu vyhnul, ale člověk nikdy neví; možná se mi k tomu ani nenaskytne příležitost. Ale už teď vím jistě, že je hodně nebezpečná."

„Proč?"

„Protože právě ona tady všechno řídí."

„Tenhle útok?"

Nakor zavrtěl hlavou. „Ne, myslím úplně všechno. Právě ona má v moci Dahakona a Nejvyššího. Ona je skutečná moc, která se skrývá za všemi těmi divnými věcmi v tomhle městě. Ona je tady to opravdové nebezpečí. A ona je nejspíš ta, která se spojila s Pantathiany."

Nicholas řekl: „Dokážeš se jí postavit?"

„Postavit se jí je jednoduché," zasmál se Nakor. „Těžší bude přežít."

Nicholas se musel zasmát. „Co budeš potřebovat?"

„Ale, jenom pár věcí. A rád bych s sebou vzal Anthonyho."

„Řekni mu. Myslím, že půjde rád."

„Nejspíš. On už je takový," řekl Nakor. „Vrátíme se do soumraku."

Vyšel z pokoje a Nicholas se posadil na postel. Začal v duchu probírat načasování jednotlivých kroků svého plánu.

S ukradenou lodí poplují muži vnějším přístavem k ústí řeky, kde naberou na palubu zajatce a náklad. Čluny poplují z říčního přístavu ke břehu poblíž vypáleného statku, kde vezmou na palubu zajatce a odvezou je k lodi. Zajatci budou osvobozeni z usedlosti, odvedeni na statek a muži je budou bránit, dokud se neobjeví čluny.

Lehl si a položil si paži přes oči. V levé noze mu začalo cukat. „Tohle nikdy nevyjde," zasténal.

Ghuda stál na střeše hostince na pozorovací plošině, ze které kdysi hlídka varovala muže dole, že se blíží problémy. Za ním vylezli po krátkém žebříku z budovy Nakor a Pradži.

„Co tady nahoře děláš?" zeptal se Pradži. „Nicholas chce, abysme začali plánovat."

Ghuda zvedl ruku. „Hned to bude."

„Aha," řekl Nakor.

Ghuda ukázal na zapadající slunce. „Kdysi jsi mi říkal: ‚Slunce zapadá nad všemi oceány, Ghudo. Čekají nás velká dobrodružství a spousta zázraků.' Vzpomínáš si?"

Nakor se uchechtl. „Abych tě přesvědčil, že se mnou máš jít."

Ghuda se usmál. „Zatím jsem si ještě neudělal čas na to, abych se na nějaký západ slunce podíval. A tak mě napadlo, že je tohle moje poslední šance." „Černý řeči," řekl Pradži.

Ghuda pokrčil rameny. „Nejsem člověk, který moc dá na pověrčivost nebo osud, ale při naší práci..."

Pradži beze slova, přikývl.

Slunce nad městem klesalo níž a níž. Ze svého vyvýšeného bodu na jižním okraji bazaru viděli, jak se od nich na všechny strany táhne moře střech. Město se vinulo podél zálivu na jedné straně a na druhé je ohraničovalo ústí

řeky, takže za budovami na západě viděli oceán jako tenkou modrou čáru na obzoru.

Slunce se teď skoro dotýkalo moře, oranžová koule, částečně zahalená večerním oparem, vlhkostí, která se zvedala z vody. Nízká mračna potemněla, jejich okraje hrály stříbrnými, zlatými a růžovými odrazy a obloha jako by byla postříkána červenou a zlatou barvou.

Sluneční kotouč zapadl za obzor a v posledním okamžiku zahlédli zelený záblesk. Ghuda se usmál. „Tak tohle jsem ještě v životě neviděl."

„To málokdo," poznamenal Nakor. „Musíš sledovat spoustu západů slunce nad vodou, abys měl to štěstí. Mraky musí být ve správné pozici na obloze a musí být správné počasí, a ani tehdy to nemusíš zahlédnout. Já to viděl jen dvakrát v životě."

Pradži řekl: „No, stálo to za to." Zasmál se. „Pojďte. Tohle je možná na dlouho poslední hezká věc, kterou jsme si mohli užít."

Ghuda ještě chvíli stál na místě a pak řekl: „Spousta zázraků." Otočil se a vydal se za ostatními dolů.

Kapitola devátá

ÚTĚK

Do místnosti vrazil Harry.

„Co se stalo?" zeptal se Nicholas.

Harry ze sebe udýchaně vyrazil: „Míří sem jednotka vojáků Nejvyššího."

„Sem?" zeptal se Marcus, vyskočil od stolu a prudce odstrčil svou židli.

„Možná. Nevím. Přecházejí přes bazar a jdou tímhle směrem. A nevypadají moc spokojeně."

Nicholas řekl: „Briso, vyběhni na střechu a dej nám vědět, jestli opravdu jdou sem." Vykřikl několik rozkazů na muže z Crydee, kteří se rozběhli, aby je vyplnili. Bylo poledne a v nálevně se nacházel asi půltucet cizích lidí. Nicholas zařval: „Jestli se nechcete dostat do pěkné mely, tak raději běžte pryč!"

Několik mužů vyrazilo rychle ke dveřím, zatímco další šli pomaleji. Najednou Nakor zvolal: „Nicholasi! Ten chlap! Nenech ho utéct!"

Nicholas se otočil ke dveřím, kam se právě co nejrychleji hrnul hubený muž v těžko popsatelném pracovním oděvu.

Nicholas mu skočil do cesty a vytasil dýku. Muž vytáhl od pasu nůž a sekl jím po princi. Najednou se za ním objevil Vadža, zvedl svůj meč a jílcem udeřil muže do týla. Ten se zhroutil na podlahu a dýka mu vyklouzla z ochablých prstů.

Ghuda a Pradži ho rychle postavili na nohy. Z rány na hlavě mu tekla krev.

„Odveďte ho odsud," rozkázal jim Amos. „A někdo tady ukliďte ten svinčík."

Ghuda s Pradžim odvlekli napůl omráčeného útočníka do zadní místnosti. Harry si klekl a hadrem od nálevního pultu setřel krev z podlahy. Hadr pak hodil zpátky Keelerovi.

Nicholas se zeptal Nakora: „Co to mělo znamenat?"

„Řeknu ti to hned, jak odejdou vojáci," odpověděl Nakor a odběhl do zadní místnosti.

Nicholas řekl: „Marcusi – ty, Calis a Harry zůstanete vzadu s Ghudou a Pradžim. Vadžo, ty zůstaň tady. Až sem ti vojáci vrazí, snažte se tvářit co nejpřekvapeněji, ale až vám dám znamení..."

„Budeme připravení," řekl Marcus a muži odešli do zadní místnosti.

Rozesadili se v nálevně s rukama poblíž jílců svých zbraní a pozorně se rozhlíželi po místnosti, vrývali si do paměti postavení židlí a stolů a nejlepší směry útoku pro případ, že by museli narychlo vstávat. Čtyři stáli u nálevního pultu s pohledem upřeným do poloprázdných džbánků a s dýkami skrytými před pohledy nepovolaných, ale připravenými k boji. Keeler si mezitím za pultem natahoval kuši.

Najednou Nicholas zaslechl zlostný ženský hlas a došlo mu, že si randžana zase na něco stěžuje. Napůl vstal ze své židle, aby zjistil, co se děje, když se dveře rozletěly a dovnitř vstoupil důstojník stráže se čtyřmi vojáky. Důstojník na sobě měl uniformu podobnou té, v jaké bylo

oblečeno oněch dvacet mužů, na něž Nicholas narazil u Šingázího přístaviště.

„Kdo tady velí?" houkl důstojník.

Nicholas řekl: „Já. Jsem kapitán Nicholas."

Muž okamžitě střelil pohledem k Nicholasovým nohám;

Princ cítil, jak se mu na temeni zježily vlasy, ale přinutil se ke klidu. Kapitán stráže viděl jen dvě obyčejné boty.

„Doslechli jsme se, že tady s sebou máš holku," řekl kapitán pomalu hlubokým hlasem. Pečlivě volil slova. „Pokud je to ta, kterou hledáme, pak by sis mohl pomoct ke slušné odměně."

Nicholas silou vůle přinutil svou tvář k úsměvu. „Holku? My tady ale žádnou holku nemáme."

Kapitán stráže pokynul svým mužům, aby se rozdělili. „Prohledejte všechny pokoje."

Nicholas se postavil nejbližšímu vojákovi, který mířil do chodby vedoucí k zadním pokojům. „Mám tam vzadu pár raněných chlapů; nechci, aby je někdo rušil. Řekl jsem vám, že ssebou žádnou holku nemáme." Promluvil nahlas a zřetelně. Ruku měl přitom opřenou o jílec dýky u pasu.

Voják se ohlédl přes rameno na kapitána a čekal na další rozkazy. Kapitán se otočil k muži, který stál nejblíž ke dveřím, a pokynul mu. Voják otevřel dveře a do místnosti se nahrnul další tucet mužů. „Byl bych raději, kdybychom se mohli přesvědčit sami," řekl kapitán, když se dveře zase zavřely.

„Byl bych raději, kdybyste to nedělali," řekl Nicholas.

„Co je to tady za kravál?" ozval se najednou zezadu ženský hlas.

Nicholas se otočil, právě když do nálevny vešla Brisa. Podíval se na Amose a Anthonyho, kteří na dívku užasle zírali. Neměla na sobě svou obvyklou mužskou košili a kalhoty; místo nich byla oblečena ve skrovné vestě – a pod ní neměla vůbec žádnou košili ani blůzu –, která

odhalovala daleko plnější ňadra, než by Nicholas čekal, štíhlý pas a ploché břicho. Kolem stehen měla ovinutou hedvábnou suknici, upevněnou nad jedním stehnem velkým uzlem, jež při chůzi odhalovala každou křivku boků a stehen. Líným krokem přešla místnost a přehnaně přitom houpala boky. Došla k Nicholasovi, objala ho jednou rukou kolem pasu a řekla: „Co je to tu za rámus. Nicky?"

Kapitán stráže ho obvinil: „Tys mi lhal!"

Nicholas odpověděl: „Říkal jsem ti, že s sebou nemáme žádnou holku. Tohle je moje žena." Voják znovu vykročil k chodbě a Nicholas ho upozornil: „Ještě pořád ale nestojím o to, abyste tam lezli."

Brisa řekla: „Ale, mně je to fuk," a kapitánovi řekla: „Máme ve svým pokoji trochu binec, tak dávejte bacha."

Nicholas se na ni podíval a ona přikývla. „No tak dobře," řekl.

Půltucet vojáků odešel do zadních místností hostince a o několik minut později se zase vrátili zpátky. „Není tam ani stopy po jiné ženě, kapitáne. Jenom ve společné ložnici vzadu leží pár raněných."

Kapitán se na Nicholase zamyšleně podíval, pak se otočil a bez dalších komentářů odešel. Nicholas kývl na jednoho ze svých mužů a ten škvírou v okenici vyhlédl ven. „Odcházejí, kapitáne," hlásil pak.

Nicholas se otočil k Břiše. „Kde jsou?" zeptal se.

„Na střeše," řekla dívka s výrazem úlevy ve tváři. „Nakor s Calise jsou tam nahoře s nima."

„Byla jsi skvělá," usmál se Nicholas.

„Rozhodně to teda nebyl můj nápad," řekla a v hlase se jí ozval vztek, jakmile si uvědomila, že na ni zírají všichni muži v místnosti. Zkusila si stáhnout malou vestu přes ňadra a pak si raději založila ruce na hrudi, když se ukázalo, že ji ten skrovný kousek látky zahalit nedokáže.

„Nakor slyšel, jak ječíš na toho kapitána. Ten malej zmetek mě stáhl z žebříku, když jsem lezla nahoru, jak jsi mi řek. Pak mě strčil do randžaninýho pokoje a řek Calisovi, Marcusovi a Harrymu, aby vzali holky na střechu a vytáhli za sebou žebřík. Pak mě popad za košili a sundal ji ze mě – utrhal mi všechny knoflíky, hulvát jeden. A než jsem se stačila nadechnout, abych ho seřvala, stah ze mě kalhoty a já tam stála holá jako palec! Pak na mě navěsil tyhle hadry, co tam měla ta fiflena, a řek, abych šla sem a pár minut tu dělala rozruch."

Amos se uchechtl. „No, holčičko, tak to se ti teda povedlo skvěle."

Dívka se krvavě zarděla, otočila se a zamířila zpátky k randžaninu pokoji. „Ještě nikdy v životě jsem si netrhla takovou ostudu – producíruju se tady napůl nahatá jako nějaká keshanská hopsanda z přístavní krčmy! Já tu malou opici zabiju!"

Nicholas sledoval, jak odchází chodbou a pohupuje přitom boky pod suknicí. Amos mu položil ruku na rameno a řekl:

„Ale že má ten Harry kliku. Je to moc hezká holka."

Nicholas se chvilku usmíval a pak jeho výraz zvážněl. „Musíme dneska večer zmizet. Všiml sis, jak se mi kapitán hned podíval na nohy, když jsem mu řekl své jméno?"

„Ano. Hledají tě – stejně jako každého, kdo by sem mohl přijet z Crydee." Poškrábal se ve vousech. „Uvědom si, že pokud někoho neposlali zpátky na průzkum, tak nevědí, že se *Dravec* potopil. Čekají, že se sem každou chvíli přihrnou ti, které nestačili zabít v Crydee. Pokud má Nakor pravdu a za vším stojí tahle lady Cibulla, může ta dáma mít podezření, že jsi byl na té lodi, která pronásledovala tu černou mrchu. Její útočníci nejspíš od toho quegského obchodníka Vasaria dostali popis všech důležitých osob v Crydee. Vědí, kdo nebyl během útoku zabit. Kdyby sem

přijel Martin..." Potřásl hlavou. „Kdo ví, jak by se to tady vyvíjelo."

Nicholas řekl: „Jsem rád, že neviděli Marcuse a Harryho. Dva bratranci, kteří vypadají jako bratři, a rudovlasý mladík zhruba stejného věku – to už by byla moc, velká náhoda. Kromě toho se pořád můžou vrátit."

„A někdo jim řekl, že tu je randžana," řekl Amos. „Možná se Anward Nogoš Pata snažil napravit škodu, kterou utrpěly vztahy jeho pána s Nejvyšším."

Když Nicholas s Amosem zaslechli výkřik, rozběhli se dozadu, kde našli Brisu, jak tluče Nakora jednou rukou po hlavě a ramenou, zatímco si druhou rukou přidržuje rozevlátou vestu. Malý Isalánec se smál a křičel: „Já ti ty knoflíky přišiju! Hned to udělám!"

Randžana neměla o nic lepší náladu než Brisa. Probodla Nicholase temným pohledem a řekla: „Ten chlap se mě dotkl!" Ukázala na Calise, který se – pokud si Nicholas pamatoval, tak vůbec poprvé – usmíval od ucha k uchu. „Vystrčil mě po žebříku a sahal mi na *zadek!"* stěžovala si dívka s odporem. „Nechám ho ušlapat slony!"

Calis pokrčil rameny. „Nelezla tak rychle jako služebné a já slyšel, jak kapitán rozkazuje, aby vojáci prohledali pokoje."

Nicholas řekl: „Děvče, tihle muži by tě odsud odvedli do paláce Nejvyššího a nejspíš by ses nedožila soumraku. Teď buď zticha, běž do svých pokojů a zabal si věci."

„Odjíždíme?"

Nicholas přikývl. „Zítra časně zrána. Takže přikaž svým služebným, aby do večeře všechno připravily. A teď už běž!"

Brisa odstrčila Nakora stranou a řekla: „Přišiju si je sama, ale pamatuj si, že spolu máme nevyřízený účet."

Odešla za randžanou do jejího pokoje a práskla dveřmi. Nakor se zazubil. „To byla ale sranda."

Nicholas ještě chvíli zíral na dveře a přemýšlel o tom, jak přitažlivě Brisa vypadala, když se neztrácela v beztvarém mužském oblečení, a nakonec se zmohl jen na: „To si dovedu představit."

„Jsi zatraceně zvláštní pavouk," řekl Amos se smíchem Nakorovi.

„Jak jsi věděl, že ten chlap nesmí odejít?" zeptal se Nicholas Nakora, zatímco Marcus s Calisem slézali ze střechy po žebříku.

„Cítil jsem to," řekl Nakor a pokynul jim, aby ho následovali. Vedl je zpátky do společné ložnice, kde u muže v bezvědomí seděli na posteli Pradži s Chudou. Nakor k nim přistoupil a rozepnul muži košili. Pak zvedl malý váček, který měl muž uvázaný na šňůrce kolem krku. „Vidíte?"

Nicholas vzal váček do ruky a ucítil z něj známou štiplavou vůni. „Cibule?"

Nakor přikývl. „Cítil jsem ji z něho už předtím, když sem přišel před pár dny a já ho potkal v nálevně. A pak jsem ho ucítil, když chtěl odejít."

Amos otevřel váček a vysypal z něj několik malých cibulek. „No dobře, ale nechápu, oč tady vlastně jde."

„Cibule. Cibulla. Jasné, ne?"

„Pořád mi to nějak nedochází," zavrtěl hlavou Amos.

„Víš, jak se téhle odrůdě cibule říká v Keshi delkiánským nářečím?"

„Ne," řekl Amos.

„Černá růže. Zeptej se kteréhokoli obchodníka kořením jižně od Pásu Keshe. Chvilku mi to trvalo," připustil Nakor. „Nedokázal jsem pochopit, proč tenhle chlap tak smrdí cibulí. Ale pak mi to došlo." Vzal si od Amose váček. „Pokud nechávají zprávu jinému agentovi, řekněme že na nějakém dohodnutém místě, dávají ke vzkazu jednu

takovouhle cibulku, aby ten druhý agent věděl, že to není podvod. Jednoduché."

„Strašně," dodal Nicholas.

Amos řekl: „Až příliš prosté."

„Co se týká vládnutí a dobývání," řekl Nicholas. „Ale uvědom si, proti komu tady stojíme a jaké jsou jejich pohnutky, a pochopíš, že to úplně stačí."

Amos přikývl. Vzpomněl si na to, co mu Nicholas vyprávěl a co viděl sám během bitvy u Sethanonu. Pantathiané si nelámali hlavu s vládnutím a dobýváním. Byl to kult smrti, který vzýval svou bohyni skrze Kámen života. Pokud je smrt jediným cílem, nemusí se člověk spoustou věcí vůbec zabývat, pomyslel si Amos.

„Co s tím zmetkem uděláme?" zeptal se Ghuda a kývl hlavou k ležícímu agentovi.

Nicholas řekl: „Svažte ho a ukliďte někam stranou. Ať ho Keeler rozváže den potom, co odsud odjedeme. Buď už budeme dávno pryč, nebo... nebo na tom nebude záležet."

Ostatní pokyvovali hlavami. Věděli přesně, co tím myslel.

Brisa si natáhla kalhoty, pečlivě zavázala provaz, který nosila místo opasku, a posadila se na podlahu. Zamračeným pohledům, jež na ni vrhala randžana, nevěnovala pozornost. Odmítala odejít napůl nahá, takže trvala na tom, že dřív než pokoj opustí, přišije si knoflíky na košili. Od služebných si hrozbami vynutila jehlu a nit.

„Ty jsi možná zvyklá na drsné ruce těch nuzných sprosťáků," štěkla randžana, „ale já rozhodně ne!"

Brisa řekla: „Hele, buchto, vylívej si vztek na někom jiným, jasný? Já na něco takovýho zvyklá nejsem." Ukousla nit, prohlédla si, jak přišila první knoflík, a pustila se do práce na druhém. Řekla: „A jestli jsi tak blbá, že sis

toho nevšimla, tak Calis rozhodně není to, čemu bys mohla říkat ‚nuzný sprosťák'."

Randžana se na chvilku přestala chovat povýšeně. „Je neobyčejně silný," řekla. „Já sice nejsem moc velká, ale nečekala bych, že mě nějaký člověk dokáže vystrčit nahoru tak rychle a bez námahy."

„A ještě ke všemu jednou rukou – stál přece na žebříku."

Služebné si vyměnily užaslé pohledy, protože v té době už stály na střeše a nic neviděly. Randžana řekla: „Ani není příliš ošklivý, i když je na něm něco velice zvláštního."

„Víc, než si ty kdy všimneš," opáčila Brisa uštěpačně..

Randžana řekla: „Než bych si kdy chtěla všimnout. Mé služebné možná prosté muže znají a je jasné, že ty jsi na ně zvyklá, ale já byla zachráněna pro muže vysoko postaveného, pro muže mocného a bohatého."

„A to si myslíš, že jako patnáctá manželka tohohle Nejvyššího uděláš nějaké terno?" Zavrtěla hlavou. „To jsou mi lidi."

Randžana se usmála. „Tvůj kapitán je svým strohým způsobem hezký a moc se mi líbí, když se usmívá." Zjistila, že se na ni Brisa pobaveně dívá, a dodala: „Ale pro někoho jako já je příliš obyčejný."

Brisa si nemohla pomoci a vybuchla smíchy.

„Co je na tom tak zábavného?" zeptala se randžana popuzeně.

„Ale nic," řekla Brisa a ukousla nit u druhého knoflíku.

„Ne, řekni mi to," stála na svém randžana, zatímco Brisa začínala přišívat třetí knoflík.

Brisa jí nevěnovala pozornost, rychle dokončila třetí knoflík a pustila se do posledního. „Děvče," naléhala randžana, „co je na tom tak zábavného?"

Brisa odložila jehlu a oblékla si košili. Vstala a řekla: „Jen to, že některý lidi maj dost zajímavý představy o tom, co je urozený a co obyčejný. Ty bys nepoznala prince, ani

kdybys kolem něho chodila půl roku." Bez dalších řečí odešla.

Randžana chvíli zůstala stát s rukama v bok, pak přeběhla ke dveřím a rozrazila je. Venku stál muž na stráži, a když se kolem něho pokusila protlačit, řekl: „Promiňte, paní, ale máte zůstat v pokoji a zabalit si věci."

„Potřebuji si promluvit s tou dívkou –"

„Je mi líto, paní," přerušil ji voják. „Kapitán se vyjádřil docela jasně v tom smyslu, že máte mít do večeře zabaleno."

Randžana se vrátila do pokoje a zavřela za sebou dveře. Se zamyšleným výrazem na tváři se otočila a řekla: „Princ?" Po chvíli tleskla rukama a řekla: „Pospěšte si! Na co čekáte? Do večeře musí být všechno zabaleno a připraveno k cestě!"

Služebné se rozběhly za prací a začaly snášet na hromadu oblečení a klenoty. Randžana si lehla na svou postel a přemýšlela. „Princ?" Pak se usmála a začala si tiše pobrukovat.

Slunce se sklánělo k obzoru a Harry sledoval řadu vozů a kár, které mířily k doku. Byl nervózní. Čluny byly přichystány a jejich posádky dostaly zvláštní příplatek za to, že budou připraveny vyplout kdykoli ve dne či v noci. Tuka v docích dohlížel na to, aby nikdo z mužů neodešel nebo se neopíjel. Byli tam i Pradži, Vadža a čtyřiadvacet žoldnéřů, kteří se měli postarat o to, aby malého vozku všichni poslouchali. Brzy se k nim připojí i Calis a Marcus. Jejich úkolem bude vyvést zajatce z Dahakonovy usedlosti, až se čluny ocitnou na určeném místě.

Harry poslal čtyři strážné dopředu k čelu malé karavany, zatímco Brisa před sebou poháněla randžanu a její služebné. Nicholas se rozhodl, že si ještě randžanu nějakou chvíli nechá, než jí dá peníze, aby si mohla koupit dopravu

nahoru proti proudu řeky. Harry si dělal starosti; randžana se rozkazům podřizovala až podezřele ochotně, dokonce poslouchala i Brisu.

Brisa se tvářila podezřívavě, kdykoli její mladá šlechtična na něco zeptala, ale daleko radši poslouchala žvanění než věčné stížnosti. Brisa pozorně sledovala stíny pozdního odpoledne a pátrala po známkách nějakého pohybu nebo přítomnosti špeha, zatímco trpělivě snášela randžanino tlachání. Většina otázek se týkala Nicholase, a ona je odrážela mlhavými odpověďmi.

Harry právě dosedal na kozlík posledního vozu, který odjížděl z bazaru, když od severního okraje rozlehlého náměstí zaslechl křik. Otočil se a viděl, jak na bazar vjíždí velká jednotka vojáků na koních, kteří si biči klestí cestu davem. Za nimi jela řada vozů, každý až po okraj nacpaný vězni. Pak Harry ohromeně vytřeštil oči.

Obrátil se k vozkovi, vedle něhož stál na kozlíku. „Jestli dokážeš dopravit vozy v pořádku, dostaneš příplatek. Musím odnést zprávu svému pánovi!"

Vozka ještě zakřičel: „Kolik?", ale to už byl Harry pryč;

utíkal zpátky na bazar a proplétal se mezi davem prodavačů a kupujících. Nad hlavami shluku čumilů, který se začal okamžitě srocovat, zahlédl chocholy na přilbách dvou důstojníků a některé z nešťastníků na vozech.

Harry se prodral tak blízko, aby měl lepší výhled, pak se otočil a utíkal zpátky davem. Srážel stranou každého, kdo se mu připletl do cesty. Jeho cestu provázely spršky nadávek a klení.

O několik minut později vběhl do nálevny, prolétl kolem několika udivených vojáků a zamířil k Nicholasovu pokoji. Bez klepání vrazil do místnosti, kde Nicholas právě probíral svůj noční plán s Amosem, Chudou, Marcusem a Calisem. Anthony s Nakorem už odešli za nějakým svým

záhadným cílem – malý Isalánec trval na tom, že je životně důležitý.

„Co se děje?" řekl Nicholas. „Máš přece být u vozů."

„Převážejí vězně!" vyrazil ze sebe Harry bez dechu.

„Kam?" zeptal se Amos.

Harry zalapal po dechu. „Na jihozápad. Vypadá to, jako by mířili k dokům!"

„Zatraceně!" řekl Nicholas a vyběhl na chodbu. Ostatní se vydali za ním. V nálevně se Nicholas otočil a řekl: „Calisi, Marcusi, běžte k říčním dokům. Pokud vám nepošleme žádnou zprávu, pokračujte podle plánu. Jestli se něco změní, přiběhne za vámi posel."

Před hostincem se rozdělili a Harry, Amos, Ghuda a Nicholas spěchali za vozy. Protlačili se davem a dostali se těsně za poslední z vozů, který ještě následovali dva strážní na koních. Nicholas řekl: „Jednoho z nich poznávám – je to Edward, páže z hradu."

Ukázal na mladíka, který seděl v zadní části posledního vozu a s prázdným výrazem zíral do dáli.

Amos řekl: „Vypadá, jako by s ním něco nebylo v pořádku."

„To všichni," poznamenal Ghuda.

Nicholas se oddělil od davu a utíkal kousek dopředu; pak se znovu přiblížil k silnici, po níž jely vozy, a skoro srazil k zemi ženu s podnosem plným ovoce, která vozy sledovala. Vykřikla a jeden ze strážných se ohlédl, aby se podíval, co se děje.

Nicholas se otočil k ženě a řekl: „Omlouvám se."

„Čum, kam lezeš, ty troubo!" zaječela na něho.

„Komu říkáš trouba?" ohradil se.

Ghuda ho uchopil za paži a řekl: „Už se nedívá."

Šli dál a Nicholas občas povyskočil, aby viděl na vozy. Sledovali je skoro až k dokům. Tržiště už kolem nich nebylo tolik přecpané, a tak se museli držet zpátky, aby

neupadli do podezření. Pak dorazili ke shluku skladišť. Zde už se mohli opět přiblížit a v případě potřeby se vydávat za obchodníky, kteří vyřizují nějaké své záležitosti. U doku čekaly dlouhé čluny, jež měly převézt zajatce do lodí, kotvících v přístavu.

Amos stáhl Nicholase a Harryho do uličky mezi dvěma skladišti a za nimi se přikrčil Ghuda. „Co to má znamenat?" zeptal se admirál.

Nicholas řekl: „Nevím. S našimi lidmi není něco v pořádku."

„Možná to vůbec nejsou naši lidi," prohodil Harry. „Možná to jsou ty kopie."

Nicholas zaklel. „Pokud je to pravda, stejně musíme jít do té usedlosti." Chvilku přemýšlel a pak řekl: „Harry, vrať se k říčním dokům a řekni Calisovi a Marcusovi, aby se tam vydali. Chci, aby Calis vlezl dovnitř a podíval se, jestli tam ještě jsou naši lidé. Pokud ano, pošlete zpátky zprávu Pradžimu a Vadžovi a pokračujte podle plánu. Pokud tam nebudou... nebo pokud budou mrtví, nemá cenu útočit jen kvůli pomstě. Řekni jim, aby zůstali se čluny u doků, dokud jim neřeknu, co dál. Jestli tam naši lidi budou, budeš člunům velet ty. Zaveď je na místo setkání, nalož všechny na palubu a pak zamiř do přístavu."

„Jasně," přikývl Harry a otočil se k odchodu.

„Harry!" zavolal za ním Nicholas.

Mladík se zastavil. „Co?"

„Zůstaň naživu."

Harry se usmál. „Ty taky, Nicky," odpověděl a odběhl pryč.

Tři zbývající muži sledovali, jak skupina člunů přiráží k první lodi, a Amos zaklel. „Vyplouvají s oběma!"

„Kdy?" zeptal se Nicholas.

Amos už se dřív vyptal na místní příliv a odliv a plavební podmínky, ale moc se toho nedozvěděl, protože nechtěl

zbytečně budit pozornost. Teď řekl: „Hádal bych někdy tak mezi půlnocí a úsvitem, až opadne příliv."

„Je tu ještě nějaká jiná, kterou bychom mohli ukrást?"

Amos se rozhlédl po zálivu. „Sem připlouvá a odplouvá spousta lodí. Ale..." Namířil prst před sebe. „Tamhleta begala." Ukazoval na menší loď se dvěma stěžni a jednoduchými čtvercovými plachtami. „Je to sice příbřežní loď, aleje docela rychlá. Pokud vyplujeme z přístavu dřív než ty dvě velké válečné lodě, mohli bychom se jim u pobřeží přilepit na paty. Když budou vyplouvat z přístavu, budou se muset natáčet po větru, dokud neobeplují ten poloostrov na východ odsud. My přepadneme tu, která popluje jako druhá – ta první se totiž nebude moct otočit tak rychle, aby jí přišla včas na pomoc. Ale musíme se na ně pověsit dřív, než se stáčí otočit, protože jinak nám zmizí obě."

Ghuda řekl: „Dokáže ale tahle malá kocábka všechny pobrat?"

„Ne," řekl Amos. „Budeme se muset vrátit zpátky, naložit a pak vyrazit za tou druhou."

Nicholas řekl: „Nejdřív musíme zajmout jednu a pak si teprve budeme dělat starosti o tu druhou. Pojďme. Vrátíme se do hostince a pošleme zprávu ostatním, že se plán mění."

Vyrazili a najednou se Nicholas zastavil. „Bohové!"

„Co?" zeptal se Amos.

„Nakor."

Ghuda řekl: „Jo, ‚bohové', to sedí."

„Víte někdo, co vlastně s Anthonym dělá?" zeptal se Amos.

„Ne," řekl Nicholas. „Můžeme jen doufat, že nepíchnou do vosího hnízda dřív, než budeme připraveni."

Rychle se vrátili do hostince.

Calis se přehoupl přes zeď usedlosti hned, jakmile se pořádně setmělo. Spěchal a nedělal si starosti, zda ho někdo zpozoruje. Ze svých předchozích návštěv už věděl, jak chabě je dům střežen, a z Nicholasovy zprávy o převozu zajatců bylo jasné, že dnes bude obrana ještě slabší.

Když vyšel zpoza živého plotu, který se vinul podél dvora, málem vrazil do stráže. Než mohl muž zareagovat, švihl Calis hranou ruky, zasáhl ho do krku a rozdrtil mu hrtan. Strážný se svezl k zemi. Calis pospíchal dál a neztrácel čas pohledem na to, jak muž umírá.

Calis neměl ve zvyku dovolávat se štěstí či proklínat smůlu, ale věděl, že navzdory dlouhým intervalům, v jakých stráže obcházely usedlost, mu hrozí jisté nebezpečí, protože nyní byla důležitější rychlost než utajení. Když posledně viděl zajatce, bylo mu z jejich stavu jasné, že jejich věznitelé o ně příliš nepečují a drží je při životě jen proto, aby mohli vytvořit živé kopie. Když byl nyní tento úkol dokončen, nebudou mít jediný důvod se o nestarat.

Zaskřípání štěrku na cestičce ho upozornilo na příchod dalšího strážného a Calis se přikrčil za zahradním altánkem. Když kolem něho voják prošel, Calis vstal, natáhl se a popadl muže za bradu a temeno. Než vylekaný voják stačil zvednout ruce k obraně, zlomil mu půlelf vaz.

Calis vyrazil kupředu. Doběhl k obezděnému dvoru, kde byli drženi vězni, a skočil na zeď. Přikrčil se a zahlédl zajatce ležet na holých kavalcích, opuštěné vězniteli a tvory, kteří se přeměnili v jejich kopie.

Calis si všiml, že jsou do posledního v bezvědomí, ale zatím ještě pořád žijí. Seskočil dolů do dvora a přistoupil k nejbližšímu vězni. Poklekl vedle špinavého a na kost vyhublého mladíka a pokusil se ho probudit. Muž tiše zasténal, ale neprohrál se.

Zvedl hlavu a všiml si, že od chvíle, kdy tady byl naposledy, se na dvoře něco změnilo. Půlelf se napřímil a odběhl na druhou stranu dvora. Stála tam socha v životní velikosti, a i když zprvu připomínala elfa, při bližším ohledání se ukázalo, že je to něco úplně jiného. Calisovi se zježily vlasy na zátylku a po páteři mu přeběhl mráz. Ještě nikdy v životě nepocítil takový strach, ale také ještě nikdy neviděl to, co spatřil teď. Socha zpodobňovala Valheru, příslušníka dávno zaniklé rasy vládců Midkemie. A v Calisovi se probudilo něco hluboko pohřbeného a starodávného. Byl sice jen poloviční elf, ale ta polovina nyní vykřikla strachem před něčím, co v této době žádný živý tvor nezahlédl. Pouze jeho otec Tomáš znal Valheru osobně, a to jen proto, že byl opatrovníkem jejich dědictví. Nějakou dobu byl jak člověkem, tak Dračím vládcem, a v mysli se mu budily vzpomínky tvora, mrtvého už celá tisíciletí.

Calis obešel sochu a pozorně si ji prohlédl. Byla to žena z rodu Valheru, oblečená v brnění a s přilbou na hlavě. Na přilbě a štítu, který nesla v ruce, byl vyryt motiv hada. Calis pochopil, že se tím naplňují nejhorší Nicholasovy obavy: za vším, co se do této chvíle dělo, stáli bezpochyby pantathianští hadí kněží. Toto byla Alma-Lodaka, Valheru, která před celými milénii Pantathiany stvořila, povznesla hady k vědění a inteligenci, aby jí sloužili v jejím domově jakožto zábavné, avšak prosté bytosti. Ale za staletí, jež uběhla od doby, kdy Valheru Midkemii opustili, se tito tvorové vyvíjeli a založili kult smrti, jímž uctívali svou ztracenou bohyni, Alma-Lodaku. Uvěřili, že pokud se jim podaří zosnovat její druhý příchod na tento svět, všichni zahynou, vstoupí do její říše jako otroci a Pantathiané samotní budou za svou věrnost pozvednuti na úroveň polobohů.

Calis se vytrhl ze zamyšlení, došel ke dvojitým dveřím a vůbec poprvé nahlédl do budovy. Byla prázdná až na další řetězy a nějaké opuštěné přístroje.

Spěchal pryč, protože potřeboval poslat Harrymu a Marcusovi přes řeku zprávu. Bylo mu jasné, že pokud nepřivedou včas vězňům pomoc, všichni zemřou.

Margaret bojovala s překážkami, s hedvábnými úponky vlajícími ve větru, které sejí ovíjely kolem kotníků a zápěstí a zadržovaly ji na místě. Chtěla vykřiknout, zaječet vztekem a strachem, ale ústa jí naplnila měkká látka a zabránila jí v tom. V šeru se k ní blížila postava.

„Áááh!" vykřikla a posadila se. Postel byla promočená potem. V místnosti byla tma. Hlava jí třeštila nejhorší bolestí, jakou zatím ve svém mladém životě zakusila – podle toho, co porůznu zaslechla po větších oslavách na hradě v Crydee, měla za to, že to nejspíš musí byt kocovina.

Abigail se na svém lůžku pohnula a ze spaní tiše zasténala.

Margaret se zhluboka nadechla a snažila se uklidnit. Srdce jí bušilo jako o závod a měla pocit, jako by právě uběhla nejméně kilometr. Vstala z postele a zjistila, že se nedokáže soustředit – hlava se jí točila a uvědomovala si pouze silný pocit strachu, který zakusila před chvilkou. Natáhla ruku a opřela se o zeď. V uších jí hučela krev a v hlavě sejí s tupou bolestí odrážel tep jejího srdce.

Sáhla po džbánu s vodou, který stál na stolku mezi její a Abigailinou postelí, a zjistila, že je prázdný. Hlavou jí blesklo, že je to nějaké podezřelé.

Přešla k Abigailině posteli a řekla: „Abby!" Její hlas jí připomínal spíš zakrákání.

Posadila se a zatřásla s Abigail, která sebou zavrtěla a něco zamumlala, jako by mluvila ze spaní. Margaret

hlasitě zopakovala: „Abby!" a zacloumala svou přítelkyní, jak nejvíc mohla.

Abigail se posadila a zeptala se: „Co se –?"

Margaret na svou přítelkyni vytřeštila oči. Abigail vypadala, jako by nespala celý týden. Kolem očí měla temné kruhy a ve tváři byla ještě bledší než obvykle. Vlasy měla rozcuchané a špinavé a pořád mrkala, jako by musela vynakládat značné úsilí, aby zůstala vzhůru.

„Vypadáš otřesně," zašeptala Margaret. Abigail znovu zamrkala, potřásla hlavou a řekla: „No, ty taky nejsi nic moc." Její hlas zněl stejně vyprahle a chraptivě jako Margaretin.

Margaret silou vůle vstala a přešla k zrcadlu. Odraz, který v něm zahlédla, vypadal o mnoho starší, než když se do zrcadla dívala posledně. Tvář měla vyhublou stejně jako Abigail, jako by také celé dny nespala.

Její noční košile byla propocená a páchla. Zašklebila se. „Smrdím, jako bych se celé týdny nekoupala."

Abigail se pořád tvářila nepřítomně. „Cože?" zeptala se.

„Říkala jsem..." Margaret se rozhlédla po pokoji. „Kde jsou?"

„Kdo?"

Margaret přešla ke své přítelkyni, vzala ji za ramena a podívala se jí přímo do očí. „Abby?"

„Co?" řekla Abigail podrážděně a odstrčila ji od sebe.

„Ty věci; kde jsou?"

„Jaké věci?"

„Copak si na nic nepamatuješ?"

Abigail se protlačila kolem Margaret a řekla: „Co si mám pamatovat? Kde je snídaně? Mám hlad jako vlk."

Margaret přistoupila ke své přítelkyni. I ona měla noční košili celou špinavou; pod pasem na ní byly tmavé skvrny a páchla stejně odpudivě jako ona sama. „Jsi špinavá."

Abigail se rozhlédla kolem sebe, jako by si pořád nemohla uvědomit, kde je a co tu dělá. „Špinavá?"

Margaret si všimla, že venku je tma. Podle toho, jak se cítila a jak vypadala postel, ze které před chvílí vstala, jí bylo jasné, že se neprobudily předčasně. Prospaly přinejmenším celý den, ale daleko spíš dva nebo tři. Tohle se dosud ještě nikdy nestalo. Služebná přicházela každý den hodinu po svítání a přinášela jim snídani. Margaret přešla k oknu a podívala se do zahrady. Byla prázdná. Chvíli čekala, ale neozval se žádný zvuk. Obvykle v noci slýchala, jak kolem přecházejí lidé, a občas sem z dálky doléhaly hlasy a výkřiky.

Přistoupila ke dveřím a vzala za kliku. Otevřely se. Rozhlédla se chodbou na obě strany a nezpozorovala žádné známky něčí přítomnosti. Obrátila se k Abigail a řekla: „Nikdo tady není."

Druhá dívka zamrkala, ale neřekla nic. Pak jako by ochabla a podklesla pod ní kolena, až dosedla znovu na postel. Zavřela oči a začala si lehat. Margaret k ní doběhla, popadla ji za ramena a zatřásla s ní. Pak to udělala ještě jednou a zavolala na ni jménem, třebaže musela bojovat i se svou únavou.

Když to nepřineslo žádný výsledek, proklela Margaret prázdný džbán na vodu. Podepřela Abigail jednou rukou pod rameny a napůl ji odvedla, napůl odstrkala ke dveřím do zahrady. Odstranila zástrčku, protlačila svou přítelkyni napřed a strkala ji k bazénku uprostřed zahrady.

Pak ji hodila do vody. Abigail se na okamžik potopila, ale potom se posadila v mělké vodě, plivala a kašlala vodu. „Co...!" vyrazila ze sebe vztekle. „Proč jsi to udělala?" zeptala se pak.

Margaret ze sebe shodila špinavou noční košili, posadila se vedle své přítelkyně do vody a začala ze sebe smývat

pot a špínu uplynulých dní. „Protože smrdíš stejně strašně jako já a kromě toho jsem tě nemohla vzbudit."

Abigail nakrčila nos. „To, co cítím, to jsme my?"

„Přesně tak," přikývla Margaret, ponořila se pod vodu a opláchla si vlasy. Když se vynořila, vypláchla si ústa a vyčistila nos. „Sice nevím, kolik toho ze sebe dokážeme smýt, ale nechci – až odsud vypadneme – aby nás někdo našel po čichu."

„Vypadneme?" řekla Abigail, teď už úplně probuzená.

Margaret podnikla odvážný pokus o umytí vlasů čistou vodou. „Dveře nikdo nehlídá, neslyšela jsem, že by tady někdo kolem chodil, a ti dva tvorové jsou pryč."

Na okraji bazénku stála socha, která v rukou držela džbán, z něhož prýštila voda. Abigail se k ní po kolenou přisunula a strčila pod proud vody hlavu, aby si z vlasů smyla špínu. „Jak dlouho?"

„Jak dlouho jsme spaly?"

Abigail přikývla.

„Nevím," odpověděla Margaret. „Podle toho svinčíku v postelích bych řekla, že několik dní, možná týden. Cítím se děsně, ale mám hlad jako vlk a žízeň, že bych vypila celý tenhle bazén."

Abigail se napila z fontánky a řekla: „Taky mám pocit, jako bych vyschla na troud." Ještě jednou strčila hlavu pod vodu, vytáhla ji ven a řekla: „No, sice nic moc, ale bez mýdla to stejně lepší nebude." Pokusila se vstát, avšak ochablá kolena ji zradila a ona zase klesla do vody.

„Opatrně," řekla Margaret a napila se z fontánky. „Jsi daleko slabší než já."

„Zajímalo by mě proč?" řekla Abigail, odhodila si z čela vlasy a znovu se opatrně pokusila vstát.

Margaret se domyla a vylezla z vody. Podala své přítelkyni ruku, pomohla jí z bazénku a společně se vrátily do pokoje. „Nevím. Nejspíš jsem bojovala víc proti tomu,

co nám –" Zastavila se a otevřela ústa. „Oni dělali naše kopie!"

Abigail zamrkala. „O čem to mluvíš?"

„Ti dva tvorové, kteří tu byli s námi."

„Ti plazi?" zeptala se Abigail s odporem ve tváři.

„Měnili se, rostly jim vlasy a jejich těla se tvarovala – a nakonec vypadali a mluvili úplně jako my!"

Abigail se zatvářila vyděšně. „Jak by tohle někdo mohl dokázat, Margaret?"

„To sice nevím, ale musíme odsud zmizet. Anthony a ostatní jsou někde tady kolem a hledají nás, a my je musíme upozornit, že se tady potloukají věci, které vypadají úplně jako my."

Otevřely malou truhlici, do které si ukládaly čisté oblečení, a Margaret vytáhla spodničku. Hodila ji Abigail a řekla:

„Utři se." Popadla druhou, použila ji jako ručník a poté ji nechala ležet na posteli. Vybrala dvoje co nejvolnější šaty a podala jedny Abigail. „Na spodničky zapomeň; budeme potřebovat co největší volnost pohybu. Možná budeme muset přelézt nějaké zdi."

Rychle se oblékla, nazula si měkké střevíce a podívala se, jak si vede Abigail. Dívka se pořád ještě pohybovala trochu nejistě, ale už byla skoro oblečená. Margaret jí pomohla s obouváním.

Pak vstala, přistoupila ke dveřím a vyhlédla ven, aby se přesvědčila, že zatímco se oblékaly, nikdo nepřišel. Když nikoho nezpozorovala, odvedla Abigail do chodby. Na jejím konci otevřela dveře vedoucí do zahrady a rozhlédla se. Nikdo nebyl v dohledu. Ukázala Abigail, aby byla zticha, a odvedla ji nocí pryč.

„Opravdu to s sebou musíme tahat?" zeptal se Anthony a pozvedl váček, který nesl v ruce.

„Jasně," řekl Nakor. „Nikdy nevíš, kdy se ti to může hodit. Tahle ženská, která si říká Cibulla, je nebezpečná a umí spoustu triků. Možná není tak mocná jako Pug, ale rozhodně by nás mohla zabít jediným pohledem. Musíme být připraveni úplně na všechno. A něco takového, jako je v tom pytlíku, určitě nebude čekat."

„Jenže..." začal Anthony, ale pak zmlkl. Teď už si raději dvakrát rozmyslel, než se začal s tím malým záhadným mužíkem hádat. Obsah váčku ho však stejně mátl; nedokázal si představit, v čem by jim asi mohl pomoci.

Prošli tunelem, který vedl z paláce na Dahakonovu usedlost. Nakor vstoupil do paláce v okamžiku, kdy branou vycházela jednotka vojáků, mincí k dokům. Nesl prázdnou bednu a Anthony ho následoval s pytlem jablek přes rameno. Než se jich stráž stačila otázat, co jsou vlastně zač, zeptal se Nakor, kudy se dostane do kuchyně, a tvrdil, že nesou část zboží z opožděné lodi.

Strážný vypadal poněkud zmateně, ale na těch dvou mužích mu nepřipadalo nic nebezpečného, takže je pustil dál. Odešli rychle. Nakor prošel kolem dveří do kuchyně a dál chodbou kolem paláce, až dorazil k nehlídaným dveřím. Prázdnou bednu pohodil do postranní chodby a pytel jablek uložil do svého batohu, načež odvedl Anthonyho do nižších poschodí paláce a do tunelu, který vedl pod řekou.

Když dorazili ke schodům do Dahakonovy usedlosti, řekl Nakor: „Je ti jasné, co máš dělat?"

„Ano; totiž ne. Vím, co jsi mi říkal, ale nemám ponětí, k čemu by to mohlo být dobré."

„Na tom nesejde," mávl rukou Nakor. „Prostě to udělej."

Do usedlosti vklouzli, aniž by narazili na živou duši. Slunce zapadlo už před několika hodinami a Anthony věděl, že pokud jde všechno podle plánu, měl by nejpozději do dvou hodin dorazit do usedlosti Calis a

ostatní osvoboditelé. Oni dva měli za úkol postarat se o to, aby se jim ten mág a jeho požíračka duší nepletla do cesty.

Prošli několika potemnělými chodbami, jež byly slabě osvětleny lampami, umístěnými na každé křižovatce, a Nakor nakonec zavedl Anthonyho do místnosti, kterou Dahakon používal jako svou pracovnu. Při pohledu na hnijící mrtvoly, visící na zdi, se mladý mág zachvěl, a pak zůstal s otevřenými ústy zírat na nehybného mága, sedícího v křesle s pohledem upřeným do prázdna.

Nakor přešel k Dahakonovi a řekl: .Ještě pořád má plné ruce práce."

„Pug?" zeptal se Anthony.

Nakor přikývl. Vylovil z kapsy čočku, kterou si tu vzal, a řekl:, .Podívej se na něho tímhle." Anthony to udělal a Nakor pokračoval: „Válčí spolu. Myslím, že Pug by mohl lehce vyhrát, ale to by nám přineslo dost problémů. Radši tohohle chlapa drží v šachu."

„Takže o to tady jde," ozval se za jejich zády ženský hlas.

Anthony a Nakor se otočili a zjistili, že ve dveřích stojí lady Cibulla a přimhouřenýma očima si prohlíží dva nezvané návštěvníky.

Pak se jí ve tváři mihlo překvapení a poznání. „Ty!" vykřikla.

Nakor vytřeštil oči a řekl: „Joma?" Když přikývla, zalapal po dechu a řekl: „A mně se hned zdálo, že jsi to ty. Máš pěkné nové tělo!"

Žena jim vykročila vstříc a Anthony ztěžka polkl. Všechno na ní ho přitahovalo a musel si násilím připomínat, že je to právě ona, kdo stojí za vším tím zlem, s nímž bojují a jež ublížilo všem těm, které miloval. Naplánovala každou smrt, každou minutu utrpení a každou ztrátu jeho přátel a milovaných. Přesto houpání jejích

boků, vášnivá křivka rtů a hluboké černé oči – to všechno na něho volalo a on cítil, jak jeho tělo reaguje.

Pak Nakor řekl: „Přestaň s těma blbostma!" Natáhl se k Anthonymu a silně ho štípl do předloktí.

Anthony vykřikl a z očí mu vytryskly slzy. Jeho touha po té ženě okamžitě vymizela. Nakor řekl: „Tyhle vůně, které mají chlapy zbavit svéprávnosti, na mě přestaly zabírat už před sto lety, Jomo." Vytáhl ze svého batohu cibuli a vrazil do ní palec. Pak ji podržel Anthonymu pod nosem a zasmál se. „A ani můj přítel se moc nevzruší, když mu oči budou slzet a poteče mu z nosu."

„Jsem teď lady Cibulla," řekla a podívala se na Nakora. „Ale ty ses moc nezměnil."

Nakor pokrčil rameny. „Ty jsi sice vždycky dělala problémy, ale ne tak velké. Kdy ses přidala k hadům?"

Pokrčila rameny. „Když mi poskytli způsob, jak si uchovat mládí." Poodešla stranou a zaujala pózu, která dokonale ukázala přednosti jejího těla. Vypadala jako zkušená kurtizána, když se předvádí svému zákazníkovi. „Už jsem stárla... Jak se teď jmenuješ ty?"

„Jsem Nakor."

„Nakor?"

„Nakor Modrý jezdec!" prohlásil hrdě.

„No, když tě to baví." Pokrčila rameny a Anthony musel zhluboka vdechnout cibulový pach, aby si zachoval chladnou hlavu, zatímco sledoval pohyb jejích ňader, nepříliš ukrytých pod skrovnou vestou. „Stejně na tom nesejde. Záležitosti, které tady musím vyřešit, už jsou skoro u konce. Mohla bych sice ještě chvíli zůstat a držet Valgašu na trůně, než bych ho vydala klanům, které milosrdenstvím zrovna nevynikají, ale až mí přátelé dokončí svou práci, půjdu i já."

„Co asi tak mohli nabídnout někomu tak mocnému, jako jsi ty?" zeptal se Nakor a vykročil pomalu k Anthonymu.

.Jsi bohatá – nebo jsi alespoň byla, když jsem tě viděl posledně. Jsi nadaná. Znáš spoustu triků. Vypadáš mladě."

„Možná vypadám, ale mladá nejsem," vyprskla jako podrážděná kočka. „Musím zabít dva tři milence ročně jen proto, abych stárla normálně, a pět nebo šest, abych se zbavila nadbytečných let. Dovedeš si představit, jak je to těžké, když přitom musím zůstat věrná nejmocnějšímu mágovi v okolí? Dahakon byl příliš užitečný na to, abych si ho znepřátelila, a i když byl ve spoustě ohledů pitomec – "

„Třeba pokud šlo o výběr družky?" nadhodil Nakor.

Usmála se. „To je jen jeden příklad, ale byl mazaný; většinu času mě nechával sledovat. Tohle pro mě bylo těžkých deset let, Nakore. Věrnost nebyla nikdy na prvním místě mezi mými ctnostmi."

Skoro láskyplně poplácala nehybného mága po hlavě. „Všiml sis, že ti, kteří tráví většinu času s mrtvými, nějak ztrácejí nadhled? Dahakon umí s mrtvými spoustu zajímavých věcí, ale jinak je to taková nudná banda – člověk si s nimi vůbec nepopovídá, věřil bys?"

„Co ti nabídli?"

Zasmála se. Byl to bohatý, skoro až hudební zvuk. „Nesmrtelnost! Ne, něco lepšího: věčné mládí!" Zorničky měla rozšířené a Anthony si pomyslel, že je možná také šílená.

Nakor zavrtěl hlavou. „A ty jim věříš?" Znovu zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že jsi trochu chytřejší. Chtějí víc, než jim ty můžeš dát."

Žena řekla: „A ty snad víš, o co jim jde, nebo je to jen nějaký chabý pokus, jak ze mě vytáhnout informace?"

„Vím, co dělají. Ty ne, protože jinak by ses nikdy k Pantathianům nepřipojila. Pug ví, co mají za lubem."

„Pug," řekla divoce. „Dědic pláště Macrose Černého, největšího mága všech dob."

Nakor pokrčil rameny. „Někteří to tvrdí. Vím, že by tuhle záležitost dokázal ukončit dřív, než bys mrkla." Ukázal na Dahakona. „Proč to neudělá?"

„Protože se teď musíme dozvědět, co tady Pantathiané dělají. Abychom je pak mohli zastavit. Jestliže by Dahakona zabil hned, ty bys utekla a odvedla vězně někam daleko. Kdyby sem přišel sám, zabila bys s Dahakonem zajatce, abyste si ho udrželi od těla. Pořád ještě nevíme, jaký máte plán." Zamrkal. „Radši místo toho drží Dahakona v šachu, zatímco my sem měli dorazit, osvobodit zajatce, zjistit, jaký je plán, a porazit tě." Jeho hlas zněl skoro omluvně. „Nic osobního."

Potřásla hlavou. „Kdybych to mohla ovlivnit, snad bych tě ze vzpomínky na staré časy nechala i žít, ale nejde to." „Nenuť nás k tomu, abychom ti ublížili," řekl Nakor. Zasmála se. „Jak?"

Nakor ukázal na Anthonyho, který se ze všech sil snažil netřást, stál uprostřed místnosti s uslzenýma očima a díval se na Nakora.

„On je skutečným dědicem pláště Macrose Černého!" řekl Nakor dramaticky. „Je to Macrosův syn!" Žena se na Anthonyho pátravě zahleděla. „Tenhle?" Nakor dramaticky pokračoval: „Anthony, musíme ji znehybnit. Rozpoutej bouři své moci!"

Anthony přikývl. Toto byla přesně ta věta, na které se s Nakorem dohodli; teď nastala chvíle, aby si připravil ten malý váček. Cibulla začala s citováním kouzla a Anthony cítil, jak mu vstávají vlasy v zátylku a chlupy na pažích, když se v místnosti začala hromadit magická energie. Poznával ty věty a věděl, že kolem sebe vztyčuje ochrannou bariéru proti magickému útoku. Také věděl, že jeho síly ani zdaleka nejsou tak velké, aby dokázaly prolomit tuto mocnou hráz.

Najednou stála obklopena bílou září. Anthony sáhl do vaku a nahmatal malý papírový sáček, který mu Nakor dal. Vytáhl jej ven a mrštil jím o podlahu. Ke stropu vyrazil sloup černého kouře a rychle naplnil celou místnost.

„Co to je?" zaječela Cibulla. Začala zaříkávat znovu a Anthony věděl, že nyní přivolává temné síly, aby zničily Nakora a jeho. Krátce se pomodlil za to, aby Nakor věděl, co dělá, otevřel pytlík a vrhl jeho obsah na Cibullu.

Když obsah pytlíku proletěl bariérou, kterou kolem sebe vztyčila, zvedla ruce a přerušila zaříkávání. Obklopil ji oblak černého prášku, který pokryl celou její tvář. Všichni tři chvíli stáli nehybně a pak Cibulla kýchla. Otevřela lista, aby promluvila, a kýchla ještě jednou. Z očí jí vyrazily proudy slz a kýchla potřetí. Zakašlala, jako by se dusila, a zase kýchla. Pak kýchl i Anthony.

Žena se pokusila znovu započít zaříkávání, ale nedokázala přestat kýchat. Nakor sáhl do svého batohu a vytáhl velký plátěný pytel. Rozmáchl se, vší silou pytlem švihl a zasáhl ženu do týla.

Zhroutila se na podlahu.

Anthony se vysmrkal, aby mohl dýchat, a s uslzenýma očima se zeptal: „Pepř?"

Nakor kýchl. „Nemůžeš přece zaříkávat, když kýcháš. Věděl jsem, že bude očekávat nějaký magický útok a bude se snažit chránit před vším možným. Vždycky víc myslela na velké věci a obyčejné přehlížela." Podíval se na ženu na podlaze a ještě jednou ji uhodil pytlem. „Nějakou dobu bude v bezvědomí."

„Čím jsi ji to praštil?"

„Pytlem jablek. Bolelo to, na to si můžeš vsadit."

„To ji tady jen tak necháme?" zeptal se Anthony.

„Nemůžeme ji zabít, i kdybychom se snažili sebevíc. Kdybychom jí uřízli hlavu, jen by ji to naštvalo. Jestli si bude myslet, že jsme utekli, bude naštvaná, ale bude si

myslet, že její strana už má stejně vyhráno. Nebude mít důvod nás pronásledovat, pokud nezjistí, že jsme ukradli jednu její loď."

Rozhlédl se po místnosti, podal pytel jablek Anthonymu a řekl: „Jestli se hne, tak ji prašť ještě jednou."

Odběhl do druhé místnosti, do Dahakonovy studovny, a vrátil se s nožem, jehož ostří bylo pokryto zaschlou hnědou krustou.

„Myslel jsem, že jsi říkal, že ji nemůžeme zabít," podotkl Anthony.

„To nemůžeme. Ale můžeme ji trochu zdržet." Přistoupil k židli, na které seděl Dahakon, a prořízl mágovi hrdlo. Na kůži se objevila tenká červená čára, ale nevytekla žádná krev. Pak nožem uřízl ze záclon kusy provazů, a svázal jimi Cibulle ruce a nohy. Odhodil nůž na podlahu a řekl: „Pojďme. Calis a ostatní už by měli být u zajatců."

Vyšli rychle z místnosti a Anthony řekl: „Co jsi to udělal Dahakonovi?"

„Pokud se dokáže dostat z toho boje s Pugem, bude mít něco, čím se zabaví. Starost o to, aby nevykrvácel, ho zaměstná tak, že alespoň nějakou chvíli nebude mít čas myslet na nás. Nepočítám, že by se na celou věc díval s takovým nadhledem jako Joma, totiž Cibulla. Možná ho budeme mít brzy v patách."

„Odkud ji znáš?"

„Před pár lety jsme se potkali v Keshi."

„Byli jste přátelé?"

„Byla to moje manželka." Usmál se. „No, svým způsobem. Žili jsme spolu na hromádce."

Anthony se začervenal. „Ty jsi žil s tou vražedkyní?"

Nakor se znovu usmál. „Byl jsem tenkrát mladší. Ona byla moc hezká a v posteli řádila jako tyfus. Tenkrát, když jsem byl mladší, mě na ženách zajímaly úplně jiné věci než dneska."

„Jak jsi ji poznal?" zeptal se Anthony.

„Některé věci se na lidech nemění. Až se s děláním triků dostaneš trochu dál, naučíš se poznávat skutečné osoby bez ohledu na to, jakou podobu na sebe vezmou. Je to opravdu docela užitečná věc."

.Myslím, že pokud tohle všechno přežijeme, měl by ses vrátit na Hvězdno a učit tam své triky."

„Klidně tě jich pár naučím a pak se můžeš na Hvězdno vrátit sám. Já to místo nemůžu vystát."

Došli do chodby, která vedla na dvůr, a u dveří našli ležet mrtvého sluhu. Nakor se na něho podíval, když procházeli kolem. „Vidím, že měla plné ruce práce, než nás našla."

Anthony odvrátil hlavu. Muž byl nahý a jeho tělo bylo scvrklé, jako by ho někdo vysál do poslední kapky. Vzduch páchl černou magií a Anthony znovu silně pocítil vlnu touhy, jakou poznal v přítomnosti té ženy. Jeho úcta k Nakorově vůli odolat se zdvojnásobila.

Už se blížili k obezděnému dvoru, kde byli uvězněni zajatci, když se Nakor zastavil. „Podívej," řekl tiše.

V temnotě se choulily dvě postavy, které Anthony ze svého místa neviděl. Nakor mávl rukou a Anthony se vydal za ním.

Tiše a opatrně došli až k oněm postavám a Anthony najednou ucítil, jak se mu po celém těle rozlila vlna horka a mravenčení. „Margaret!" vykřikl a postavy vyskočily.

Margaret se k nim otočila a vytřeštila oči. „Anthony?" zeptala se a pak mu skočila do náruče. Rozplakala se úlevou a řekla: „Nikdy v životě jsem nebyla tak šťastná, že tě vidím."

Abigail přistoupila k mladému mágovi a dotkla se zlehka jeho paže, jako by se chtěla přesvědčit, že je skutečný. „Kde jsou ostatní?"

Nakor řekl: „Měli by osvobozovat zajatce. Pojďte."

Anthony svíral Margaretinu ruku tak pevně, jako by ji nechtěl už nikdy pustit. Nakonec se k tomu silou vůle přece jen donutil a ustoupil stranou. „To jsem rád, že jsi v pořádku," řekl.

Podívala se na něho se slzami v očích. „A to je všechno, co mi řekneš?" Objala ho a políbila na rty.

Okamžik stál bez pohnutí a pak ji znovu objal. Když ji pustil, řekla: .Jak ses mě mohl celé měsíce dotýkat a nevědět přitom, že cítím totéž co ty?" Po tváři jí sklouzla slza. „Já tě znám, Anthony. Znám tvé srdce a taky tě miluju."

Nakor si setřel slzu z oka a řekl: „Musíme jít."

Vzal Abigail za paži a vedl ji k uzavřenému dvoru. Ozývaly se z něj zvuky kovu narážejícího na kov, a když vyšli zpoza zdi, uviděli žoldnéře, jak buší kladivy do okovů zajatců.

Abigail zahlédla známou postavu a vykřikla: „Marcusi!" Obvykle velice uzavřený Marcus přeskočil dva kavalce a zvedl ji do náručí. Pevněji k sobě přitiskl a dlouze ji políbil. Pak ji znovu postavil na zem. „Už jsem myslel, že tě nikdy neuvidím." Objal i Margaret a políbil ji na tvář. „Ani tebe."

Nakor řekl: „Nechte si ty dojemné scény na později. Musíme pospíchat. Jak dlouho ještě?"

Marcus řekl: „Nějakých deset minut. Tamhle sice byly nějaké nástroje" – ukázal na dveře, které vedly do budovy kolem dvora – „ale našli jsme tam jen dvě dláta."

„Jak jsou na tom zajatci?" zeptal se Nakor.

Na ta slova se v Anthonym probudil léčitel; neochotně se odpoutal od Margaret a vydal se k zajatcům, aby je prohlédl. Když jich několik obešel, řekl: „Dejte jim napít co nejvíc vody, ale opatrně. Ať jen srkají. Pak je naložíme do člunů."

Procházel mezi lidmi, až dorazil k soše. Najednou ucítil podivné mravenčení. „Nakore?" zavolal.

Malý mužík k němu přiběhl a podíval se na sochu. Obešel ji a chtěl natáhnout ruku a dotknout se jí, když Anthony řekl:

„Nedělej to!"

Nakor zaváhal a pak přikývl. Anthony se otočil a zakřičel na zajatce: „Dotkl se někdo z vás tohohle?"

Muž, který ležel poblíž, odpověděl: „My ne. Ale ti proměněnci ano."

„Proměněnci?" zeptal se Nakor.

„Ty hadí věci." Muž zakašlal. „Drželi nás tady přikované k těm chodícím hadům. A ti se pořád měnili, až vypadali jako my – teda jako ti z nás, co to všechno přežili," řekl trpce. Vypadal, že je docela mladý, ale oči měl hluboko zapadlé a tvář svraskalou jako žádný jiný člověk jeho věku. Vlasy měl předčasně zšedivělé. „Všichni tady chodili a objímali tu sochu a drmolili v té své hantýrce něco jako modlitby. Pak se škrábali do předloktí takovou dlouhou jehlicí a mazali na ni svou krev."

„Kam odnesli ty, kteří zemřeli?" vykřikl Anthony a ve tváři měl výraz hrůzy hraničící s panikou.

Muž ukázal na dveře naproti těm, jimiž na dvůr vešel Calis. „Tamhle. Odnášeli je tam."

Anthony se rozběhl ke dveřím a cestou přeskočil několik kavalců. Popadl kliku, ale bylo zamčeno. „Dokážeš to vyrazit?" řekl Marcusovi.

Marcus si vzal kladivo a dláto, které přiložil k zámku. Ten po několika dobře mířených úderech odpadl a Anthony se protáhl kolem vévodova syna. Marcus ustoupil zpátky a zakryl si rukou ústa. „Bohové!" zasípal, pak odvrátil hlavu a začal zvracet.

Anthony vykřikl: „Nakore, přines světlo. Ostatní zůstaňte vzadu."

Nakor přiběhl s pochodní, kterou vzal jednomu z žoldnéřů, a připojil se k Anthonymu. V dutině ve zdi ležela těla – jak lidí, tak tvorů, kteří se měli stát kopiemi těchto lidí. Lidské mrtvoly byly na pohled příšerné, ale Anthonyho zaujala především těla hadích tvorů.

Byly to nafouklé, beztvaré věci s popraskanou kůží, z níž vytékala krev a hnis. Rty měli rozevřené a zelené, zatímco oči připomínaly hluboko zapadlé černé kuličky. Podle rysů ve tvářích bylo jasné, že zemřeli v děsivých bolestech, a jejich ruce byly jen zkrvavené pahýly bez nehtů, jak se snažili proškrábat kamennou zdí ven. Pohled byl o to horší, že někteří tvorové vypadali naprosto cize, zatímco jiní už prošli různými stupni polidšťování.

„Cítíš to?" zašeptal Anthony.

Nakor řekl: „Něco cítím. A je to temné a zlé."

Anthony zavřel oči a začal zaříkávat. Zagestikuloval rukama, jak v sobě hromadil magii, a pak najednou vytřeštil oči tak, že mu ve tváři zasvítila bělma. „Zmiz odsud," zašeptal chraptivě.

Nakor vyběhl z chodby a Anthony za ním. „Okamžitě odsud všechny odveďte a spalte to tady," řekl Marcusovi a Calisovi s autoritou, kterou v jeho hlase ještě nikdo z nich neslyšel. „Spalte i všechny ostatní budovy: přístavby, stáje a kuchyně. Až z něj vyjdeme, spalte i hlavní dům. Spalte všechno!"

Marcus zavolal: „Všichni ven!"

Když vynesli ze dvora posledního zajatce, hodili na hromadu rozkládajících se mrtvol zapálenou pochodeň. V dalším koutě prázdného dvora našli nějaké hadry a lampový olej. Přidali je do plamenů. Marcus nařídil žoldnéřům, aby si rozebrali pochodně a zakládali požáry v okolních budovách. Za několik minut zaslechli hluboké zahučení, když se v přilehlé stáji vzňala hromada suchého sena. Pak vyskočily plameny v kuchyni a budovách, kde

bydleli dělníci, a muži začali zakládat požáry ve vnějších přístavbách velkého domu.

Calis se vrátil potom, co zapálil místnost, kde byly uvězněny Margaret a Abigail, a obrátil se na Anthonyho: „Co jsi tam vlastně našel?"

„Mrtvoly," odpověděl mladý mág.

Marcus se zeptal: „Anthony, co se tady dělo?"

Anthony se na okamžik zastavil a po tvářích mu stékaly slzy hněvu. „Posílají do Království nákazu, Marcusi," zašeptal ochraptěle. „Posílají k nám domů magickou chorobu, proti které jsou všechny nemoci, co znáš, neškodné jako obyčejný kašel. Musíme je zastavit!"

Marcus vytřeštil oči a ztěžka polkl. Pak vzal Abigail za ruku a vyrazil k hlavnímu domu usedlosti, kudy žoldnéři, vedení Nakorem, odnášeli osvobozené zajatce k podzemnímu tunelu. Anthony s Margaret šli jako poslední.

Kapitola desátá

LÉČKA

Harry ukázal na obzor.

„Co se děje?" zeptala se Brisa.

„Požár," odpověděl jí Pradži. „A podle toho, jak se odráží na obloze, bych řek, že pořádně, velkej."

Byli na prvním člunu řady, která mířila k vypálenému statku; tam – dají-li bohové – na ně už budou čekat zajatci. Harry cítil, jak mu na čele vyrazil studený pot. „Brzy tady začne být rušno."

„O tom nepochybuj," řekl Pradži. „Za chvilku se přijdou vojáci podívat, co se tam stalo. Pokud to tady začnou prohledávat, tak budeme muset bojovat."

Kormidelník člunu řekl něco Tukovi a ten přešel dopředu a zašeptal Harrymu: „Sabe, tady zakotvíme."

Harry přikývl a mávl na druhý člun v řadě. Ve tmě neviděli moc daleko, takže na přídi a zádi člunů seděli říční plavci, kteří předávali rozkazy dál. Příď prvního člunu se zabořila do měkkého břehu s dutým zaskřípáním a ostatní následovaly jeho příkladu, dokud u břehu nestálo všech deset člunů.

Harry seskočil z přídě a běžel ke statku. Kryt u studny byl odsunut stranou a právě jím s jistými potížemi prolézal muž. „Harry!" zavolal někdo z trosek statku. Byl to Calis; mával na něho, aby ho k sobě přivolal. Harry pomohl muži o kousek poodejít a pak ho posadil na zem.

„To jste se sem dostali teprve teď?" zeptal se Harry.

„Trvalo to déle, než jsme plánovali," odpověděl půlelf. „Marcus je s ostatními dole a pomáhá zajatcům šplhat po žebříku. Jsou zesláblí; některé budeme muset nahoru vytáhnout."

Harry se obrátil k Pradžimu, který k němu přistoupil: „Dones nějaké lano a závěs a vezmi s sebou čtyři silné chlapy, aby vytáhli slabé zajatce ven."

Pradži odběhl a Harry řekl: „Stejně to vyjde úplně nastejno, jestli čekáme tady nebo na řece."

Calis přikývl. „Amos s Nicholasem by měli právě teď jít na tu loď."

„Tak to jim držím palce." Harry se podíval na oblohu, kde právě vycházel druhý ze tří midkemianských měsíců. Brzy vyjde i třetí. „Dneska bude hodně jasno," řekl. Tri úplňky byly dost vzácný úkaz a pojem jasno jako o třech měsících' znamenal skoro denní světlo. „Dneska nám to noční plížení moc nepůjde. Co je to za oheň?" zeptal se Harry.

„Obávám se, že špatné zprávy," odpověděl půlelf. „Anthony tvrdí, že tam byla nějaká temná choroba a zničit ji může jen oheň. Říká, že pokud bychom Dahakonovu usedlost nespálili, do měsíce, nejpozději do dvou, by celé město vymřelo a každý, kdo by z něj utekl, by nemoc rozšířil dál. Než by pominula, zabila by ta nákaza polovinu lidí na celém tomhle světadíle."

„Bohové! To je strašné." Harry zavrtěl znechuceně hlavou. Podíval se znovu na vzdálený požár a řekl: „No, nebude trvat dlouho a nahrne se sem houf hodně

zvědavých vojáků." Zahleděl se na dvacítku zesláblých zajatců a jednoho mezi nimi poznal – páže, které s ním hrálo kopanou. Klekl si k němu a zeptal se: „Tak, co, Edwarde, jak ti to šlape?"

„Nic moc, panoši," řekl mladík a pokusil se o statečný úsměv, „ale teď, když jsme z toho venku, už to nějak zvládnu." Tvář měl pohublou a Harry viděl, že je nemocný na duchu stejně jako na těle. Když ho zajali, prožil za tu krátkou dobu víc hrůz, než si za celý svůj mladý život dokázal představit. Rozbití okovů ho nezbavilo vzpomínek.

Harry řekl: „Potřebuju, abys mi pomohl. Zvládneš to?" Mladík přikývl a Harry pokračoval: „Zkus pomáhat ostatním do člunů. Začni těmi, kteří jsou odsud nejdál – opravdu mi tím moc pomůžeš."

Chlapec vstal a přešel k dalšímu zajatci – dívce, která prázdnýma očima zírala do dálky. „Vstávat, všichni! Slyšeli jste panoše. Musíme nastupovat do člunů. Jedeme domů." Při poslední větě se mu zadrhl hlas, ale všichni jí rozuměli.

Okamžitě začali ztěžka vstávat a potáceli se k čekajícím člunům. Ze studny vylezl další člověk a Harry ho poslal přímo ke břehu řeky.

Pak zavolal do studny: „Máme tady čluny! Můžete to tam dole trochu popohnat?"

Z temnoty se ozval Marcusův hlas: „Děláme, co můžeme, ale jsou slabí."

„Spustíme vám lano se závěsem a vytáhneme ty, kteří nebudou schopni vyšplhat sami."

„Dobře."

Čas se táhl, zatímco zesláblí zajatci pomalu zdolávali žebřík. Pradži, Vadža a dva další žoldnéři přiběhli s lanem a závěsem, spustili jej dolů do studně a zajatci, kteří nedokázali vylézt sami, byli nahoru vytaženi.

Harry se vrátil ke člunům a řekl Tukoví: „Až ti dám znamení, začni odstrkávat od břehu ty čluny, které už jsou plné, a zaveď je do přístavu. Pak pokračujte k ústí zálivu a čekejte na Nicholase."

„A co plavba proti proudu řeky, sabe?"

„Potom, příteli, potom." Skoro nepřítomně dodal: „Musíme udělat ještě jednu zastávku."

Oba chvilku stáli a sledovali, jak usedlost mága Dahakona, Velkého rádce Nejvyššího, stojí v plamenech.

„Co to je, sakra?" zeptal se Amos.

Nicholas řekl: „Vypadá to na oheň někde na druhé straně zátoky."

Amos řekl: „Doufám, že to pro naše přátele neznamená nějaké špatné zprávy."

„S tím si teď nebudeme dělat starosti," řekl Nicholas. „Podívej!"

Amos se ohlédl, kam princ ukazoval, a zařval: „Všichni na svá místa! Připravte se k otočení!"

Begala byla krásná loď; patřila obchodníkovi, který ji používal jak pro obchod, tak i pro zábavu. Do tří malých kajut se mohlo pohodlně vejít sedm nebo osm cestujících a v podpalubí byla spousta místa pro náklad. Při plavbě proti větru byla pomalejší, ale po větru letěla jako o závod. A Amos se otáčel, aby mohl co nejrychleji plout za druhou lodí, která opustila přístav.

Ta první se objevila na dohled před malou chvilkou – byla to kopie *Královského racka.* Teď už zahlédli i kopii *Královského orla* a Amos obrátil loď tak, aby s nimi plula v zákrytu. Vypočítal si, jak by asi kapitán, obeznámený s místními poměry, vyplouval z přístavu; držel by loď po větru tak, aby se vyhnul ostrým útesům pod hladinou u pobřeží, z něhož vybíhal poloostrov, chránící přístav. I

když jasná trojměsíčná noc příliš nepřála Harryho snaze o co největší utajení, Amosovi pomáhala.

Posádka se rozběhla za svou prací. Sice tuhle loď příliš neznali, ale všichni do jednoho byli zkušení námořníci a veškerý čas od vyplutí strávili tím, že se seznamovali s lanovím a kladkami. Dva strážní, na které narazili, když vtrhli na loď, leželi svázaní v podpalubí. Nikdo jim neublížil, ale přesto byli k smrti vyděšení.

Begala se vrhla kupředu jako dravec. Ghuda stál na přídi s připraveným provazem, na němž byla uvázaná hákovací kotva, a tři další muži stáli poblíž. Dohromady byl připraven tucet Nicholasových mužů k zahákování, zatímco dalších osmnáct přeskočí na palubu ze stěžňů. Nicholas se modlil, aby jim k přemožení posádky pomohl okamžik překvapení. Neměli ani ponětí o tom, kolik lidí proti nim bude stát, ale Amos soudil, že na palubě nebude víc než třicet námořníků, případně stráží.

Zpředu se ozval varovný výkřik, když se jedna z hlídek otočila a zahlédla za zádí loď, která tam neměla co dělat a která se každým okamžikem přibližovala. Okamžitě ho umlčel lučištník na přídi a Ghuda roztočil lano a vrhl svou kotvu. Jeho příkladu hned následovali další a půltucet mužů se přehoupl na lanech **ze** stěžňů begaly na vyšší palubu, okamžitě po doskoku tasil zbraně a rozhlížel se po protivnících. Nicholas se vyšplhal na provazový žebřík, přeskočil metr a půl prostoru nad vodou, který obě lodi dělil, a zachytil se na druhé straně dalšího žebříku.

Když se na něho vrhl muž s krátkou šavlí, byl už připraven. Probodl černě oděného námořníka dřív, než se stačil napřáhnout. V polotmě kolem něj se rozpoutal boj a mezi jeho zvuky zaslechl slabé volání z přední lodi – s největší pravděpodobností se někdo ptal, co se to vlastně děje.

S přesvědčením, že všichni vědí, co mají dělat, vyrazil Nicholas ke dveřím záďové kajuty. Pokud byli na palubě Pantathiané nebo nějací jejich mocnější přisluhovači, najde je nejspíš právě tam. Rozkopl dveře do kapitánovy kajuty a zaslechl zadrnčení střely z kuše, která se zabodla do zárubně těsně vedle jeho hlavy. Kapitán klidně položil kuši na stůl a vytasil meč. „Vzdejte se!" nařídil Nicholas, ale kapitán neodpověděl a dál kráčel k němu.

Najednou muž zaútočil tak prudce, že se Nicholas ubránil jen s největším vypětím sil. Couvl zpátky, podnikl protiútok a souboj pokračoval podle zavedených pravidel. Nicholas byl mladší a rychlejší, ale starší kapitán měl daleko víc zkušeností. Nicholas se pokoušel soustředit jen na svého protivníka, ale nedokázal přestat myslet na to, jak pokračuje boj. Věděl, že podle plánu měli být vyvedeni z podpalubí oni dva strážní na begale a využiti k tomu, aby zabránili lodi v najetí na skaliska, zatímco se Amos a ostatní vrhnou na palubu většího korábu. Byla to hra o všechno, protože pokud by byli Nicholasovi útočníci odraženi, neměli by kam ustoupit.

Nicholas sekl mečem, zasáhl kapitána do paže a vyrazil mu šavli z ruky. Namířil na něho svou zbraň a řekl znovu: „Vzdejte se!"

Muž vytrhl z pochvy u opasku dýku a vrhl se na Nicholase, který instinktivně provedl výpad. Zasáhl kapitána těsně pod hrudní kost a probodl mu srdce; muž se zhroutil k zemi. Vjem, který při smrtelném zásahu nepřítele proběhl Nicholasovou paží, se nijak nelišil od toho, co vnímal, když zabíjel Rendera. Cítil, jak čepel meče trhá svaly a dře o kosti. Vyškubl meč z kapitánova těla a vyšel z místnosti. Na této palubě byly jen dvě další kajuty, každá po jedné straně chodby. Nicholas si vybral tu, kterou měl po pravé ruce. Před chvilkou už se poučil, a

tak vykopl dveře pravou nohou a odskočil doleva. Když z nich nevylétla žádná střela, podíval se dovnitř.

Kajuta byla prázdná. Zopakoval celý postup i u druhých dveří a šipka, jež z nich vyletěla, mu zasvištěla kolem ucha. Kdyby neuskočil stranou, bezpochyby by teď ležel probodnutý na zemi.

Skočil dovnitř, ale první důstojník, který vyběhl ven, mu vrazil rameno do žaludku. Nicholas zaslechl zvuk párané látky a ucítil, jak mu po žebrech přejelo něco horkého. Vší silou udeřil muže jílcem meče do temene. Jedinou odpovědí mu bylo bolestné zamručení a při dalším úderu jílcem znovu ucítil bodnutí. První důstojník konečně ztratil vědomí a Nicholas ho od sebe odstrčil.

Vstal a v levém boku ucítil pálení. Sáhl si tam, a když se pak podíval na ruku, byla rudá. Sklopil oči k podlaze a spatřil tam ležet zkrvavený nůž, jímž se ho první důstojník snažil zabít. Odhrnul si košili a uviděl dlouhou řeznou ránu, naštěstí ne hlubokou. Ztěžka se nadechl a chvilku bojoval se závratí, protože se v ráně začala ozývat prudká škubavá bolest.

Nicholas se vrátil na hlavní palubu, kde na první pohled vítězil Ghuda s ostatními vojáky. Černě oděné obránce náhlý útok zjevně zaskočil a většina ležela nehybně na prknech paluby.

Nicholas se podíval doprava a zahlédl Amose, kterého zatlačili do rohu dva námořníci. Rozběhl se mu na pomoc, ale zatímco Amos odrážel šavli jednoho útočníka, zasáhl ho ten druhý do břicha.

„Amosi!" vykřikl Nicholas, sekl mečem a zabil muže, který zadržoval admirálovu zbraň. Pak zaútočil na druhého námořníka a probodl ho.

Odkopl zraněné muže stranou a poklekl k Amosovi. Starý admirál byl v bezvědomí a dýchal mělce a sípavě.

Nicholas se ohlédl právě v okamžiku, kdy Ghuda proklál mečem svého soupeře. Tento boj byl nemilosrdný.

Nicholas vstal od Amosova boku a ucítil, jak mu kotník sevřela čísi ruka. Otočil se, kopl a zasáhl raněného námořníka do tváře. Ozval se křupavý zvuk a mužovo zaskučení. Nicholas k němu skočil a probodl mu hrdlo. Otočil se, právě když Ghuda volal: „Jsou to šílenci! Odmítají se vzdát!"

Nicholas vztekle odpověděl: „Tak neberte žádné zajatce!" Věděl, že to znamená smrt pro všechny na palubě. Ústa mu naplnila hořká pachuť žluče; odplivl si a rozběhl se k dalšímu černě oděnému námořníkovi, který se bez ohledu na svá zranění plazil směrem k jednomu z Nicholasových mužů, aby na něho znovu zaútočil.

Zdálo se, že ten nikdy neskončí, a Nicholas by skoro přísahal, že nejméně ve dvou případech bojoval s muži, které už jednou zabil. Pak se najednou rozhostilo ticho.

Ghuda řekl: „Dostali jsme je všechny."

Nicholas otupěle přikývl. Byl propocený, zbrocený krví a kolena se mu podlamovala vyčerpáním. V levé noze mu škubalo a bolel ho bok. Pak si vzpomněl: „Amos!"

Odběhl k místu, kde ležel zraněný admirál a s úlevou zjistil, že pořád ještě dýchá. Ghuda si klekl vedle Nicholase a řekl: „Vypadá to s ním špatně. Budeme potřebovat Anthonyho a jeho znalosti."

Nicholas řekl: „Odneste ho do kapitánské kajuty."

Dva námořníci opatrně Amose zvedli a odnesli ho dovnitř. Nicholas se rozhlédl a všiml si, že se na něho všichni muži dívají. Najednou si uvědomil, že teď, když je Amos zraněný, bude muset na lodi převzít velení. Podíval se Ghudovi přes rameno na jednoho z mužů a zeptal se: „Kdo je tady nejstarší?"

Muž odpověděl: „Myslím, že Pickens, Výsosti."

„Pickensi!" zavolal Nicholas a z přední paluby zazněla odpověd.

„Zde!" Přiběhl k němu muž těsně před čtyřicátým rokem věku, a řekl: „Ano, kapitáne."

„Jste jmenován prvním důstojníkem, pane Pickensi. Odstraňte ta těla z paluby."

„Ano, kapitáne," odpověděl čerstvě povýšený námořník. Otočil se k vyčerpané a zakrvácené posádce a vykřikl: „Slyšeli jste kapitána! Na co ještě čekáte, zatraceně? Přehoďte ty mrtvoly přes palubu!"

„Jsi v pořádku?" zeptal se Ghuda Nicholase.

Nicholas se podíval na svou zakrvácenou košili a řekl: „To nic. Trápí mé spíš to Amosovo zranění."

„Ten je tvrdý jako kámen," řekl Ghuda, ale podle výrazu v jeho tváři bylo jasné, že i on si dělá starosti.

Nicholas řekl: „Na téhle plavbě mě Amos naučil spoustu věcí a plavil jsem se i předtím. Jen doufám, že to moc nepopletu."

Ghuda se k němu naklonil a zašeptal: „Prostě řekni panu Pickensovi, co chceš, aby se udělalo, a on už si s tím nějak poradí."

Nicholas se napůl usmál a napůl zašklebil. „To zní bezpečně."

Na palubu přiběhl námořník a řekl: „Výs – eh, kapitáne, v podpalubí jsou zajatci."

Nicholas vykročil za ním a zavolal: „Pane Pickensi!"

„Ano, kapitáne?"

„Až to tady uklidíte, otočte loď a zamiřte zpátky k městu!"

„Ano, kapitáne."

Nicholas se nevesele usmál a řekl Ghudovi: „Takhle by to mohlo fungovat pořád."

Přešli k hlavnímu palubnímu poklopu a podívali se jím dolů. Z hloubky tří palub k ním vzhlížel tucet tváří. Nikdo nepromluvil.

Ghuda řekl: „Jsou tohle naši lidi, nebo ty kopie?"

„To nevím," odpověděl Nicholas. Najednou se cítil strašně unaveně. „Zamkněte je," řekl. „Tohle vyřešíme, až najdeme ostatní."

Vstal a loď se pod ním zhoupla, když námořníci skončili s přehazováním mrtvých přes palubu a vrátiti se k řízení lodi. Ghuda ho šťouchl do žeber a pokývl hlavou. Nicholas pochopil, co mu naznačuje. Neochotně přešel dozadu k žebříku, který vedl na ubytovací palubu; čekalo se od něho, že teď, když převzal velení na lodi, bude odtamtud sledovat práci mužstva.

Vyšplhal po žebříku nahoru; před kormidlem, jež ovládal jeden námořník, stál Pickens. Důstojník zavolal: „Podkasat všechny plachty!" Obrátil se ke kormidelníkovi: „Otáčíme po pravoboku," a na ostatní námořníky zakřičel: „Do práce!"

Muži se rozeběhli po palubě za svými úkoly. Pickens řekl:

„Tahle loď je zatraceně dobrá kopie starého *Orla*, kapitáne. Ani já bych je nedokázal rozeznat, a to jsem se na *Orlu* plavil deset let, pane."

, Jak jsme na tom?" zeptal se Nicholas.

„Šest raněných, tři mrtví. Ještě tak deset minut boje a najeli bychom na mělčinu. Ale jinak jsme na tom docela dobře."

Nicholas tiše řekl: „Doufám, že to tak vydrží."

Chvíli stáli na palubě, zatímco se loď otáčela, a pak se z hlídkového koše ozval výkřik, který je upozornil, že se blíží k další lodi. Nicholas cítil, jak se mu zrychluje tep, ale u ucha mu zazněl uklidňující hlas: „Bez obav, kapitáne, já do té begaly nevrazím, až se budeme vracet." Pickens pak

hlasitěji zavolal na hlídku: „Dávej pozor na počasí!" Nicholas se usmál a čerstvě povýšený první důstojník řekl:

„Co kdybyste sešel do podpalubí, aby se vám někdo podíval na tu ránu?"

Nicholas přikývl. „Loď je vaše, pane Pickensi." „Ano, pane!" odpověděl první důstojník a zasalutoval. Nicholas sešel z ubytovací paluby a zamířil k. místu, kde vojáci ošetřovali rány svým spolubojovníkům. Jeden z nich si ho vzal na starost a bez zbytečných otázek mu pomohl svléct tuniku. Nicholas odvrátil pohled, zatímco mu muž prohlížel ránu, a pak zvedl ruce, když mu oviíjel kolem žeber čistý obvaz.

V duchu se modlil, aby Harry a ostatní dokázali svou část plánu naplnit bez problémů.

Harry se přikrčil za nízkou boudou, která na říčním člunu plnila úlohu kajuty, zatímco nad jeho hlavou svištěla další salva šípů. Calis klidně vstal, rychle zamířil, vystřelil a zalehl za kajutu. Vzápětí se z břehu ozvalo zaječení potvrzující, že neminul cíl.

Pradži, ležící na palubě, poznamenal: „Tak to už byl čtvrtý. Člověk by tak nějak čekal, že se z toho ti chlapi poučej a stáhnou se."

Harry zavolal na Toku: „Jak daleko ještě?"

„Myslím, že necelých sto metrů, sabe."

Proud je unášel po řece dolů a po celou tu dobu je ze břehu ostřelovali jezdci, které přilákal pořár. Při první spršce šípů zahynul jeden muž z posádky člunu a poté se všichni vrhli na palubu. Harry vykřikl: „Marcusi!"

„Co?" zazněla odpověd ze druhého člunu.

„Jak jsou na tom tví lidé?"

Nastal okamžik ticha a pak Marcus odpověděl: „Máme tady jednoho raněného, ale jinak v pořádku."

Calis zavolal: „Marcusi – proti vycházejícímu měsíci máme dva docela dobré cíle."

„Já si vezmu toho vlevo," odpověděl vévodův syn.

„Na tři," řekl Calis. „Jeden, dva," a jakmile vyslovil: „Tři," vstal a vystřelil. Harry zaslechl z druhého člunu stejné zasvištění – důkaz, že vystřelil i. Marcus. Ozvaly se dva výkřiky a pak už ze břehu žádné šípy nepřilétly.

Harry napočítal do deseti a zavolal: „Vesla! Teď!"

Členové posádky vyskočili z paluby a chopili se vesel, která už měli připravena, když se objevili lučištníci. Teď je zasadili do havlinek a opřeli se do nich, zatímco kormidelníci navedli čluny ke středu řeky. Zanedlouho se přerušená linie plavidel zase spojila a Harry zavolal: „Všichni v pořádku?"

Otázka postupovala z jednoho člunu na druhý a odpovědi se vracely rychle: jeden mrtvý – zastřelený; dva zranění – oba lehce. Harry přešel zpátky na příď člunu a cestou se zastavil u Brisy, která se pořád ještě choulila za kajutou. „Jsi v pořádku?"

„Podělaná strachy," odpověděla. „Ale kromě toho v pohodě."

Klekl si vedle ní. „Brzy se z toho dostaneme."

„No, jestli ten tvůj kamarád se svou veselou chasou dokázal zaskočit válečnou loď s rozvinutejma plachtama... Uvědom si, že jsem mezi loděma vyrostla." Potřásla hlavou. „No, ještě nejsme za vodou."

Položil jí ruku na paži. „Bude to v pořádku."

„To doufám," řekla a pokusila se o úsměv.

Vpluli do zátoky a říční čluny vyrazily rychle dopředu. Povážlivě se houpaly na vysokých vlnách. Harry řekl: „To jsem rád, že v tomhle nemusíme plout až na moře."

Pradži a Vadža stáli u zábradlí, které obepínalo nízkou kajutu. Pradži řekl: „To by mohla bejt docela legrace."

Vadža prohodil: „Pokud sis toho nevšiml již dříve, můj přítel zde má značně zvrácený smysl pro humor."

„Všiml," řekl Harry.

Pak zaslechl z posledního člunu výkřik a otočil se. Volání se opakovalo a postupovalo z jednoho člunu na druhý, až nakonec Marcus zavolal: „Máme za sebou nějaké čluny."

„Ale k sakru," řekl Harry a protlačil se kolem Pradžiho ke kormidelníkovi. „Kolik a jak daleko?" zavolal na Marcuse.

Marcus předal otázku dozadu a za okamžik odpověděl:

„Tři, nějakých pár set metrů za námi. Jsou to dlouhé čluny, nacpané až po okraj ozbrojenými muži."

Harry rychle zvážil všechny možnosti. „Většinu vojáků máme na předních člunech." Zavolal na Marcuse: „Zajeď se svým člunem napravo a nech ostatní projet dopředu. Ty s Calisem se postarejte o pronásledovatele."

Pradži se rozhlédl. „Na boj tady není moc místa. Ať ta holka přeskočí do nějakýho člunu, kterej popluje kolem nás."

Harry řekl: „Dobrý nápad." Než mohla Brisa cokoli namítnout, zavolal na Marcuse: „Ať Margaret a Abigail přestoupí do člunu, který tě bude míjet, a spolu s nimi všichni, kteří nemůžou bojovat."

Harry raději příliš nerozebíral poznámku, kterou Margaret utrousila o své schopnosti bojovat. Jen zavolal: „Jsi slabá, tak sklapni!"

Pak se otočil a viděl, jak k němu přichází Brisa. Než se stačila nadechnout, ukázal na ni prstem. „A ty odsud taky zmiz. Nemám čas na hádky!"

Zastavila se, okamžik pomrkávala, pak se mu vrhla do náruče a pevně ho objala. Vtiskla mu vášnivý polibek a vyskočila na střechu kajuty. Přešla k boku, kolem něhož právě proplouval jeden z člunů, které je předjížděly. „Mám

tě ráda, troubo. Tak se nenech zabít!" Jako kočka přeskočila necelé dva metry, které od sebe čluny dělily, a přistála na palubě druhého.

„Já tě mám taky rád," řekl Harry.

Vytasil meč a odebral se na záď. Na dalším člunu, který je míjel, zahlédl Margaret a Abigail, a pak se od desátého člunu opět ozvaly výkřiky. Zpráva rychle přebíhala dopředu a brzy Marcus hlásil: „Střílejí na poslední člun."

Calis vyskočil na střechu kajuty a řekl: „Žádné dlouhé luky."

Marcus také vylezl na kajutu svého člunu a počkal, až kolem nich proplují ostatní plavidla, jejichž veslaři se ze všech sil opírali do vesel. Oba lučištníci nasadili šípy do tětiv, vystřelili současně a dva pronásledovatelé v dlouhých člunech přepadli přes bok do vody. Veslaři okamžitě začali zabírat vesly dozadu a Harry se zasmál. Calis řekl: „To by je mělo na chvilku odradit." Poplácal svůj toulec. „Pokud si nedomyslí, že nám brzy dojdou šípy," dodal tiše.

Zpředu se ozvalo volání: „Loď!" Harry se otočil a ze srdce mu spadl kámen, když se před nimi vynořily obrysy korábu. Posádka právě podkasávala plachty a obracela jej proti větru, aby se pohyboval co nejpomaleji, až na něj budou přestupovat zajatci ze člunů. Harry řekl: „Budeme si muset ty chlapy vzadu držet od těla, než vyložíme náklad."

Tuka řekl: „Sabe, co bude s námi?"

„Nejdřív se postaráme o to, abyste přežili," řekl Harry, „a pak už najdeme nějaký způsob, jak vás vyložit na břeh."

Ťuká přikývl, ale bylo jasné, že v hlavě nešťastně sčítá ztráty, které mu vzniknou tím, že přijde o deset člunů a o zisky, které čekal. Harry si všiml jeho výrazu a řekl: „Neboj se. My ti to bohatě vynahradíme. A dostaneš peníze za to, že odvezeš randžanu jejímu otci."

Tuka se pokusil tímto slibem utěšit, ale bylo jasné, že ho to tak docela nepřesvědčilo.

K boku lodi přirazil první člun a z paluby většího plavidla byla spuštěna nákladní síť. Žoldnéři a plavci otevřeli poklopy lodních skladišť a všechno zboží, které v nich našli, naházeli do vody. Co nejrychleji se pustili do nakládání zásob, jichž bude potřeba na dlouhé cestě domů, a když byl člun prázdný, vylezli po lanech na loď. Harry zavolal: „Počkejte někdo na druhý člun a pomozte s vykládáním!"

Dva lodníci, kteří se chystali vylézt na palubu korábu, zůstali viset na lanech, dokud první člun u boku lodi nenahradil druhy, a pak se spustili na jeho palubu a pomáhali s vykládkou.

Pronásledující dlouhé čluny chvíli stály na místě, pak se jeden otočil a odplul pryč. „Že už by to chtěli vzdát?" zeptal se Harry.

„Ne," odpověděl Calis. „To bych neřekl. Podle mě se ten jeden vracel pro posily."

Čluny se řadily za sebe a s pomocí jejich posádek a námořníků pokračovalo vykládání poměrně rychle. Z paluby korábu to všechno s ustaraným výrazem pozoroval Nicholas, který se od těch, kdo vylézali na palubu, dozvídal, co se vlastně přihodilo. Pickens mu řekl, že během několika minut od vydání rozkazu mohou vyplout, ale nějakou dobu jim bude trvat, než dorazí k ústí zálivu.

Pak Nicholas spatřil, jak po provazovém žebříku šplhají na palubu Margaret a Abigail a podpírají přitom dva slabší zajatce. Přiběhl k nim, aby jim pomohl, a pák podal pomocnou ruku dívkám. Obě ho nadšeně objaly, ale Abigail se okamžitě otočila a zadívala se na čluny dole. „A co Marcus? Bude v pořádku?" zeptala se.

Nicholas pocítil směsici žárlivosti a úlevy, ale pak z něho oba pocity vyprchaly, když se nad ním ozvalo volání: „Kapitáne! Loď v přístavu zvedá kotvu!"

„Kde?" zavolal.

„Ostře vlevo k zádi!"

Nicholas vylezl po žebříku na ubytovací palubu a přeběhl k zádi. Odtamtud zahlédl loď, která v měsíčním svitu rozvíjela plachty. Otočil se k Pickensovi. „Jak dlouho?" zeptal se ho.

„Vypluje nejpozději za deset minut. K nám dorazí zhruba za dvacet."

Nicholas zakřičel: „Kolik člunů ještě zbylo?"

„Dva," ozvala se zespoda odpověď.

Přeběhl k boku, kde námořníci a žoldnéři rychle vyprazdňovali nakládací síť, aby mohla být spuštěna k předposlednímu člunu. Opřel se o zábradlí a zavolal: „Harry!"

„Co je?" odpověděl mu jeho přítel.

„Kde je zlato?"

„Mám ho tady u sebe!"

„Tak ho seber a vylez nahoru. Zbytek nákladu nechte být. Všichni na palubu! Vyplouváme."

Ozval se protestující hlas. Nicholas si uvědomil, že randžana už je na palubě a stěžuje si. „Kapitáne! V tom člunu jsou mé věci!"

Nicholas řekl: .Jestli to přežijeme, tak ti koupíme nové." Podíval se na Margaret a Brisu a řekl: „Vím, že na vás dvě se můžu spolehnout. Margaret, tohle je Brisa; Briso, Margaret. Odvedly byste prosím vás randžanu z paluby do kajuty na levoboku naproti té, ve které je Amos?"

Dívky mezi sebe vzaly randžanu se služebnými a za chvilku na palubu vylezli Marcus, Calis a Harry a v síti byla vyzvednuta těžká truhla, kterou sebrali v Šingázího přístavišti. Mezi posledními, kdo se dostali na palubu, byli

i Anthony s Nakorem. „Pane Pickensi!" zavolal Nicholas. „Dostaňte nás odsud!"

Zazněly rozkazy a Nicholas se rozhlédl. Námořníci a vojáci z Crydee, kteří již přivykli životu na moři, se rozběhli za úkoly, jež jim určil Pickens. Pradžiho žoldnéři se shromáždili na jedné straně, zatímco Tukoví lidé zůstali stát u hlavního nakládacího poklopu. Nicholas řekl posádkám člunů: „Nikomu se nepleťte pod nohy," a pak se otočil k Pradžimu. „Tví muži se můžou připravit na boj," řekl.

Někteří z nich začali mumlat, ale Nicholas řekl: „Přece jste za to placeni!" Obrátil se a odběhl na ubytovací palubu.

Když vystoupal po žebříku, zavolal: „Pane Pickensi, zvládneme to?"

„Bude to těsné," řekl námořník. Ohlédl se a s úsměvem dodal: „Ale nakonec je za sebou necháme."

Nicholas slezl zpátky na hlavní palubu, otočil se, aby něco řekl, a najednou se zhroutil k zemi.

Probudil se v kajutě prvního důstojníka. Okénkem dovnitř pronikalo sluneční světlo, takže mu bylo jasné, že už je dávno den. Když se pohnul, ucítil, jak má levý bok rozpálený a ztuhlý. Podíval se na něj a zjistil, že mu někdo vyměnil obvaz a natřel ránu hojivou mastí.

Natáhl si kalhoty a otevřel truhlici na šaty, stojící v nohách postele. Po předchozím obyvateli kajuty v ní zbyla jen černá tunika, a tak si ji oblékl a zjistil, že mu docela sedí. Obul se, strnule došel ke dveřím a otevřel je.

Než vyšel na palubu, otevřel dveře do kapitánovy kajuty a přistoupil k lůžku, na němž ležel Amos. Admirál sice už dýchal lépe, ale ve tváři byl pořád ještě bledý. Nicholas se na něho chvilku díval, pak se otočil a odešel nahoru.

Když vystoupil na hlavní palubu, zahlédl Nicholas několik skupinek mužů, postávajících kolem, zatímco ostatní leželi namačkaní na palubě a snažili se spát. Poblíž žebříku na ubytovací palubu stáli Marcus, Harry a Ghuda, zatímco Pradži s Vadžou na druhé straně hlavní paluby hovořili s žoldnéři.

Nicholas přešel k Marcusovi a zeptal se: „Co se děje?"

„Máme pár problémů," řekl Harry.

„Například?"

Ghuda se rozhlédl. „No, tak třeba Calis stojí na palubě nad námi – čistě jen pro případ, že by se Pradži se svými přáteli začali nějak důrazněji dožadovat toho, abychom je vyložili na břeh."

Nicholas se rozhlédl a pokoušel se zorientovat. „Kdy jsme obepluli poloostrov?"

„Včera, chvilku po soumraku."

„Jak dlouho jsem spal?" zeptal se Nicholas.

„Z Města na Hadí řece jsme vypluli předevčírem večer. Teď je něco kolem poledne," odpověděl Marcus.

Harry řekl: „Tvoje rána byla horší, než sis myslel. Anthony tě ošetřil a uložil do postele. O pět minut později začaly problémy."

„Řekni mi stručně, o co šlo," řekl Nicholas s pohledem upřeným na žoldnéře.

„Začali s tím chlapi z říčních člunů," řekl Ghuda. „Skučeli tady jako staré rybářky, že museli opustit své rodiny a že za plavbu po moři nedostali zaplaceno."

„Proč jste potom, co jsme vypluli z přístavu, nezastavili a nevyložili je?"

Marcus mávl rukou. „To jsem chtěl, ale jak Anthony, tak Calis trvali na tom, aby Pickens pronásledoval tu druhou loď."

„Pak se přidali i žoldnéři," dodal Ghuda. „Začali tvrdit, že jsi je unesl. Potom se to ještě přiostřilo, když jsme včera

večer narazili soudek vína. Mysleli jsme, že tím situaci uklidníme, ale místo toho se to tady skoro dostalo do varu."

Nicholas řekl: „Zkusím s tím něco udělat."

Vyšplhal se po žebříku na ubytovací palubu, kde se Calis opíral o svůj luk. „Proč jsi nenechal spustit čluny a ne vyložil posádky člunů a žoldnéře na břeh?"

Calis řekl: „Myslím, že raději zůstanu tady pro případ, že by se Pradžiho přátelé začali rozčilovat. Anthony je dole v kajutách posádky. Ten ti to vysvětlí lip."

Nicholas se zeptal: „Co Pradži?"

„Ten je v pořádku. Myslím, že by nám jeho přátelé dělali daleko větší potíže, kdyby jim neporadil, aby byli trpěliví." Calis se usmál. „Myslím, že tě pokládá za docela slušného kapitána a čeká, co teď uděláš."

Nicholas sestoupil ze žebříku a přešel k místu, kde stál Pradži. „Kapitáne," uvítal ho žoldnéř.

„Nevím, co se děje, ale dávám ti slovo: ty, kteří chtějí vystoupit na souš, vyložíme ještě před soumrakem do člunu – a dostanou za tyhle problémy příplatek."

Muži v kroužku kolem Pradžiho viditelně pookřáli a uklidnili se. Nicholas se otočil a pokynul Calisovi, aby šel s ním.

Za půlelfem zahlédl shrbeného prvního důstojníka. „Pane Pickensi!" zavolal.

„Ano, pane!"

„Vy jste stál na hlídce cely den a půl?"

„Ano, pane!"

„Běžte do podpalubí a prospěte se. Vyberte muže, který bude dohlížet na kurs. Já budu nějakou dobu tady."

„Ano, pane," řekl první důstojník s úlevou.

„Harry!" zavolal Nicholas.

„Ano, Nicholasi?"

„Běž na ubytovací palubu a postarej se, abychom nenajeli na mělčinu. Jmenuji tě druhým důstojníkem."

Mladík s úsměvem řekl: „Ano, kapitáne."

Nicholas pokynul Marcusovi a Ghudovi, aby se k němu připojili, a vydal se chodbou ke kajutám posádky. Tam Anthony obcházel zachráněné zajatce, kteří buď spali na kavalcích, nebo spolu tiše rozmlouvali; pomáhaly mu Margaret a Abigail.

„Jak se jim vede?" zeptal se Nicholas.

Anthony řekl: „Ty už jsi vstal?"

Nicholas právě chtěl žertovně okomentovat jeho poznámku, ale všiml si Anthonyho očí. Byly podmalovány temnými kruhy a tváře měl propadlé. „Kdy jsi spal naposledy?"

Anthony pokrčil rameny. „Den před vyplutím nebo tak nějak; už si nevzpomínám. Mám tu spoustu práce."

Ozvala se Margaret: „Já jsem mu říkala, ať si odpočine, ale on mě vůbec neposlouchal." V jejím hlase zaznívalo jak podráždění, tak obdiv.

„Co zajatci?"

„Všichni v pořádku," řekl Anthony. „Teď, když se najedli a trochu se prospali, jsou z nejhoršího venku. Většinu zásob jsme stihli přeložit na palubu, ale budeme muset sledovat vydávání potravin."

„A jak je na tom Amos?" zeptal se Nicholas tišeji.

„Špatně," řekl Anthony. „Udělal jsem, co bylo v mých silách; krvácení bylo silné a rána hluboká. Ale na muže svého věku je silný a jizvy na jeho těle svědčí o tom, že to rozhodně není první vážné zranění, které přežil. Pokud se nejpozději do dvou dní probere, myslím, že to zvládne.

Ale i kdyby se to podařilo, tak rozhodně nebude ve stavu, kdy by mohl velet lodi; to bude přinejmenším celý měsíc tvoje práce, Nicholasi."

Nicholas přikývl. „Proč jsi nevyložil žoldnéře a posádky člunů na břeh?"

Anthony si vyměnil pohled s Calisem, a pak mladý mág řekl: „Nevím, jak bych začal." Zdálo se, že nedokáže najít správná slova, a tak mu Nicholas dal trochu času, aby si připravil odpověď. „Nemůžeme té lodi dovolit, aby nám unikla. Nechtěl jsem riskovat zpomalení potřebné ke spuštění člunu."

Něco v jeho hlase prozrazovalo hluboké obavy. Nicholas řekl: „Pokračuj."

„Je to takové, že nic horšího bychom si ani nedokázali představit, Nicholasi," řekl Anthony po chvíli. „Nakor mi pověděl několik věcí, o kterých nevíš, že je vím." Podíval se na Marcuse a ten přikývl. „Neznám všechno – to prý zná jen královská rodina a je to tak asi správné – ale to, co vím, mě děsí víc, než jsem si dokázal představit.

Pantathiané stvořili chorobu. Je horší než jakákoli nemoc, kterou jsem kdy poznal."

„Proč?"

„Protože na ni není lék," řekl Anthony vyčerpaně. „K jejímu vynalezení použili tu nejčernější magii, jaká existuje. A ti jejich tvorové byli určeni k tomu, aby jí nakazili celé Království."

Nicholas zavřel oči. „Svým způsobem... no, dává to smysl. Oni přece vyznávají kult smrti a klidně by zemřeli pro... pro uspíšení své věci."

Anthony pokračoval: „Nevím, jak ta nemoc působí. Viděl jsem některé z jejích obětí. Je to strašné."

„A jsi přesvědčen o tom, že se nedá léčit?"

„Nakor si to myslí a on toho ví o magii" – unaveně se usmál – „nebo o tricích daleko víc než já. Možná Pug, snad někteří z nejschopnějších kněží řádů Daly nebo Killian, třeba Ishapiané... nevím. Ale domnívám se, že na to stejně nemáme čas."

„Proč?"

„Tušení. Myslím, že ta choroba postupuje dost rychle. Na těch, kteří zemřeli, jsem podle všech známek vypozoroval, že to s nimi vzalo rychlý konec. A jejich vnější pokožka – která vypadá jako lidská a narůstá jim přes jejich vlastní – a ostatní příznaky, které ta nemoc vyvolává... nemyslím si, že by mohli žít déle než pár dní, až ta choroba propukne naplno. Nemám ponětí, jak se to šíří; Nakor je u nich a pokouší se o tom něco vyzvědět."

„Je to pro něho bezpečné?" zeptal se Nicholas s obavami.

„Stejně jako pro každého jiného," odpověděl Anthony.

„Kde jsou?"

„V nákladovém prostoru. Dostaneš se tam těmihle dveřmi," řekl Anthony a ukázal na malá dvířka v přední stěně.

Nicholas přešel ke dveřím; otevřel je a viděl za nimi krátkou chodbu končící dalším průchodem. Prošel chodbou a otevřel druhé dveře. Zezadu zaslechl, jak Anthony říká ostatním, aby se drželi zpátky.

Nicholas zjistil, že se nachází na druhé nákladové palubě, která je ještě docela dobře osvětlena přes mříž, zakrývající nákladový prostor. Nejnižší paluba prostoru byla proměněna v ubytovací oddíl, kam se scházelo otvorem v podlaze opatřeným poklopem. Nicholas si všiml, že většina zásob, jež byly na loď přeloženy ze člunů, je uskladněna na této palubě. „Kde je zbytek nákladu?"

Anthony řekl: „Na palubě. Nechtěli jsme ho s Nakorem nechat uložit sem. Připadalo nám to příliš nebezpečné."

„A, Nicholas," zazněl zespodu známý hlas. Nicholas se podíval dolů a uviděl Nakora, jak sedí na jednom z lůžek, z nichž byla asi polovina obsazena ležícími lidmi. Nebylo na nich nic neobvyklého a Nicholase vyděsilo, když mezi nimi poznal osoby, s nimiž se setkával na hradě a ve městě Crydee.

„To je... prostě neuvěřitelné," řekl tiše.

„Už to začínáš chápat?" zeptal se ho Anthony. „Tihle tvorové by se mohli vrátit do Království, chodit mezi námi a rozšiřovat tu chorobu, dokud by nebyla nakažena polovina Západu. I kdyby se tvému otci podařilo zapojit do řešení situace Hvězdno a chrámy, ještě hodně let potom, co by tihle tvorové poprvé vystoupili na břeh, by v Království panoval chaos."

„Nakore," zavolal Nicholas dolů, „dozvěděl ses něco užitečného?"

„Ano," odpověděl Isalánec. „Spusťte mi lano."

Nicholas se rozhlédl a na železném kruhu, zasazeném do zdi, spatřil přivázaný provaz. Spustil ho dolů a mužík se po něm vyšplhal vzhůru.

Když stál vedle Nicholase, vytáhl provaz nahoru a řekl: „Do doby, než ta nemoc propukne v plné síle, jsou poměrně neškodní."

Nicholas se zadíval dolů na tváře, které k němu vzhlížely. Na některých viděl plachý úsměv. Několik ho tiše pozdravilo. Princ se odvrátil a řekl: „Rozčiluje mě, už když se na ně musím dívat." Vrátil se do kajut pro posádku, kde čekali Marcus s Ghudou. Zdálo se, že pohled na skutečné zajatce, vyhublé a vysílené po dlouhém věznění, Nicholasovi vrátil rozvahu.

„A v tom je problém," řekl Anthony, který ho sledoval.

.Jaký?"

„Budeme muset ty věci zabít."

„Cože?" vyhrkl Nicholas.

Nakor souhlasně přikývl. „Onemocní. Ne dřív než za několik týdnů – přece by nemělo význam, kdyby nemoc propukla, ještě než by se dostali do Království, že? Ale už teď by mohli někoho nakazit. Nevím jak; víme jen, že to je nakažlivé. Některé chrámy takové věci pokládají za zlé

duchy a ostatní si myslí, že je to špatným vzduchem. Mám takovou teorii –"

„Proč je musíme zabít?" přerušil ho Nicholas. „Proč bychom je nemohli prostě vyložit na nějakém ostrově, kolem kterého poplujeme?"

„Protože nevíme, jestli nás někdo nestíhá," řekl Marcus. „Nebylo by k ničemu, kdybychom je vyložili na nějakém ostrově, odkud by je ti, kdo nás pronásledují, mohli druhý den vyzvednout. Třeba by se jim nepodařilo dopravit falešnou Margaret nebo Abigail přímo do paláce tvého otce, ale určitě by pro ně nebyl problém vyložit v Krondoru třicet nakažených lidí."

„Jak to uděláme?" zeptal se Nicholas.

Nakor řekl: „Bude to složité. Já toho vydržím nejvíc – mohl bych být v kontaktu s nákazou daleko déle než kdokoli jiný na lodi, než bych jí podlehl – takže dolů půjdu já. Mohl bych jim namíchat něco do vody, co by je tvrdě uspalo. Pokud byste tam spustili nákladní síť, naložil bych je do ní a vy byste je mohli spustit přes bok do vody."

„Nemůžeš jim do pití namíchat něco, co by je bezbolestně zabilo?" navrhl Nicholas.

Nakor řekl: „Ne. To je nebezpečné. Smrt těchhle tvorů by mohla uvolnit nákazu, která by mohla přejít na jiné lidi. Není to sice jisté, ale musíme být opatrní. Nejraději bych je spálil, ale to je tady na moři neuskutečnitelné."

„Zní to krutě," řekl Nicholas. „Utopit je ve spánku..."

Ghuda řekl: „Je to kruté, synku, ale život je většinou krutý., Kdyby ses potřeboval utvrdit, že rozhoduješ správně, vzpomeň si na ty chudáky mrtvé a zraněné v Crydee."

Nicholas si povzdechl. „Pochybuju, že by o tom tihle tvorové měli tušení. Ale chápu, jak se na to díváš." Podíval se na Nakora a řekl: „Udělej to."

Nakor odešel. Pak Nicholas řekl: „Zastavíme, abychom mohli vyložit žoldnéře a muže z člunů."

„S tím by mohl být problém," řekl Ghuda.

„Proč?"

Marcus odpověděl: „Protože bez nich nebudeme mít dost lidí na to, abychom měli posádku na téhle a zároveň zaútočili na tu druhou. Tuhle jsme ukořistili, protože ti, kdo na ní pluli, nečekali, zeji někdo přepadne tak blízko přístavu. Z falešného *Racka* nás viděli, jak se zmocňujeme téhle lodi. Budou nás hledat a vědí, že na ně podnikneme útok. Můžeš čekat tuhý boj."

Nicholas řekl: „Pojďme si s nimi promluvit."

Když vyšli na palubu, spatřil Nicholas randžanu a její služebné, jak se spolu s Brisou sluní na přídi. Randžana věnovala Nicholasovi zářivý úsměv a zeptala se na jeho zdraví. Učinil vyhýbavé gesto, utrousil bezvýznamnou odpověď a spěchal k hlavní palubě. Pokynul Tukoví, aby k němu přivedl muže z člunů, a kráčel dál k žoldnéřům. Když se všichni shromáždili, řekl: „Jmenuji se Nicholas. Jsem syn Aruthy conDoina, prince z Krondoru."

Muži z člunů a žoldnéři ho sledovali prázdnými pohledy, protože jim tato jména nic neříkala. Pradži řekl: „Mluvili jsme o příplatcích pro ty, co budou chtít vystoupit na břeh, princi."

Nicholas řekl: „Víte, že pronásledujeme loď, která je naprosto stejná jako tahle. Nemůžu vyšetřit tolik času, abychom zastavili, ale můžu zpomalit tak, aby bezpečně vystoupili všichni ti, kteří to chtějí udělat." Někteří muži začali bručet. „Zaplatím každému muži příplatek, o kterém jsme mluvili." Přes rameno prohodil: „Marcusi, běž pro tu truhlu, kterou jsme naložili na palubu."

Marcus s Chudou odešli. Nicholas řekl: „Nabízím ale daleko víc těm, kteří se mnou zůstanou."

„O kolik víc?" zeptal se Pradži.

„Počkej," řekl Nicholas. Za okamžik se Marcus s Chudou vrátili s těžkou bednou. Položil ji na palubu a Nicholas ji otevřel. Muži z člunů vyvalili oči a žoldnéři užasle zamručeli, když spatřili zlato a drahokamy. Nicholas řekl: „Tuko, vezmi si z truhly to, co jsi slíbil svým lidem."

Malý vozka zaváhal a pak sáhl do truhly. Chvilku se v ní přehraboval a vybral několik stříbrných a pár nejmenších zlatých mincí. Nakonec se napřímil a ukázal Nicholasovi hrst mincí. „Tohle je mzda posádek člunů, enkosí."

Nicholas přikývl. „Teď ty, Pradži; vezmi si to, co jsem dlužen tvým mužům."

Pradži sice tolik neváhal, ale nakonec vybral z truhly přibližně tolik co Tuka. Nicholas řekl: „Rozděl je."

Každý dostal to, co mu patřilo. Pak Nicholas vzal další hrst zlatých mincí a řekl Pradžimu: „Tohle jim taky dej." Žoldnéř to udělal a rozdal je svým přátelům, jimž se ve tvářích objevily překvapené a pak potěšené výrazy.

Pak Nicholas řekl: „Pradži, nastav ruce."

Pradži to udělal a Nicholas mu do obou rukou nasypal peníze. Žoldnéř vytřeštil oči a všichni kolem zůstali stát v němém úžasu. „To, co jsem vám dal, byl příplatek. Každý muž, který teď odejde, si ho vezme s sebou." Pak ukázal na zlato v Pradžiho dlaních. „Ale těm, kteří půjdou se mnou do mé země, těm dám tohle – a ještě daleko víc!"

Muži z člunů a žoldnéři se mezi sebou rychle poradili a Pradži se zeptal: „Princi, jak daleko leží ta tvoje země?"

„Za Modrým mořem, Pradži. Přes tři měsíce plavby daleko. Na druhé straně světa."

Ze skupiny mužů se rychle oddělil malý hlouček a Ťuká řekl: „Enkosí, tito muži, ačkoli jsou oslněni tvou štědrostí, mají ženy a děti a raději by zemřeli, než by je opustili. Prosí tě, abys je nechal odplout na břeh."

„Dohodnuto." Pak se podíval na ostatní a řekl: „A vy půjdete se mnou?"

„Až na konec světa, princi," řekl Pradži.

Byly vydány rozkazy a spuštěn člun. Nicholas se cestou k randžaně zastavil u Pradžiho a řekl: „Neuvědomil jsem si, že je mezi vámi tolik svobodných mužů."

„Taky že není," řekl žoldnéř. „Ale jsou tací, co se nezbláznějí, když se zbavěj těch svejch fúrií."

Nicholas potřásl hlavou. Našel randžanu a její služebné zabrané do hovoru s Margaret a Abigail. Nicholas řekl: „Paní, nechávám spustit člun, který odpluje zpátky na pobřeží. Pět veslařů a tři žoldnéři se vracejí do Města na Hadí řece. Poskytnou vám svou ochranu. Dám vám dost peněz na to, abyste se mohla bezpečně vrátit ke svému otci."

„Ne," řekla dívka.

Nicholas, který už se obracel k odchodu, se zarazil. „Ne?" zeptal se.

„Nenechám se vyložit na pobřeží tak daleko od civilizace. Kromě toho, kdybych se vrátila domů, nechal by mě otec zbít a prodal by mě poháněči velbloudů."

Nicholas řekl: „Podívejte, nevím, na co si tady hrajete, ale agent Andrese Rusolaviho, Anward Nogoš Pata, mě ujistil, že vás váš otec miluje a rozhodně vás za návrat domů nepotrestá."

Dívčino chování se změnilo. „To je pravda. Lhala jsem. Chci tady zůstat z jiného důvodu."

„Z jakého?" zeptal se Nicholas už skoro netrpělivě.

Najednou se mu dívka vrhla do náruče a svým objetím mu skoro vyrazila dech. „Získal sis mé srdce, můj statečný kapitáne." Vášnivě políbila Nicholase na rty. Když se zrudlý princ pokusil vyvinout z jejího objetí, dodala: „Stanu se tvou ženou."

Nicholas se ohlédl přes rameno randžany, která se k němu tiskla jako k poslední naději, a spatřil Margaret,

Abigail, Marcuse a Ghudu, jak se přemáhají, aby nahlas nevybuchli smíchy.

Kapitola jedenáctá

STÍHÁNÍ NA MOŘI

Hlídka v koši zavolala: „Loď na obzoru!"

Nicholas se odpoutal od randžaniných barvitých slibů nehynoucí lásky a zakřičel: „Kde?"

„Přímo za zádí."

Opřel se rukou o dívčinu hruď a odstrčil ji od sebe tak silně, že ji musely její služebné zachytit, aby neupadla. Odběhl na záď, vyšplhal se na ubytovací palubu a přelétl očima obzor. Po chvíli zahlédl malou černou tečku.

„Pane Pickensi," obrátil se k prvnímu důstojníkovi, „jak dlouho bude trvat, než vyložíme na břeh veslaře a žoldnéře?"

Muž se zahleděl k pobřeží a řekl: „Pokud zastavíme, tak něco přes hodinu, ale pokud jen zpomalíme a nebudeme jolu nakládat zpátky, tak patnáct minut."

Nicholas se ohlédl na ty, kteří stáli na palubě. „Dokáže je jola přepravit najednou?"

„Pokud se nemají v příboji převrátit, tak ne, kapitáne. Bude to chtít tak na třikrát na čtyřikrát."

Nicholas zaklel. „Kolik máme času, než sem ta loď dorazí?"

„Těžko říct," řekl námořník. „Pokud je to ta loď, která se nás pokoušela dostihnout předevčírem, tak zhruba hodinu. Pokud je to jiná loď..." Pokrčil rameny.

„Dobře." Nicholas se rozhodl. „Dejte zpomalit, pane Pickensi." Na námořníky na hlavní palubě zavolal: „Spusťte jolu!"

Muži se rozběhli, aby uvolnili jeden z velkých člunů, upevněných dnem vzhůru na poklopu záďového nákladového prostoru. Rychle ho otočili, přivázali na rameno jeřábu a spustili podél boku lodi na hladinu. Veslaři a žoldnéři, kteří nehodlali vydat se do neznáma, slezli se dvěma lodníky po dvou provazových žebřících do člunu. Když se všichni usadili na lavičkách, začali co nejrychleji veslovat k pobřeží a Nicholas ustaraně sledoval, jak se probíjejí příbojem a nakonec přistávají na pláži. Dva plavci pomohli člun zatlačit zpátky do vln a dva lednici se opřeli do vesel, aby unikli příboji.

„Trvá to strašně dlouho," řekl Nicholas, když se podíval k obzoru, na němž se soustavně zvětšovala loď, jež je pronásledovala. Člun dorazil k boku *Orla* a ihned do něj sešplhala druhá skupina veslařů a žoldnéřů.

Když jola podruhé přirazila na pláži, zavolala hlídka: „Kapitáne, vidím prapor!"

Nicholas se podíval na blížící se loď a všiml si, že má černou plachtu. „Jaký znak?" zeptal se.

„Rozvinula černou vlajku se zlatým hadem!"

„To je loď Nejvyššího," poznamenal Pradži.

Nicholas se zahleděl na loď a sledoval, v jakém úhlu se k nim blíží. „Pane Pickensi, nejsem sice na hlubokých vodách moc zkušený, ale připadá mi, jako by plula proti větru."

Námořník si chvíli koráb prohlížel a řekl: „Ano, kapitáne. Sice nejste na hlubokých vodách moc zkušený, ale opravdu pluje proti větru."

O chvíli později hlídka oznámila: „Kapitáne, spouští na přídi beranidlo!"

„Válečná galéra. Ta si větru vůbec nemusí všímat a může veslovat přímo k nám," řekl Nicholas. „V přístavu jsem ale takovou loď neviděl."

Pradži zavolal z hlavní paluby: „Nejvyšší má soukromý přístaviště u ústí řeky. Má tam svoji osobní flotilu."

„To musí *být* pořádné přístaviště," zabručel Ghuda.

„Tohle je droman Nejvyššího," řekl Pradži. „Po dvou řadách vesel na každý straně a beranidlo s útočným můstkem na přídi. Kromě toho má na záďovém kastelu katapult a před stěžněm balistu."

„Připravte se k vyplutí, pane Pickensi," nařídil Nicholas. „Nechci si tu mrchu pustit k tělu tak blízko, aby z ní na nás mohli střílet." Přešel k zábradlí nad hlavní palubou a zavolal: „Až jola přirazí k boku, naložte na ni randžanu a služebné a každého, kdo bude chtít, a kdo se nevejde, bude muset plavat. Odplouváme."

Marcus se rozhlédl a řekl: „Nicholasi, ta holka. Není tady."

„Tak ji najdi!" zařval Nicholas. „Nemáme čas na její pitomosti."

Marcus odběhl do dívčiny kajuty, a když jola naposledy přirazila k lodi, slezli po žebříku poslední veslaři a dva žoldnéři. Z kajuty pod ubytovací palubou se ozval křik a Calis s Ghudou se vydali, aby zjistili, o co jde. Pak se vynořil Marcus s randžanou v náručí. Dívka kopala, kousala, škrábala a svíjela se, zatímco ji nesl k boku lodi, a Margaret s Abigail a Brisou za nimi hnali služebné. „Dejte jí nějaké zlato, aby si mohla zaplatit cestu domů, a hoďte ji do toho člunu!" rozkázal Nicholas.

„Já domů nepůjdu!" ječela dívka a snažila se ze všech sil rozškrábat Marcusovi ruce, aby se vymanila z jeho objetí. „Rahadžán by mě zabil!"

„Tak takhle vypadá ta nesmrtelná láska," ušklíbla se Brisa na Margaret.

Zpod boku lodi se ozval výkřik a jeden z námořníků se vyklonil přes zábradlí. „Kapitáne," zavolal pak, „žoldnéři odplouvají s jolou!"

Dva další Pradžiho žoldnéři se podívali dolů a zavolali na své přátele, pak vylezli nahoru a skočili do vody za odjíždějícím člunem. „Máme spustit další člun, kapitáne?" zeptal se Pickens.

Nicholas se ohlédl na válečnou galéru, která se mezitím zase o něco přiblížila, a řekl: „Ne. Na to nemáme čas."

Marcus se zeptal: „Mám ji hodit přes palubu?"

„Ne!" zaječela dívka. „Neumím plavat! Utopila bych se!"

Nicholas rezignovaně rozhodil rukama a řekl: „Ne. Nech ji být." Mrzutě zavrčel a dodal: „Zmizíme odsud, pane Pickensi. Napnout plachty!"

„Připravte všechny plachty a lana!" nařídil první důstojník. „Zvedněte kotvu."

Orel vyplul nejdřív pomalu, ale pak vítr nadul plachty a loď vyrazila kupředu jako delfín.

Nicholas se ohlédl na koráb, který je pronásledoval, a řekl: .Jsou už dost blízko, aby na nás mohli střílet?"

Jakoby v odpověď vylétla vzápětí z paluby dromanu ohnivá koule a se zasyčením spadla do vody necelých patnáct metrů za zádí. Pickens klidně řekl: „No, doufejme, že nám vítr nezeslábne dřív než jim veslaři."

Přes vodu slyšel Nicholas tiché dunění bubnu, jímž dozorce na palubě dromanu udával rytmus veslařům. Obrátil se znovu čelem k přídi a řekl: „Nemůžou přece celou dobu plout takovou rychlostí. Otroci by jim začali omdlévat u vesel."

Pickens přikývl. „Ale ještě pořád mají i plachty, kapitáne."

Nicholas se znovu ohlédl k místu, kde se ve větru nadouvala čemo-zlatá plachta. „Po větru nás nemůžou dohonit."

„To ne, kapitáne, ale můžou nám nadělat spoustu problémů, jestli vítr poleví."

„V tom případě se budeme modlit o silný vítr, pane Pickensi. Máme před sebou dlouhou cestu domů."

„Ano, kapitáne."

Nicholas sestoupil zpátky na hlavní palubu, kde se mu do cesty postavila randžana se vztekle zaťatými pěstmi. „Mě na žádný ostrov vysazovat nebudeš!" vřískla.

Nicholas se zastavil, nadechl se, aby promluvil, ale pak si to rozmyslel a jen podrážděně zavrčel. Otočil se a odešel do své kajuty.

Marcus si prohlédl šrámy, které mu na pažích způsobily dívčiny nehty, a řekl:, Ještě že mi nepřikázal, abych tě hodil přes palubu, děvče."

Randžana se otočila a vytáhla ze širokého pásu malou zdobenou dýku. Ukázala ji Marcusovi a řekla: „Ano, buď rád, že ti to nepřikázal!"

Hodila dýkou tak, že se zabodla do paluby mezi Marcusovýma nohama a zadrnčela. Otočila se a mávla rukou na své služebné, aby ji doprovodily do její kajuty. Brisa se zasmála. „Ta holka je samý překvapení, co?"

Harry řekl: „Myslím, že to Nicholas dřív nebo později zjistí sám."

Margaret a Abigail se na celou scénu ohromeně dívaly, a pak Margaret utrousila: „Pokud si pamatuju, říkalo se, že jsou s ní problémy, ale ne, že je životu nebezpečná."

Abigail přistoupila k Marcusovi a uvedla ho do rozpaků tím, že když si prohlížela škrábance na jeho pažích,

vydávala konejšivé zvuky. Pak se obrátila k Harrymu: „Cos tím myslel, že to Nicholas brzy zjistí sám?"

Odpověděla jí Brisa. „Řekněme, že ta holka brzo přijde na způsob, jak Nicholase přinutit, aby udělal to, co chce ona. Má v sobě o moc víc, než dává najevo."

Harry přikývl. „A Nicholas nemá se ženskýma zrovna moc zkušeností."

„A ty snad ano, panoši?" zeptala se Margaret. „Že by tohle říkal kluk, který se červenal, když jsem si z něho utahovala v zahradě?"

„Od té doby, kdy jsme se viděli posledně, se toho hodně změnilo, sestřičko," poznamenal Marcus.

Harry řekl: „Vidím, příteli, že máš smysl pro skromné ocenění situace," a vybuchl smíchy. O chvíli později se k němu přidal i Ghuda a brzy se smáli všichni.

Nicholas se pokoušel usnout; zul si boty, ale na svůj kavalec si lehl oblečený. Byl unavený, avšak nedokázal přestat myslet na své problémy. V patách se jim hnala loď Nejvyššího. Ať už jí velel kdokoli, dokázal určitě využít síly plachet a vesel k tomu, aby je při první vhodné příležitosti dohnal. Pickens tvrdil, že nechají droman daleko za sebou, jakmile vyplují na otevřené moře. Nicholas chvíli seděl u Amose a pak se najedl sám ve své kajutě. Po večeři se snažil rozluštit v lodním deníku admirálovy poznámky a odkazy, které se týkaly mořských proudů a větrů. Nicholas toho věděl o plavbě dost na to, aby si uvědomil, že ve skutečnosti nemohou plout po vlastních stopách zpátky – musejí plout podobnou cestou, ale tak, aby mohli využít proudů a větrů vanoucích opačným směrem. Jinak se jejich cesta prodlouží o stovky mil.

Nicholas konečně začal podřimovat, když ho probudilo zaskřípání dveří. „Kdo je to?" zeptal se a hlučně začal vytahovat meč z pochvy.

„Nedělej to," řekl ženský hlas. Někdo se vedle něho posadil na postel.

„Abby?" zeptal se Nicholas a sáhl po křesadlu.

„Taje s Marcusem ve skladišti lan," řekl hlas. „Oni... řekněme, že znovu navazují svou známost v místě, kde byla přerušena." Vykřesal jiskru, rozsvítil lampu a zjistil, že na pelesti sedí randžana.

„Co tady děláš?" zeptal se podrážděně.

„Musíme si promluvit," řekla. Měla na sobě lehké hedvábné šaty, které opisovaly křivky jejího těla, a účes, upevněný zlatými a perleťovými sponami, jen zdůrazňoval bohaté tmavé vlasy.

„O čem?" zeptal se.

„Co je to za místo, kam jedeme? Jsi opravdu princ?"

Nicholas řekl: „Randžano – jak se vlastně jmenuješ?"

„Ijaša."

„Ijašo, jsem princ. Můj strýc je král. Můj bratr se stane králem po něm."

Dívka sklopila oči k podlaze, jako by se styděla. „Je mi líto, že jsem ti dělala takové potíže. Mluvila jsem s tou, která se jmenuje Margaret. Opravdu jsem netušila, že za tím vším bylo tolik utrpení a smrti nebo že jsi jel takovou dálku, abys osvobodil tu, která se jmenuje Abigail."

Nicholas si povzdechl a s rukou za hlavou se opřel o stěnu vedle postele. „Když jsme na tuhle cestu vyrazili, miloval jsem Abigail víc než kohokoli jiného. Teď mi to připadá jako hloupost."

„Láska není nikdy hloupá," řekla Ijaša.

„No, takhle jsem to zrovna nemyslel. Ale myslet si, že to, co jsem cítil, byla láska, je hloupost."

„Ano?"

„To jsi sem šla jen proto, aby ses mi omlouvala?"

„Ano – totiž ne." Povzdechla si. „Když jsem říkala, že tě miluji, bylo to proto, abys mě neposílal zpátky do Kilbaru."

„Tak nějak jsem to pochopil," řekl Nicholas a v hlase se mu znovu ozvala podrážděnost.

„Ale nelhala jsem, když jsem tvrdila, že by mě to stálo život."

„To by tě otec opravdu zabil nebo někomu prodal jen kvůli něčemu, co udělal Nejvyšší?"

Znovu si zhluboka povzdychla. „Ne, ale kvůli něčemu, co jsem udělala. Totiž – co udělala randžana."

„Cože?" zeptal se Nicholas s nechápavým výrazem ve tváři.

„Nejsem randžana z Kilbaru."

„Co jsi zač?"

„Jsem její služebná, Ijaša. A ostatní děvčata se toho podvodu účastní se mnou."

„Raději bys mi to měla vysvětlit," řekl Nicholas.

„Randžana vůbec neměla zájem stát se patnáctou manželkou Nejvyššího ve Městě na Hadí řece. Od doby, kdy si spolu hráli jako děti, milovala jednoho nižšího knížete z Hamsy. A tak podplatila Andrese Rusolaviho, dohazovače, aby na jih poslal mě namísto ní, zatímco ona odjela do Hamsy a tajně se provdala za svého knížete. Hamsa a Město na Hadí řece spolu nemají skoro žádné spojení, takže zatímco by moje paní měla svého knížete, já bych se stala další manželkou Nejvyššího, žila bych v přepychu a penězi bych odměnila mlčení svých služebných."

Nicholas podrážděně zabručel: „Takže to byla další lest?"

„Bohužel ano, můj princi. Nyní jsem ti vydána na milost a prosím tě, abys mě a mé dívky neprodával do otroctví."

Nicholas se na ni zahleděl přimhouřenýma očima. „Mám takové tušení, že už sis od Margaret stačila zjistit, že u nás v Království otroctví nemáme."

Dívce se jen lehce nadzvedly koutky úst do úsměvu, ale jediné, co řekla, bylo: „Ano?"

Nicholas si prsty promnul pálící oči. „Musím sejít podívat na Amose," řekl.

Když se chtěl napřímit, naklonila se k němu a její měkké rty se dotkly jeho. Okamžik seděl bez pohybu a pak, jakmile se odtáhla, se zeptal: „Proč jsi to udělala?"

„Protože i když tě nemiluji, můj odvážný kapitáne, myslím, že jsi hodný muž a budeš se ke služebné chovat stejně dobře jako k randžaně."

„Dobře řečeno, paní," podotkl Nicholas. Vstal. „Ale asi bude trvat hodně dlouho, než začnu bez výhrad věřit tomu, co mi budou tvrdit vaši lidé."

Vstala. „Pověz mi něco o tom svém Království."

Nicholas řekl: „Hned, jen se podívám na Amose. Pojď."

Zvedl lucernu a vedl ji do Amosovy kajuty, kde spal zraněný admirál. Nicholas se na okamžik zastavil a zahleděl se na Amose, který byl pořád ještě bledý.

„Bude žít?" zeptala se dívka tiše.

„Doufám," odpověděl Nicholas. „Po našem návratu se měl oženit s mou babičkou. My všichni – moje rodina – ho máme velice rádi." Dlouhou chvíli se díval na Amosovy nehybné rysy.

Pak se obrátil k poličce s mapami a postavil lucernu na stůl. Podíval se na mapy, jimiž Pantathiané vybavili kapitána lodi na cestu zpátky. Doufal, že s nimi a admirálovým lodním deníkem dokáže nějak naplánovat cestu domů. Vytáhl mapu, na níž bylo zobrazeno Hořké moře, a rozvinul ji. Ukázal na Krondor a řekl: „Tak tady žiju."

Zamrkala. „Neumím číst, kapitáne. Co je tam napsáno?"

Nicholas začal vyprávět o Krondoru a ukázal jí, kolik cesty asi zatím urazili od Města na Hadí řece. Dívka zalapala po dechu. „Tak velká země a vlastní ji jen jeden muž."

„On ji nevlastní," opravil ji. „Později se ti to pokusím vysvětlit podrobněji, ale můj strýc se stal králem nejen kvůli rodovému právu, ale i proto, že přijal odpovědnost za ochranu těch, kteří v jeho říši žijí. V naší zemi není postavení jen privilegiem, ale zároveň závazkem. Panujeme, ale stejně tak i sloužíme."

Povyprávěl jí o své rodině, a když skončil, zeptala se dívka: „Takže ty se nestaneš vládcem města?"

Nicholas pokrčil rameny. „Nevím, jaké plány se mnou otec a strýc mají. Nejspíš státní sňatek s nějakou princeznou z Roldemu nebo Keshe, nebo možná s dcerou nějakého důležitého vévody." Dodal: „Taky mě můžou poslat do Rillanonu, kde budu sloužit u dvora, až se bratr stane králem."

„Kde je ten Rillanon?"

Rozvinul další mapu a položil ji vedle první, aby jí ukázal Královské moře. „Ten ostrov tady" – ukázal prstem – „je domov mého lidu. Tady jsme začali, a proto se naší říši říká Ostrovní království."

„Musíš mi ten Rillanon ukázat," řekla dívka a přitiskla se k němu. Když ucítil, jak se její ňadro otřelo o jeho paži, začervenal se.

„Eh, možná," řekl, odtáhl se od ní a uložil mapy zpátky na polici. „Podle mě tam bez problémů najdeš někoho, kdo by ti ukázal všechno, co budeš chtít vidět."

Našpulila rty a Nicholas cítil, jak mu poskočilo srdce. „Jsem jen chudá služka. Který mocný muž by se za mnou třeba jen ohlédl?"

Nicholas se usmál. „Řekl bych, že každý. Jsi beze sporu velice krásná."

Rozzářila se. „Opravdu si myslíš, že jsem krásná?"

Nicholas se pokusil trochu zlehčit situaci a řekl: „Když se zrovna nepokoušíš vyškrábat Marcusovi oči jako vzteklá kočka."

Usmála se a zakryla si dlaní ústa. „Takhle by se chovala randžana, můj kapitáne. Snažím se jednat tak jako ona, abych byla co nejpřesvědčivější."

Najednou se rozhostilo ticho a Nicholas si uvědomil, že neví, co by řekl. Dívka stála a dívala se na něho, osvětlena jen měkkým svitem lucerny. Jejich oči se setkaly, ona udělala krok dopředu a znovu ho políbila. Tentokrát se nerozpakoval a přitáhl ji k sobě.

Chvíli tam stáli a nic neříkali, když se ozval slabý hlas:

„Nicky, nemohl by sis s tím děvčetem jít do vlastní kajuty?"

Nicholas se otočil. „Amosi!"

Udělal dva kroky k admirálově posteli a obrátil se k Ijaše. „Běž pro Anthonyho!" řekl a dívka vyběhla z místnosti, aby našla mága.

„Pomoz mi sednout," řekl Amos.

Nicholas pomohl admirálovi do pohodlnější polohy a naskládal mu pod záda polštáře.

„No, takže mi Ghuda dluží pět zlatých," řekl pak Amos.

„Proč?" zeptal se Nicholas.

„Vsadil jsem se s ním, že ta holka jednoho z vás mladých chlípníků přesvědčí, abyste ji vzali s sebou. Takže s ní nakonec spíš ty?"

„Ne, nespím s ní," řekl Nicholas.

„Bohové, synu, něco s tebou není v pořádku?" podivil se Amos. Pak zakašlal a řekl: „Ach jo, zatraceně, všechno mě bolí."

„Máš štěstí, že jsi to přežil," poznamenal Nicholas.

„Nejsi první, kdo mi to říká," řekl Amos. „Takže: co se stalo od chvíle, kdy jsem zhasnul?"

Nicholas ho zpravil o posledních událostech a sotva skončil, objevil se Anthony. Léčitel Amose prohlédl a řekl: „Bude nejlepší, když ještě nějakou chvilku zůstanete v posteli. Pošlu vám sem někoho s vývarem. Ta rána na břiše je dost nebezpečná, takže musíte nějakou dobu dávat pozor na to, co jíte."

„Myslíš, že bych do sebe mohl nalít trochu vína?" zeptal se Amos se slabým úsměvem. „Malá sklenička po vývaru," řekl Anthony. „Pomůže vám to lip usnout."

Anthony odešel a Nicholas řekl: „Zítra budeme –"

„Muset zabít ty věci v podpalubí," dokončil za něho Amos. „Ano, už jsem si říkal, proč pořád čekáš."

„Je to těžké, Amosi. Vím, co mi říkal Nakor s Calisem a o čem vyprávěly Margaret a Abigail, ale oni vypadají jako lidé. Vypadají jako přátelé, které jsem znal v Crydee."

„Ale nejsou to oni," řekl Amos. „Jsi princ královské krve, stejně jako tvůj otec a bratři, a máš své povinnosti. To často znamená brát cizí život, abys zachránil svůj. Není to spravedlivé, ani správné, ani dobré – jen nutné. Ale takhle to chodí."

Nicholas přikývl. „Nechám tě, aby ses mohl vyspat. Zítra budu potřebovat rozluštit ty tvoje poznámky v lodním deníku, abychom nějak trefili domů."

Amos řekl: „Zítra." Už vypadal, jako by usínal. „Ještě jedna věc."

„Co?"

„Ta malá. Nepouštěj si ji moc k tělu."

„Myslel jsem, že jsi hltal něco o tom, že se mnou není něco v pořádku..."

Amos řekl: „Ne, nejde o to, jestli s ní spíš. Myslím, že by tě mohla naučit pár zajímavých věcí. Ne, jen nezapomínej na to, kdo jsi a jaký je tvůj osud. Můžeš milovat, koho chceš, ale koho si máš vzít, to ti řekne král."

Nicholas přikývl. „Tohle jsem poslouchal celý svůj život, Amosi."

„Jen si to pamatuj, až si budeš svlíkat kalhoty. Většině chlapů to v tom okamžiku moc nemyslí; jenom nic neslibuj." Pak se usmál a byl to zase ten starý Amos, kterého Nicholas znal. „Ale to, že si nesmíš dovolit jí podlehnout, ještě neznamená, že by sis měl nechat ujít to potěšení, když se o to bude snažit."

Nicholas se začervenal. „Dobrou noc, Amosi. Uvidíme se ráno."

Vrátil se do své kajuty a až tam si uvědomil, že nechal lucernu u Amose. Potmě si svlékl košili a kalhoty a posadil se na postel. Vzápětí vyskočil, protože se vedle něho něco pohnulo. Ozval se Ijašin hlas: „Vlez si pod přikrývku. Je tady zima!"

Zaváhal a pak vklouzl k dívce. Ucítil pod rukou její teplou kůži. Chvilku se nehýbal; nevěděl, co má dělat, a potom se její rty dotkly těch jeho. Začal ji líbat, ale pak se zasmál.

„Co je?" zeptala se napůl laškovně a napůl uraženě. „Připadám ti směšná?"

„Ne," řekl Nicholas., Jen jsem si vzpomněl na něco, co mi před chvilkou říkal Amos."

„Co to bylo?"

„Řeknu ti o tom později," řekl a políbil ji znovu.

Harry řekl: „Pořád je máme za sebou, kapitáne." Nicholas právě vyšel na palubu, pozoroval modrou oblohu a dýchal čerstvý vzduch. „Jak dlouho to takhle můžou vydržet? Nevezou si s sebou přece zásoby na tak dlouhou cestu."

„Možná jim na tom nesejde," řekl Harry. „Budeš se ještě vracet do kajuty?" Když teď měli na palubě ženy, dělili se důstojníci a šlechtici o kajuty napůl, takže na kavalci

určeném kadetovi spali střídavě Pickens a nový loďmistr Gregory. Harry a Nicholas sloužili každý na opačné hlídce – Harry velel na palubě v noci – a spali v kajutě, která kdysi patřila prvnímu důstojníkovi. Randžana, Margaret, Abigail a služebné měly spát ve dvou malých kajutách, které byly na královských lodích určeny cestujícím nebo hostům, ale Nicholase už napadlo, jestli si dívky neurčily stejné směny jako on s Harrym.

„Budeš vypadat daleko víc jako velící důstojník," poznamenal Harry, „když se nebudeš pořád tak přiblble usmívat."

„Usmívat?" zeptal se Nicholas.

Harry přikývl. „Znám ten pocit." Pokývl hlavou směrem k Brise, která právě přecházela po palubě, a usmál se.

„Poslyš, vím, že je to pitomost, že to takhle říkám, vzhledem k tomu, co..."

„Vzhledem k čemu?"

Nicholas se začervenal. „Vzhledem k tomu, co se stalo včera večer, ale musíme tenhle spací pořádek nějak usměrnit."

Harry řekl: „Proč? Já mám Brisu, ty máš randžanu, Marcus má Abigail a Anthony je s Margaret; připadá mi, že se to rozdělilo docela rozumně."

„Ale vysvětluj to ostatním devětačtyřiceti chlapům na lodi," řekl Nicholas. Harry se podíval na skupinku žoldnéřů, sedících na poklopu zadního nákladového prostoru, kteří sledovali Brisu pohledem. „Našim vlastním lidem můžeme důvěřovat; jsou to profesionální vojáci a námořníci ve službách krále. Ale najatí válečníci? Chci vědět, kolik vína a piva se vydává k jídlu, a chci, aby někdo dával pozor na sebemenší známky nějakých nepokojů. Máme před sebou víc než tři měsíce plavby přes celý oceán."

Harry si povzdechl. „Máš pravdu. Dám vědět ostatním."

„Skutečný problém bude s těmi služebnými," řekl Nicholas. „Trocha flirtování je jedna věc, ale hádka na nože o jednu z nich by mohla znamenat katastrofu."

„Chápu," řekl Harry. „Upozorním všechny, aby dávali pozor."

Zdola zazněla jadrná kletba a Nicholas se podíval na hlavní palubu, kde stál Amos a šermoval rukou Anthonymu před obličejem. „Možná jsi léčitel, ale tohle je moje tělo a zatraceně dobře vím, kdy se mám zajít nadýchat čerstvého vzduchu! Zmiz!" Obrátil se zády k Anthonymu, který mu nabízel, že mu alespoň pomůže, a opřel se rukama o zábradlí.

Nicholas seběhl dolů a řekl: „Proč jsi vylezl z postele?"

„Už jsem tam trčel dost dlouho na to, abych smrděl jako nočník, který někdo ráno zapomněl vynést. Potřebuju trochu na vzduch a převléct se do čistého."

Z podpalubí se vynořil Nakor a řekl: „Anthony, kapitáne." Pak spatřil Amose a usmál se. „Admirále! Rád tě zase vidím!"

„Já taky rád vidím ten tvůj křivý úsměv," odpověděl Amos.

Nakor se otočil k Nicholasovi. „Ti tvorové usnuli. Droga by měla nějakou dobu účinkovat, ale u nelidských věcí člověk nikdy neví. Musíme to udělat hned."

Nicholas na chvilku zavřel oči a pak přikývl. „Pusť se do toho."

Nakor mávl na Ghudu, který stál v čele pracovní skupiny. Odsunuli poklop nákladového prostoru a na jeřábu přesunuli nad otvor síť s připevněnou olověnou zátěží. Nakor se jí zachytil, a zatímco ji muži spouštěli dolů, držel sejí. Čas ubíhal pomalu a všichni ostatní nervózně čekali, protože pouze Nakor mohl sestoupit do podpalubí, aby naložil do sítě třicet bezvědomých tvorů. Tvrdil, že je kvůli svým trikům nejvíc odolný proti nákaze

– a protože nevěděl, jak se nákaza šíří, musel se Nicholas spolehnout na jeho úsudek.

Pak se z podpalubí ozvalo volání a Ghuda dal znamení. Muži u rumpálu se opřeli do dřevěných tyčí vyvazovacího vratidla a síť pomalu stoupala, až byla vyzvednuta na úroveň palubního poklopu. Zvenčí na ní visel Nakor, a jak stoupala výš, seskočil na palubu. Síť se zvedala dál, až se ocitla nad zábradlím, a dva muži ji pomocí lan přesunuli nad vodu. V síti nehybně spočívala těla spících mužů a žen.

Pak Nakor, aniž by čekal na nějaký rozkaz, vytáhl nůž, odřízl síť a ta dopadla do vody. Nicholas s němým odporem sledoval, jak se pavučina z provazů, zatížená olovem, bezhlučně potápí pod hladinu a snáší svůj obsah na dno oceánu.

Anthony položil Nicholasovi ruku na rameno a řekl: „Museli jsme to tak udělat. Neexistoval jiný způsob. Pamatuj, že tihle tvorové byli stvořeni pro smrt."

„To mi ale jejich vraždu nijak neulehčuje," poznamenal Nicholas tiše.

Anthony řekl: „Půjdu teď s Nakorem do podpalubí. Vyklidíme odtamtud všechno, co by snad mohlo přenést nákazu. Pak se tam budou moci nastěhovat žoldnéři, kteří zatím spí na hlavní palubě."

Nicholas přikývl.

Amos řekl: „Co to je za loď, kterou máme za sebou?"

„Pradži jí říká droman. Vypadá jako quegská biréma s katapultem a balistou. Mimoto má beranidlo a útočný můstek. Na hlavním stěžni je jedna obdélníková plachta a myslím, že má ještě vratiplachtu, ale nedostala se k nám tak blízko, abych se mohl přesvědčit."

„Kapitán je buď šílenec, nebo strašně odvážný chlap. Tohle není loď stavěná na hlubokou vodu. Přijde bouřka a oni budou veslovat, aby si zachránili krky."

„Uvědom si, proti komu stojíme," připomněl mu Nicholas.

Amos přikývl. „Já to vím lip než ty, chlapče. Viděl jsem tu jejich řezničinu v měřítku, o kterém se tobě může jen zdát." Rozhlédl se po palubě a řekl: „Zdá se, že chlapi svou práci dělají dobře."

„Z Pickense je čím dál lepší první důstojník a Harry se učí za pochodu." Nicholas se usmál. „Stejně jako já."

„Někdy je to ten nejlepší způsob. Pickens byl vždycky dobrý lodník; to jenom ta jeho láska k chlastu ho držela v kajutách na přídi." Amos se podíval na palubu, kde stál Pickens, a dodal: „Jestli to všechno vydržíme a on zase nezačne v přístavu nasávat jako houba, tak to tvoje povýšení změním z dočasného na stálé."

Amos se trochu zapotácel a musel se chytit zábradlí. Nicholas řekl: „Dobře. To by stačilo. Zpátky do postele. S radostí ti vrátím velení, až toho budeš schopen, ale jak se na tebe dívám, tak k tomu ještě nějakou chvíli nedojde."

Nicholas odvedl Amose zpátky do kajuty a admirál řekl: „Nicky, můžu tě poprosit o laskavost?"

„Copak?"

„Až se vrátíme domů, nezmiňuj se o tomhle své babičce. Zbytečně by ji to rozrušilo."

Nicholas řekl: „Myslím, že si stejně sama všimne té jizvy na břiše, Amosi."

„Do té doby si už vymyslím nějakou zajímavou historku," řekl slabě.

Nicholas mu pomohl do postele, a než došel ke dveřím kajuty, spal Amos jako nemluvně.

Čas se vlekl. Nicholasovy obavy týkající se třenic mezi muži kvůli ženám na palubě se zatím ukázaly jako nepodložené – a zdálo se, že tento stav vydrží přinejmenším tak dlouho, dokud je bude pronásledovat

galéra. Po dromanu nebylo často celý den ani stopy, ale pak se najednou vynořil těsně před soumrakem nebo za svítání jako obrys na obzoru. Kdyby nebyl falešný *Královský racek* na dohled, hrozilo by, že všichni zleniví a budou si myslet, že se cesta obejde bez boje, ale černá tečka na obzoru jim pořád připomínala, co je ještě před návratem domů čeká.

Zajatci z Crydee už znovu nabrali dostatek sil na to, aby mohli trávit nějakou dobu na palubě. Tucet žen ze Vzdáleného pobřeží dokázalo společně se čtyřmi Ijašinými služebnými zaměstnat muže natolik, aby Nicholasovi a jeho přátelům nezačali závidět jejich dívky. Nicholas sice musel dvakrát urovnávat hádky mezi žoldnéři a veslaři, ale nepokládal je za nic horšího, než byly podobné rozmíšky mezi učedníky o městská děvčata, jak je pozoroval v Krondoru.

Námořníci udržovali loď v pořádku a ti veslaři, kteří se rozhodli připojit k Nicholasovi, se ukázali jako schopní lodníci. Vojáci z Crydee se znovu zapojili do práce na lodi stejně jako na cestě tam a Nicholas, Harry a Marcus se učili námořnickému řemeslu. ;

Nicholas se každý den radil s Amosem, jenž se mu snažil vyložit základy plavby a navigace podle map a lodního deníku. Blížili se k místu, kde měli podle Amose najít příznivý proud, který je odnese od Novindu směrem k domovu. Už dávno za sebou nechali pevninu a teď byla voda čím dál tmavší, což bylo znamení brzké změny v proudění vody. Nicholas pořád ještě nedokázal číst podobné známky stejně spolehlivě jako Amos, ale admirál měl koneckonců v těchto záležitostech čtyřicetiletou praxi.

Život na lodi vklouzl do zavedeného, i když poněkud napjatého pořádku. Ale většina lidí nedokáže pořád se na sebe navzájem mračit; přicházely chvíle opravdového veselí a zábavy nebylo nikdy málo. Harry a Brisa se stále

častovali jízlivými poznámkami a předstíranými hrozbami, ale Nicholas si uvědomil, že je jen málokdy vidí jinak než pohromadě.

Marcus s Abigail také vypadali docela spokojeně, ačkoli Abigail občas svými zmínkami o Rillanonu a Krondoru vyvolala na Marcusově tváři zachmuřený výraz. Nicholas si byl čím dál víc jist, že až se jeho bratranec vrátí domů, nevytáhne z Crydee paty na dobu delší než jeden den – pokud nepojede na lov nebo za nějakým nezbytně nutným úkolem.

Nicholas zjišťoval, že se jeho život ubírá docela uspokojivým směrem. Ijaša byla vášnivá, učila ho spoustu nových věcí a on byl velice pilný žák. Povinnosti při velení lodi, dohlížení na výcvik mužů před blížící se bitvou, čas, který trávil s Amosem – to všechno ho přivádělo k pocitu, že je vlastně šťastný. Věděl, že se blíží rozhodující boj a že jeho vlasti nehrozí nic menšího než naprostá zkáza, ale rozhodl se, že raději na tento problém nebude myslet dřív, než ho k tomu donutí okolnosti. Právě ta možnost úplné zkázy ho přivedla k tomu, že se snažil každou radost vychutnat až do dna. Zatím ho uspokojovala práce, která mu šla od ruky, blízkost jeho přátel a náklonnost krásné mladé ženy.

Nicholas byl příliš praktický na to, aby se do dívky zamiloval; to, co k ní cítil, nebyla ale jen vášeň mládí: ukázalo se, že Ijaša je chytrá a přímá mladá žena, která je zvědavá a chápe věci stejně bystře a rychle jako Brisa. Ukázalo se, že to, o čem Brisa po svém prvním setkání s Ijašou mluvila jako o chladnokrevné vypočítavosti, není nic jiného než cílevědomá snaha o přežití, což byla věc, kterou Brisa dokázala ocenit. Ani to, že se Ijaše nedostalo žádného uceleného vzdělání a že pocházela z hodně drsných poměrů, nedokázalo zastřít její inteligenci; několikrát vyčinila Nicholasovi za to, že si plete hloupost a

nevědomost. Avšak i když Nicholas, stejně jako většina chlapců jeho věku, snil o nadpozemské lásce, bylo mu už dávno jasné, že je vězněm svého původu a nepřísluší mu právo určovat směr vlastního života.

Toto období plavby na sever, plné dlouhých dnů v rovníkovém vedru, které trávil s těmi, s nimiž se vydal osvobodit své krajany, bylo tak svobodné, jak si jen mladý princ dokázal představit.

Ke konci druhého měsíce vpluli do známých vod; Amos jedné noci vystoupil na palubu a zahleděl se na oblohu. „Hvězdy konečně vypadají tak, jak mají," prohlásil s úsměvem. „Už jsme skoro doma." Poslední větu vyslovil se smutkem, jaký u něho Nicholas ještě nikdy neslyšel.

„Něco není v pořádku?" zeptal se admirála.

„Ale kdepak," povzdechl si Amos. Opřel se o zábradlí hlavní paluby a zahleděl se na temnou hladinu. „Jen jsem myslel na to, že tohle je moje opravdu poslední plavba."

„Ale to přece neznamená, že zůstaneš už napořád zavřený v paláci," řekl Nicholas. „Babička má spoustu statků a miluje cestování. Možná že si budeš přát už nikdy nevytáhnout z Krondoru paty, až objedete celé Království – Rillanon, Bas-Tyru, zastavíte se u tety Carline v Saladoru, zajedete do Darkmooru ochutnat nové víno; a každý druhý rok budete jezdit do Yabonu."

Amos zavrtěl hlavou. „Suchozemský šlechtic. Na to si určitě nikdy nezvyknu."

„Ale zvykneš," usmál se Nicholas.

Amos řekl: „Asi jako si ty zvykneš sedět znovu jako pařez u tátova dvora, co?"

Nicholasův úsměv pohasl.

„No, hned jsem si to myslel."

Nicholas raději změnil téma: „Myslíš, že míří do Krondoru?"

Amos se nemusel ptát, koho tím myslí. Věděl, že Nicholas zná odpověď; už o tom mluvili mnohokrát dřív, ale zároveň věděl, že třebaže Nicholas během posledního roku urazil velký kus na své cestě k dospělosti, je pořád ještě mladý a v mnoha věcech nejistý.

Amos chvilku přemýšlel a řekl: „Je to ta nejlogičtější volba." Rozhlédl se, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá, a dodal: „Známe přece jejich konečný cíl: Sethanon a Kámen života. Tahle nákaza je jen cesta k tomu cíli. Jakmile by se v Království rozšířil chaos, mohli by prostě poslat výpravu do Sethanonu a osvobodit tu svou .bohyni'."

„Velice naivní stvoření," řekl Nakor.

Oba se prudce otočili a Amos řekl: „Tohle už nikdy nedělej. Odkud ses tu vzal?"

Nakor se usmál. „Odkud bych se tu asi tak vzal? Jsme na lodi, nebo si to už neuvědomuješ?"

Nicholas řekl: „Kolik jsi toho slyšel?"

„Dost. Ale nic, co bych už dávno nevěděl."

Nicholas si vyčetl, že už zase podcenil vědomosti malého Isalánce, ale byl si jíst, že o Kameni života ví jen několik lidí. „Co si o tom myslíš?"

„Hadi jsou strašně divní tvorové. To vím už spoustu let."

„Ty už ses s nimi setkal?" zeptal se udiveně Amos.

„Když jsem byl posledně na Novindu."

Amos a Nicholas vyhrkli najednou: „Ty už jsi někdy na Novindu byl?"

„Kdysi dávno – ale tenkrát jsem ani nevěděl, že se to tam jmenuje Novindus; je to hodně dlouhá a spletitá historka o jednom triku, který nevyšel zrovna tak, jak jsem chtěl, o pozůstatcích chrámu, které jsem pokládal za opuštěné, a jednom tajném kněžském řádu bez smyslu pro humor. V každém případě jsou tihle Pantathiané hodně naivní tvorové, kteří pro tu svou falešnou bohyni klidně vyvraždí celou planetu; a jejich plány nakonec selžou."

Amos nepřemýšlel o tom, kolik toho Nakor vlastně ví. Řekl jen: „No, člověk dokáže zabít z hloupého důvodu stejně jako z dobrého."

„To je pravda," přisvědčil Nakor. „Tak jako tak jsi stejně mrtvý. S náboženskými fanatiky se nemůžeš hádat."

Po palubě se k nim přiloudal Ghuda, který zaslechl poslední poznámku. „Ale můžeš," podotkl. .Jenže je to podle mě zbytečná námaha. Jeden chlapík z pouště, kterého jsem kdysi znal, tomu říkal .zasypávat krysí díru pískem'."

Všichni se usmáli. „Jak pokračuje výcvik?" zeptal se Nicholas.

„Dobře. Někteří zajatci už tak zesílili, že se k nám mohli připojit. Mají pádný důvod, proč držet meč v ruce, až se vrhneme na tu loď."

Nicholas nejdřív nechtěl rozdat zbraně učedníkům a pážatům; obával se, že to bude víc ke škodě než k užitku. Ghuda ho přesvědčil, že se jim nakonec bude hodit každá ruka s mečem a kromě toho výcvik zabere velkou část cesty a žoldnéři tak budou mít alespoň co dělat.

Večer strávili v klidu. Pak si Amos postěžoval, že už je nějak unavený, a odešel do své kajuty. Nicholas spatřil na ubytovací palubě Harryho a rozhodl se, že půjde taky spát. Když otevřel dveře své kajuty, uviděl tam Brisu s Ijašou zabrané do hovoru. Brisa při pohledu na něj okamžitě vyskočila z postele, na které seděla, a řekla: „Právě jsem se pakovala."

Nicholas se na ni usmál, když ho míjela. Ženy se s teplejším počasím převlékaly do stále lehčích šatů a Brisiny šaty nahoře začínaly až necudně nízko a dole končily provokativně vysoko, takže víc než štědře odhalovaly paže, hruď a nohy. Nicholas se za ní díval, jak odchází, dokud si Ijaša významně neodkašlala. Pak se k ní s úsměvem na tváři otočil.

„Pojď sem," řekla, „a já se postarám, abys na tu vyhublou holku zapomněl."

Nicholas pověsil pochvu s mečem na kolík na stěně a zul si boty. Když je postavil k posteli, řekl: „Vyhublá? Brisa?"

Ijaša si rozšněrovala živůtek a nechala si ho sklouznout k pasu. „Vyhublá," zopakovala.

Nicholas se zasmál a zabořil obličej mezi její ňadra. Pak ji políbil a zeptal se: „O čem jste to vy dvě mluvily? Poslední dobou se jedna od druhé nehnete."

Svlékla mu tuniku a řekla: „Pomáhá mi s učením toho vašeho barbarského jazyka, když už to musíš vědět. Opravdu není tak špatná. Jakmile zjistila, že nejsem žádná šlechtična, začala se ke mně chovat docela slušně."

„Na někoho, kdo se šlechtou moc nevychází, si docela rozumí i s Margaret."

Ijaša řekla: „Tvoje sestřenice je velice neobvyklá žena. Viděla jsem už hodně bohatých a urozených dam, ale ona je jiná než všechny ostatní."

Nicholas ji pohladil po šíji a povzdechl si. „Škoda, že nikdy nepoznáš jejímatku." Zjistil, že si nedokáže vybavit Brianinu tvář. Najednou ho přepadl obrovský smutek.

„Co se stalo?" zeptala se Ijaša.

Nicholas pokrčil rameny. „Dohromady nic. Lidi umřou, tobě je to hrozně líto, ale pak žiješ dál svůj život. Tak už to chodí." O něco veseleji dodal: „Je dobře, že se učíš jazyk Království."

Ijaša se usmála. „Budu ho potřebovat, jestli si mám najít bohatého manžela."

„Manžela?" Nicholas se posadil.

Ijaša řekla: „Nakonec mi nic jiného nezbyde. Tvé manželce by mohlo vadit, kdyby sis držel milenku. A ani jeden z nás přece ani na chvilku nevěří tomu, že by nám tvůj otec dovolil sňatek."

Nicholas se nadechl, aby začal protestovat; pak si uvědomil, že ona vlastně říká to, s čím se už dávno musel sám vyrovnat. Zjistil ale, že se mu vůbec nelíbí, když to musí poslouchat.

„Dotkla jsem se tvých citů," poznamenala zpola žertovně. Vstala. „Musím to nějak napravit," řekla, rozvázala si pás a lehká látka jí klesla ke kotníkům.

Nicholas se usmál, když se k němu vrátila a stulila se v jeho náručí.

Galéru, jež je pronásledovala, už celý týden neviděli, a Amos usoudil, že dlouhý závod konečně vzdala. Vyšel právě na palubu a zhluboka se nadechl vlahého vzduchu. Bylo opět jaro.

Amos přistoupil k Nicholasovi, který stál na ubytovací palubě, a prohodil: „Možná tě zase požádám o to, abys mi předal velení na lodi."

„Kdykoli budeš chtít."

Amos plácl Nicholase po rameni. „Vedeš si skvěle."

Nicholas řekl: „Bylo by mi lip, kdybych věděl, kde je ta druhá loď."

„Pokud kapitán zná své řemeslo," řekl Amos, „měli by být jižně od Fregatových útesů – asi týden plavby na jih od Ostrova tří prstů. Tam změní kurs a namíří přímo k Úžině temnot."

„Budeme tam dřív?"

„To nevím," řekl Amos. „Tahle loď je skoro stejně rychlá jako skutečný *Orel* a skutečný *Racek* byl jen o něco pomalejší. Je to těžká volba a my neznáme jižní proudy tak dobře jako jejich kapitán." Promnul si ruce: „Ale nikdo nezná severní moře tak dobře jako já, a jakmile se ocitneme v Hořkém moři, využiju každý proud a vír, každý vítr i vánek, který by nás mohl popohnat dopředu. Doženeme je, o tom nepochybuj."

Nicholas se zeptal: „Kdy bychom je tak mohli zahlédnout nejdřív?"

„Teď," odpověděl Amos. „Můžeme je dohnat kdekoli cestou – záleží to jen na tom, kdy kapitán změní kurs."

O dvě hodiny později hlídka zavolala: „Plachta na obzoru!"

Nicholas rozkázal rozvinout každou píď plachtoví a muži se vrhli do práce, aby popohnali loď kupředu. Po chvíli hlídka zavolala: „Poznávám ji! Je to *Královsky racek'."*

Amos zařval: „Posádka na palubu! Všichni na svá místa!"

„Ne," řekl Nicholas.

„Ne?" podivil se Amos.

„Ještě na ni nezaútočíme."

„Proč ne, u všech bohů?" zeptal se Amos.

Na palubu vyšel Ghuda s Pradžim a Vadžou a Nicholas se k nim obrátil. „Nevíme, kolik mužů mají na palubě. A nemůžeme čekat, že je překvapíme. Nezaútočím na ni dřív, než proplujeme Úžinou temnot a budeme to mít blízko domů."

„Proč?" zeptal se Harry, který k nim vyšplhal po žebříku z hlavní paluby.

Nicholas řekl: „Protože nehodlám připustit, aby jediný z těch tvorů dorazil do Krondoru. Pokud bude třeba, svážu obě lodi dohromady a zapálím je. Jestli budeme muset domů plavat, budu raději, když to bude co nejblíž k přátelskému pobřeží."

Amos zaklel. „No tak to se jich budeme muset držet jako klíšťata a já jen doufám, že jejich kapitán nemá moc velkou fantazii."

Nicholas řekl: „Dej vědět všem, že jakmile se připraví k boji, stáhneme se."

Amos řekl: „Mně se to nelíbí –"

„Ale je to můj rozkaz," řekl Nicholas. „Zaútočíme jen v případě, že změní kurs na Svobodná města nebo ke Keshi. Jinak poplujeme za ní."

„Ano, kapitáne," řekl Amos a zasalutoval. Na jeho tváři se přitom odrážela směs pochybovačnosti a pýchy.

Kapitola dvanáctá

BITVA

Nicholas sledoval loď.

Falešný *Královsky racek* podkasával plachty a zpomaloval, jako by *Orla* vybízel k útoku. Amos stál na ubytovací palubě jako socha; během posledních dvou týdnů odtamtud odcházel jen zřídka, ale zatím Nicholase o předání velení lodi nepožádal.

Nicholas svůj nedostatek námořnických zkušeností nijak nezastíral, ale byl nadaný žák, a když se k jeho dosavadním zkušenostem z menších lodí přičetly ty, které získal na *Dravci,* a k tomu znalosti, jež mu předával nejdřív Pickens a pak i Amos, stával se z něho prvotřídní námořník na hlubokých vodách. Amos mu říkal, že kdyby se učil takhle rychle, stal by se za rok dva plavčíkem první třídy. Nicholas si uvědomil, že si z něho – teď už skoro legendární – admirál dělá legraci, ale pomyšlení na úspěchy zastíraly obavy, zda mu v rozhodující chvíli nedojde štěstí.

Amos poznamenal: „Ve skutečnosti ale nechtějí, abychom na ně zaútočili."

Nicholas souhlasil. „Vědí, že to ani nechceme udělat," řekl. „Alespoň zatím. Ale nejde mi do hlavy, co to vlastně podnikají."

Amos zavolal nahoru do koše: „Něco na zádi?"

„Nic, admirále!" odpověděla hlídka.

Před týdnem propluli Úžinou temnot a teď se nacházeli severně od Durbinu. Nicholas řekl: „Nevěříš přece tomu, že se tam vzadu něco objeví, že ne?"

„To nikdy nevíš," řekl Amos. Plivl přes zábradlí do vody. „Hadi shromáždili velkou spoustu magie, aby vytvořili tyhle přenašeče nákazy. Tu věc museli plánovat celá léta; nejspíš začali s přípravami už ve chvíli, kdy Murmandamus padl u Sethanonu. Vsadil bych půlku Království na to, že určitě znají způsob, jak dostat tu zatracenou bílému přes celý oceán." Usmál se. „Nebo přesněji řečeno – vsadil bych půlku Království na to, že mají v Hořkém moři schovanou zásobovací loď čistě pro případ, že by se věci vyvinuly tak jako teď. A to jejich zpomalování by dávalo smysl, kdyby čekali, že jim přijde někdo na pomoc."

Nicholas řekl: „To už prostě budeme muset riskovat."

Přerušil je výkřik hlídky v koši: „Plachta na obzoru!"

„Kde?" zavolal Nicholas.

„Přímo na pravoboku, kapitáne!" Nicholas s Amosem se opřeli o zábradlí a za chvilku už plachtu zpozorovali. „Pěkně to žene," poznamenal Nicholas.

Amos řekl: „Tak tak. Keshanská šalupa. Korzár z Durbinu. Nejvyšší čas vyvěsit vlajkoslávu."

Falešné válečné lodě Královské flotily měly na palubě plný stav vlajek a praporů a Nicholas přikázal: „Vyvěsit vlajku Království a prapor královského domu."

Amos řekl: „A když už jsou u toho, ať tam přihodí taky ten můj hadr."

Nicholas zavolal na námořníky, aby vytáhli na stožár i admirálovu zástavu, a zanedlouho vlály z hlavního a zadního stěžně tři velké barevné vlajky.

Keshanská šalupa se k nim blížila a pak najednou prudce změnila kurs na pravobok. Amos se zasmál. „Kapitán uviděl dvě válečné lodě Královského námořnictva, jak se vracejí z hlídky. Na palubě jedné z nich je admirál společně s členem královské rodiny. Kdyby mohl, tak nám ještě zamete hladinu před přídí."

Den se vlekl dál a Nicholas udržoval od *Královského racka* stále stejný odstup. Pronásledování teď vypadalo spíš jako křižování při závodech v zátoce, ale v tomto závodě nebylo hlavním cílem toho druhého předehnat nebo nechat daleko za sebou, nýbrž udržet vzdálenost na dostřel.

Těsně před soumrakem rozvinul *Racek* další plachty a Amos řekl: „Ten zmetek si myslí, že nás během noci setřese. Copak mu ještě nedošlo, že tyhle vody znám jako svoje boty? Vím, kde musí znovu otočit, aby se dostal do Krondoru."

„A co když do Krondoru nepluje?" zeptal se Nicholas.

„Musí," odpověděl Amos. „Mohl by sice zamířit do Sarthu nebo do Konce světa, ale proč by se obtěžoval? Tvůj otec je nejspíš ještě pořád na Vzdáleném pobřeží a pokouší se nějak strávit ten guláš, který jsme uvařili ve Svobodném přístavu. Myslím, že právě tohle měli v úmyslu, když podnikli ten zdánlivě nesmyslný útok na Cars, Tulan a Barran. Při takové pohromě vytáhne tvůj otec polovinu krondorské flotily, a jakmile to Úžina dovolí, vyrazí s větrem o závod ke Vzdálenému pobřeží. Pak bude pokračovat do Svobodného přístavu." Rychle počítal. „Myslím, že touhle dobou už se rozhodl, jestli se vrátí sem, nebo popluje za námi."

Nicholas řekl: „Mění kurs k severu!"

„Myslím, že to na nás jenom zkouší. Chvilku počkej, pak rozviň ještě pár plachet, změň kurs za ní, a až se setmí tak, že na nás neuvidí, vrať se na kurs přímo ke Krondoru. Vsadím se s tebou o všechno, co mám, že za úsvitu od nich nebudeme víc než míli daleko."

Nicholas řekl: „Znám tě dost dobře na to, abych na tu sázku nepřistupoval." Položil Amosovi ruku na rameno a zeptal se ho: „Dáme si něco k večeři?"

„Proč ne?" odpověděl Amos.

K večeru se starý admirál stále ještě cítil poněkud unavený. Podle Anthonyho se mu však rána na břiše už zcela zahojila. Síla se mu vracela pomalu, ale v době, kdy doplují do Krondoru, bude v pořádku a'čilýjako dřív. Když slézali po žebříku na hlavní palubu, něco si mumlal a pak řekl: „Kdybychom pluli pořád ve stejném kursu, dorazili bychom do Krondoru za necelé čtyři dny. Ale když takhle křižujeme jako na lodičkách v zálivu, přicházíme o spoustu větru."

Nicholas souhlasil. „Bojím se, jak tohle všechno dopadne, ale zároveň si myslím, že ti psi proti nám moc šancí nemají."

Z koše zavolala hlídka: „Kouř, kapitáne!"

„Kde?"

„Přímo za zádí!"

Nicholas s Amosem vylezli zpátky na ubytovací palubu a zamžikali proti zapadajícímu slunci. V dálce stoupal z vody sloup černého dýmu. Amos řekl: „Ta keshanská šalupa na někoho narazila."

„Ano, ale na koho?" zeptal se Nicholas.

Ukázalo se, že Amosova předpověď byla správná. Když se rozednilo, byl falešný *Královský racek* necelou míli daleko, mírně na sever od nich. Nicholas chvilku sledoval, jak loď před jejich očima každým okamžikem roste, a

rozkázal změnit kurs lehce doleva, aby si udržel vzdálenost. Po chvilce křižování se vzdálenost ustálila, právě když na palubu vyšel Amos.

Vylezl po žebříku na ubytovací palubu a zeptal se: „Něco nového?"

„Ano," řekl Nicholas. „Nedělají nic, co by dávalo smysl, jenom zpomalují. Myslíš, že se chtějí otočit a zaútočit na nás?"

Amos se podíval na druhou loď. „Pokud to chtějí udělat, tak by se měli otočit... právě teď!" Druhá loď se začala otáčet.

„Všichni na svá místa!" zavolal Nicholas. „Pane Pickensi, změňte kurs na levobok a zkuste se natočit po větru, než dokončí oblouk a podkasají plachty."

Na palubu vyběhl Nakor a křičel: „Něco se děje! Něco se děje!"

Nicholas řekl: „O čem to mluvíš?"

„Nevím," odpověděl malý Isalánec a poskakoval přitom z jedné nohy na druhou. „Je tu nějaký trik. Já ho cítím!"

O okamžik později vyšel z podpalubí i Anthony a řekl: „Nicholasi, cítím, jak se kolem nás zvedá něco divného."

„Máš nějakou představu, co by to mohlo být?" zeptal se Nicholas.

Najednou se ozval zvuk, jako by se trhalo obrovské plátno, jasné a hlasité skřípění, které se rozléhalo vzduchem a drásalo všem nervy jako kvílení zlomené křídy na břidlicové tabulce.

Nicholas cítil, jak mu naskakuje husí kůže, a sevřelo se mu hrdlo. Pak Anthony ukázal před sebe. „Podívejte se!" vykřikl.

V chvějícím se vzduchu na obzoru se najednou vynořil droman. „Je to trik!" vykřikl Nakor. „Schovávali tu loď před námi celou dobu a ta druhá nás úmyslně zpomalovala!"

„Maskovací kouzlo," podotkl Anthony.

Amos řekl: „Takže teď už víme, na koho včera večer narazila ta keshanská šalupa."

„A kdo vyhrál." Nicholas chvíli zkoumal polohu obou lodí. „Připravte se k boji!" zavolal pak. „Pane Pickensi, vraťte kormidlo zpátky na pravobok. Zaútočíme na *Racka."*

Muži se rozběhli na svá místa a Ghuda s Pradžim shromáždili své skupiny žoldnéřů –jednu na palubě a druhou v lanoví. Zajatci z Crydee, kteří byli schopni boje, si připravili zbraně, ale většina nesla i lana a hákovací kotvice. Námořníci na provazových žebřících vysoko nad palubou se znovu vrhli na kladky, jimiž zkracovali lanoví pro otočení na levobok; znovu skasávali plachty, které právě spustili, a spouštěli ty, jež před chvílí skasali.

Marcus s Calisem se spolu s půltuctem dalších střelců vyšplhali k lučišmickým plošinám v lanoví. Vybrali si své cíle a začali střílet –jejich dlouhé luky měly daleko větší dostřel než luky mužů na dvou nepřátelských lodích. Námořníci na *Racku se* vrhli do úkrytů, a když Calis zastřelil kormidelníka, loď se zakymácela a začala se otáčet.

Orel se řítil na svou sesterskou loď a Amos zkušeným okem sledoval vzdálenost a úhel, pod jakým se blížili, a předával zprávy Nicholasovi. Margaret, Brisa, Ijaša a několik dalších žen ze Vzdáleného pobřeží se shromáždily uprostřed paluby a rychle rozdělaly oheň v pánvích.

„Ostře nalevo!" vykřikl Amos a Pickens roztočil kormidelní kolo, jak nejrychleji mohl. *Orel* se neúprosně blížil k *Rackovi* a muži na palubách obou lodí se připravili na nevyhnutelný náraz. Ale ve chvíli, kdy se zdálo, že příď *Orla* rozdrtí palubní zábradlí *Racka*, uhnul *Orel* těžkopádně doleva. Žerdě na čelenu a podpěry příďové nástavby se roztříštily na kusy a jako šípy se od nich na

všechny strany rozletěly dlouhé třísky. Pak se o sebe s ostrým zaskřípěním otřely trupy; náraz byl tak silný, že z hlídkového koše *Orla* shodil jednoho námořníka, zatímco druhý zůstal viset za nohu z lanoví a jeho meč zazvonil na prknech paluby.

U zábradlí čekali muži, aby mohli uvítat případné útočníky, a Nicholas zavolal: „Nakore, jestli znáš nějaký dobrý trik, tak máš nejvyšší čas!"

Nakor sáhl do svého černého batohu a vytáhl věc, jež vypadala jako koule černého kouře, která se mu vlnila a přelévala na dlani. Pak si Nicholas všiml, že je to hejno nějakého hmyzu.

Malý Isalánec vrhl kouli na *Racka*, ta se rozptýlila, a zatímco se obě lodi znovu přiblížily, zaznělo ve vzduchu hlasité vzteklé bzučení. Řada obránců vykřikla bolestí a začala se zuřivě ohánět po bodajícím hmyzu.

Nakor řekl: „Nevydrží to věčně. Pospěš si."

Nicholas dal znamení. „Teď!" zařval Harry na muže z Crydee a ti hodili své tříramenné kotvice. Dvě sklouzly po zábradlí a spadly mezi trupy lodí, a jedna se odrazila od paluby a dopadla do moře na druhé straně poté, co vrhač v návalu vzrušení pustil konec lana. Ale ostatní se zachytily, muži je přitáhli a obě lodi se znovu s ostrým třesknutím srazily.

Muži s hákovacími kotvami je rychle přivázali k zábradlí a pak vytasili zbraně, aby se mohli vrhnout do útoku. Nicholas trval na tom, aby měli všichni kolem hlavy ovázaný černý plátěný šátek; každý z nich teď věděl, kdy bude stát proti nelidskému soupeři – i v případě, že by měl podobu jeho bratra nebo přítele. Všichni byli varováni, že kdyby o svůj šátek přišli, hrozí jim nebezpečí, že budou zabiti svými spolubojovníky; pokud šátek ztratí, mají padnout na palubu a držet se stranou.

Na palubu se vrhli Pradžiho žoldnéři, zatímco Ghudova skupina se na druhou loď přehoupla ze stěžňů na lanech. Nicholas se podíval na hlavní palubu a všiml si, že na ní stojí připraven Tuka se svými veslaři a některé z žen z Crydee. Jejich úkolem bylo na dané znamení buď nosit na palubu druhé lodi vařící smůlu, nebo hasit požáry na palubě *Orla.*

Nicholas se ještě jednou přesvědčil, že je všechno tak, jak má být, vytasil meč a rozběhl se. Odrazil se jednou nohou od zábradlí *Orla,* přeskočil necelé dva metry prostoru, který dělil obě lodi, a dopadl na příďovou nástavbu *Racka.* Nakorovy bodavé mouchy už byly pryč, ale svůj úkol splnily.

Lodi byly k sobě přiraženy tak, že příď *Orla* směřovala k zádi *Racka* a ráhnoví a plachty vytvořily spojenou plochu, jež otáčela oba koráby v širokém oblouku. Nicholas proklel osud, který ho donutil zahákovat *Racka* právě takhle. Teď bude daleko složitější odpoutat se od něj, než kdyby se střetli příď k přídi. Doufal jen, že je to neučiní zranitelnějšími, kdyby na ně zaútočil droman.

Pak se na něj vrhl černě oděný důstojník a princ odrazil první ránu. Muž opakoval vždy sérii tří výpadů po sobě, a když začal potřetí ve stejném stylu, Nicholas mu bez potíží vrazil hrot svého meče do hrudi.

Rozhlédl se a uviděl, jak se obránce *Racka* snaží jednoho z jeho spolubojovníků přehodit přes zábradlí. Nicholas nepřítele zabil a pomohl muži zpátky na palubu. Najednou byli na příďové nástavbě sami a Nicholas zavolal: „Amosi, sem!"

Amos zvedl malý soudek, v němž se původně převážela pálenka, a hodil jej Nicholasovi. Princovi se podlomila kolena a z plic mu vylétlo překvapené *uff,* když jej chytil, ale udržel jej.

Zavolal na vojáka vedle sebe: „Otevři ten malý poklop – a dávej pozor na překvapení!"

Muž nohou otevřel poklop a odskočil stranou, když mu kolem tváře zasvištěla střela z kuše. Nicholas nečekal; hodil soudek dolů do tmy. Zaslechl dutý náraz a výkřik bolesti. „První máme!" zavolal na Amose.

Amos mu hodil další a on jej rychle hodil za prvním. Pak poklop zase zabouchli.

Nicholas znovu zvedl meč a podíval se na hlavní palubu; bojující strany se rozdělily na dvojice a nedala se určit žádná linie, která by oba tábory dělila.

Nicholas slezl ze žebříku a kopl do zad černě oděného muže, který bojoval s jedním z Pradžiho skupiny žoldnéřů. Námořník se naklonil kupředu a žoldnéř ho rychle zabil.

Nicholas se vyhýbal boji a opatrně obcházel muže, dokud nedospěl k zábradlí poblíž boku *Orla*. Ghuda, Pradži a Vadža tam udržovali kus volné paluby; Nicholas se k nim připojil a společně si probíjeli cestu k malému palubnímu nakládacímu poklopu. Jakmile tam dorazili, Nicholas se otočil a zavolal: „Další!"

Amos s Harrym přinesli další, tentokrát větší sud. Museli si ho na okamžik položit na zábradlí obou pohybujících se lodí a Nicholas jej přidržel z druhé strany. Harry přeskočil zábradlí a pomohl svému příteli odnést velký sud k poklopu. Obsahoval skoro čtyřicet litrů oleje a na palubě, která se pořád kolébala, jej k poklopu dopravili jen s obtížemi. Nicholas napočítal do tří a hodili jej dovnitř.

Olej byl určen do lamp a normálně by bez knotu nehořel, ale Nakor trval na tom, že pokud se kolem rozhoří oheň, bude olej přiživovat plameny, zažehne smůlovou vycpávku mezi prkny v podpalubí a loď buď shon, nebo pod čarou ponoru vznikne tolik děr, že se potopí.

Nicholas se odvrátil od poklopu a všiml si, že se prostor kolem hlavního nakládacího otvoru uvolnil. „Další!"

zavolal na Harryho, zatímco utíkal k následujícímu poklopu.

Najednou se před ním jakoby ze vzduchu vynořili dva námořníci z *Racka* a Nicholas se na ně vrhl. Od chvíle, kdy dostal do ruky svůj první meč, cvičil na tréninkovém dvoře boj s několika protivníky najednou, ale nikdy v životě to ještě nezkusil naostro. Vzpomněl si, co mu do nekonečna radili jeho otec a cvičitel: pokud dva muži, kteří s tebou šermují, nejsou dostatečně secvičení, je pravděpodobnost, že si budou pomáhat, stejná, jako že si budou překážet. Čekej, braň se a příležitost se dostaví.

A teď, jako by mu otec poslal dva protivníky, aby dokázali pravdivost jeho tvrzení, muž nalevo najednou nečekaně udělal krok dopředu. Druhý muž do něho narazil, vyvedl ho z rovnováhy a Nicholas ho probodl dřív, než si stačil uvědomit, kde udělal chybu. Nicholas pak odstrčil druhého muže dozadu a bodl ho do hrdla právě v okamžiku, kdy k němu doběhl Ghuda s druhým sudem v náručí. Hodil jej dolů do podpalubí a zavolal: „To byl poslední!"

„Dones oheň a zmiz odsud!" odpověděl mu Nicholas.

Všichni útočníci věděli, že jakmile sem bude z *Orla* přenesen oheň, musí se co nejrychleji probít zpátky.

Tukovi veslaři stáli u malého hrnce umístěného na pánvi se žhavými uhlíky a zahřívali v něm smůlu. Nad nimi čekali muži na ráhnech, zatímco Nicholasovi útočníci ustupovali k *Orlu.*

Posádka *Racka* se rozhodla využít příležitosti a začala přesekávat lana, která lodi poutala. Nicholas viděl, jak jeho muži přeskakují zábradlí.

„Teď!" vykřikl.

Marcus a Calis začali z lanoví střílet zápalné šípy do plachet *Racka.* Ostatní muži nahoře spustili k palubě lana, na něž Tukovi veslaři přivázali ucha nádob s žhnoucí

smůlou. Chvatně je vytáhli zpátky nahoru, protože smůla chladla rychle, a čím byla žhavější, tím lépe se rozhořela.

Nicholas to vše sledoval s úzkostí: práce s ohněm na palubě lodi byla vždycky riskantní – a během bitvy navýsost nebezpečná. Na moři neexistovalo nic horšího než požár, protože loď byla jako sud s prachem. Stačil malý plamínek, který by přeskočil na lanoví nebo na plachty, a celá loď by záhy stála v plamenech. Většina materiálů, jež chránily před vodou – dehet, smůla a olej – byla prudce hořlavá a i mokré plachty tvořily jen chabou ochranu proti zápalným šípům nebo žhavým uhlíkům.

Nicholas stál u velké pánve se žhnoucím uhlím uprostřed lodi a byl připraven ji převrhnout a zalít olejem, aby lépe chytila. Pokud by se nepodařilo zapálit *Racka*, založí požár tak, aby zachvátil obě plavidla, a nařídí všem na palubě, aby loď opustili.

V lanoví muži z Crydee křesali jiskry a postupně se jim dařilo smůlu zapalovat; stínili rostoucí plameny rukama, protože plachty *Orla* byly stejně vyschlé a zranitelné jako plachty *Racka.* Podávali planoucí kotlíky se smůlou dalším mužům, kteří se drželi lan na koncích ráhen, a ti nádoby házeli do lanoví a na plachty vedlejší lodi.

Nicholas přelezl na palubu *Racka*, aby se přesvědčil, že jsou všichni jeho přátelé v bezpečí, ale když začal přelézat zábradlí zpátky, vrhli se na něho dva námořníci zrovna ve chvíli, kdy seděl obkročmo na zábradlí a nemohl se rychle pohnout. Za ním se někdo vrhl přes zábradlí a srazil oba muže k zemi. Chvíli se váleli na jedné hromadě a pak vstal Ghuda. Velký žoldnéř se s úsměvem na rtech obrátil k Nicholasovi. „Musíme –" začal a pak se mu na tváři objevil překvapený výraz.

Udělal krok k Nicholasovi, zkroutil ruku za záda, jako by se tam chtěl poškrábat, a řekl: „No to mě podrž!"

Nicholas, který už přelezl na palubu *Orla*, se díval, jak se velký žoldnéř zapotácel a nalehl na zábradlí. Ze zad mu trčela střenka nože. Nicholas se natáhl, vzal velkého žoldnéře pod rameny a přetáhl ho na *Orla* silou, jakou by u sebe nikdy nečekal.

Přiběhl Tuka s nádobou plnou hořící smůly. Rozpřáhl se a hodil nádobu přes zábradlí na palubu *Ručka;* v příštím okamžiku ho do hrudi zasáhl šíp. S překvapeným výkřikem se zapotácel a přepadl přes zábradlí, právě když se obě lodi znovu přibližovaly. Ozvalo se ostré zapraštění, jak ho jejich trupy rozdrtily, a křik okamžitě utichl.

Nicholasovi se zatočila hlava. Přiběhl k němu Anthony a Nicholas řekl: „Postarej se o něho," a předal mu Ghudu.

Žoldnéři přesekávali lana, která obě lodi poutala, a přitom se vyhýbali občasné spršce šípů, zatímco se na *Racku* rozšiřoval pořár, který teď začal ohrožovat i *Orla.* Margaret s Ijašou držely nádoby s pískem a vodou a rozhlížely se po palubě, jestli nezahlédnou kouř a plameny. Všichni muži v lanoví měli nože, aby mohli rychle odříznout každou plachtu nebo lano, které by začalo hořet.

Nicholas viděl, jak posádka *Racka* pobíhá po palubě a snaží se uhasit plameny v plachtoví a lanech a nařídil Pickensovi, aby co nejrychleji odrazil od nepřátelské lodi.

Pickens zavolal: „Jsme zaklesnutí, kapitáne! Teď stojíme proti větru a nedostaneme se od ní, dokud se neotočíme!"

Nicholas rozkázal veslařům, aby z člunů donesli vesla a odstrčili oba koráby od sebe. Přes zábradlí se natáhl tucet vesel a muži se snažili ze všech sil odrazit, ale bezvýsledně.

Obě zaklesnuté lodi se pomalu natáčely po větru. Pak se jejich trupy se skřípěním a praskáním kovu a dřeva začaly od sebe odsouvat.

Poté se *Orel* protáhl kolem zádi *Racka,* obě lodi se s hromovým zaduněním naposledy srazily a *Orel* se osvobodil.

V lanoví a na palubě vypuklo několik malých požárů, ale byly rychle uhašeny. Muži, kteří ještě před chvilkou házeli na druhou loď nádoby se žhnoucí smůlou, teď čerpali na palubu vodu a další ji na provazech vytahovali nahoru, kde polévali plachty, aby uhasili uhlíky a jiskry, jež sem vítr přinášel z *Racka.*

Nicholas doběhl k záďové nástavbě, vylezl po žebříku na ubytovací palubu a sledoval, jak nechávají *Racka* za sebou. Marcus seskočil z lanoví, a položil svému bratranci ruku na rameno. „Zvládli jsme to."

„Doufejme," odpověděl Nicholas.

Pak ale ucítil, jak se mu Marcusova ruka zaťala do ramene, a spatřil to, na co se díval vévodův syn. Když se plameny začaly zakusovat do plachtoví Racka, vyběhly z podpalubí postavy. Mezi těmi, kdo se v kouři a sprše jisker objevili na palubě, stály Margaret s Abigail a ječely hrůzou.

Nicholas s Marcusem byli tak blízko, že zřetelně slyšeli jejich křik, a krev jim v žilách tuhla hrůzou. Nicholas se ohlédl dolů na hlavní palubu a viděl tam Margaret v krátkých šatech, zatímco Margaret na *Racku* byla oblečena jako princezna.

Pak Margaret na *Racku* vykřikla: „Marcusi! Pomoz mi!"

A Abigail po jejím boku zakvílela: „Nicholasi! Zachraň nás!"

V podpalubí *Racka* náhle něco s tupým zaduněním vybuchlo a palubními poklopy vyrazily nahoru plameny. Šaty, které na sobě měla Margaret z *Racka,* vzplály, a ona s ječením začala hasit plameny rukama.

Z lanoví zasvištěl šíp, zasáhl ji do hrudi a smetl ji z dohledu. Druhý šíp se zabodl do prsou Abigail a i ta zmizela v kouři.

Shora se na laně spustil Calis a doskočil vedle Nicholase a Marcuse. „Nemělo smysl tu hrůzu prodlužovat. Možná byly falešné, ale ten pohled byl skutečně děsivý."

Pokývl hlavou k hlavní palubě, kde se Margaret s popelavou tváří pevně tiskla k Anthonymu, zatímco Abigail vedle ní si v němé hrůze tiskla ruku k ústům a třeštila oči při pohledu na svou vlastní smrt.

Nicholas přikývl a znovu se otočil k zádi. Zpoza hořící lodi se vynořil droman a hnal se na ně. Nicholas zakřičel: „Připravte se! Ještě to neskončilo! Ostře na levobok, pane Pickensi."

Amos zvolal: „Podívej se!"

K Nicholasovi přišli Nakor s Pradžim. „Co?" zeptal se Pradži.

„Kdo to stojí na přídi?"

Nicholas cítil, jak se mu sevřelo srdce, když uslyšel Nakorovu odpověď. „To je Dahakon."

Na přídi stál muž s rukama zastrčenýma do rukávů širokého hnědého roucha a nevzrušeně si prohlížel *Orla* i hořícího *Racka.*

„Musel použít ty svoje čáry, aby sem tu loď dostal," řekl Pradži.

„Ne," odporoval Nakor. „Žádný trik –kromě toho, že schoval tu loď – tady necítím. Celou cestu nás sledoval."

„To je přece nesmysl," řekl Amos. „Taková loď neuveze dost zásob na to, aby se najedli otroci a posádka!"

„Tak sleduj," řekl Nakor a ukázal na droman.

Vedle Dahakona stála na přídi další postava. Byl to Valgaša, Nejvyšší. Jeho pleť byla bledá, napuchlá a slizká. Pohyboval se trhaně a nekoordinovaně. Na jeho zápěstí

rozpínal křídla orel v rozkládající se nápodobě kdysi tak vznešeného ptáka.

„Nekromancie," zašeptal Nakor. „Je to zlý zmetek."

Pak Dahakon zvedl ruku a Nicholas ucítil mravenčení na kůži. „Zaříkává," řekl Anthony.

Calis nasadil na tětivu šíp a vypustil jej, ale zdálo se, že jeho střela těsně před mágem narazila na neviditelnou stěnu a neškodně spadla na palubu.

Na palubě se začali shromažďovat muži; mnozí se modlili ke svým bohům, když viděli, jak se k nim blíží loď mrtvých. Na její palubu teď vycházely postavy, mlčenlivý dav mrtvol.

Nakor zavřel oči, učinil rukou gesto, a pak znovu oči otevřel. „Tohle je hodně zlé."

„Opravdu?" zeptal se Nicholas ironicky.

„Používá hodně silné triky, aby ty chlapy udržel na nohou," řekl malý Isalánec, „ale – a to je ještě horší – zároveň jsou to přenašeči nákazy."

„Nemůžeme na tuhle loď podniknout druhý útok," řekl Amos. „Nemáme dost smůly a oleje."

„Tak do ní vrazíme přídí. To by ji mohlo potopit," navrhl Nicholas.

„Rozhodně ne v tomhle životě," řekl Amos. Ukázal na palubu. Plachty dromanu sice byly splasklé, ale vesla se zvedala v pravidelném rytmu. „Veslaři pokračují ve své práci – ať jsou mrtví nebo ne."

„Mocný umění," řekl Pradži a odplivl si přes zábradlí.

„Jak můžeme bojovat s mrtvými?" zeptal se Marcus.

„Nejlíp, jak to půjde," odpověděl Nicholas a vytasil meč. Podíval se ke vzdálené linii pobřeží a řekl: „Kde jsme, Amosi?"

„Necelý půlden plavby od Konce světa a další tři dny nám zbývají do Krondoru."

„Necháme ji, aby se přiblížila a zaútočila klounem, pak *Orla* zapálíme a ti, kteří to dokážou, poplavou k pobřeží."

„Je to přes pět kilometrů," řekl Amos tiše. „Všichni bychom to nezvládli."

Nicholas ještě tišeji odpověděl: „Já to vím."

Z hlavní paluby se k nim přiřítil Harry. „Budeme bojovat?"

Nicholas přikývl.

Nakor zavolal: „Anthony!"

„Co?" zeptal se mladý mág.

„Je čas!" řekl Nakor s úsměvem.

„K čemu?" zamrkal zmateně Anthony.

„Použít ten amulet!"

Anthony přimhouřil oči a pak sáhl do kapsy tuniky, kde schovával amulet, který Pug původně dal Nicholasovi. Sevřel jej pevně v dlani a zavolal: „Pugu!" Nic se nestalo, pak Anthony zavřel oči a zavolal mágovo jméno znovu.

Když je vyslovil potřetí, otřásl lodí náhlý závan větru, jako by přímo vedle ní udeřil hrom, a trup se lehce naklonil na stranu. Muži v úžasu vykřikovali a ukazovali na oblohu. Přímo před dromanem se ve vzduchu vznášel obrovský tvor. Byl velký jako samotná loď a křídly bušil do vzduchu tak silně, že by lehčí birému převrátil.

„Drak!" vykřikl Amos.

Byl to zlatý drak se stříbrným hřebenem. V paprscích zapadajícího slunce se třpytily oči velké jako štíty. Dahakon se na něj užasle zahleděl a chvíli zůstal nehybně stát. Drak zapleskal křídly, natáhl krk ke dromanu a otevřel obrovskou tlamu.

Vychrlil z ní sloup bílého a oslepujícího ohně, který se přelil celou lodí. Plachty a paluby se ocitly v plamenech a začala hořet i mrtvá posádka. Nejvyšší se svým orlem na předloktí stál jako kdysi důstojná socha, zatímco ho stravoval oheň. Pták zčernal a spadl z paže svého pána,

který se o chvíli později zhroutil vedle něj a vládce Města na Hadí řece konečně opravdu zemřel.

Jeden děsivý okamžik stála posádka dromanu bez pohybu, třebaže se na tělech mužů škvařila kůže. Mrtví válečníci si nebyli vědomi svých zranění a čekali, až jim mág přikáže přeskočit zábradlí a zaútočit na *Orla*. Pak jim meče vypadly ze sežehlých a popraskaných rukou a těla se začala kácet na palubu.

Královsky orel se s opuštěným kormidlem pohupoval na vlnách. Všichni, kdo byli na palubě, stáli u zábradlí a očima se vpíjeli do nejmajestátnější bytosti, jakou kdy kdo na Midkemii viděl. Tvor, přežívající už jen v pohádkách a legendách, od nich byl vzdálen necelých sto metrů a ničil loď mrtvých.

Pak Anthony ukázal: „Podívejte se!"

Dahakon nehybně stál uprostřed plamenů, obklopen rubínovým přísvitem, který ho chránil před ohněm draka. „Copak s tím nemůžeme nic udělat?" řekl Nicholas.

Calis vystřelil další šíp, ale ten se odrazil od rubínového štítu stejně jako první od neviditelné zábrany. Nakor řekl:

„Počkat..." Vytáhl z Calisova toulce dlouhý šíp a přelomil jej přes koleno. Pak podal dřevěný kus půlelfovi a řekl: „Ten trik zastavuje železo. Dokážeš vystřelit tohle?"

Calis vzal zbytek šípu, který teď měřil asi tři čtvrtiny své původní délky, a řekl: „Zkusím to." Nasadil ho na tětivu, co nejvíce ji natáhl a pak vystřelil. Šíp bez hrotu na rozdíl od obou předchozích zasáhl mága do prsou a Dahakon vykřikl; rubínový štít okamžitě zmizel a drakovy plameny sežehly muže na popel.

Se zavřeštěním, které jasně dolehlo až na palubu *Orla*, mág vybuchl v plamenech, otočil se kolem vlastní osy a skácel se do moře ohně.

Drak chvíli pozoroval planoucí loď a pak se jediným plesknutím obrovských křídel vznesl do výšky. Zakroužil a

klouzavým letem zamířil k zapadajícímu slunci. V širokém kruhu prolétl nad lodí, otočil se na severozápad a zmizel z dohledu. Harry zašeptal: „Ryana." Nicholas přikývl. „Podívej!" vykřikl Harry.

Nicholas zamžikal, aby zahlédl to, na co ukazoval jeho přítel, a zahlédl na zádech obrovitého tvora malou postavičku.

„Byl to Pug?" zeptal se Harry.

Nakor se usmál a řekl: „Myslím, že ano." Zasmál se. „Teď už je po všem."

Z hlavní paluby zavolal Vadža: „Nakore!" Všichni se ohlédli a viděli, že klečí nad Ghudou. Nicholas s ostatními následoval Nakora a Anthonyho k jeho boku. Zraněný žoldnéř ležel s hlavou opřenou o pytel písku a z nosu mu tekla krev.

Anthony ho převalil na bok, prohlédl si ránu a podíval se s bolestným výrazem na Nicholase. Zamítavě zavrtěl hlavou. Nakor vzal Ghudu za ruku. „Co se děje, starý příteli?"

Chudá zakašlal a z koutku úst mu vytekl pramínek krve. „Příteli?" zeptal se slabě a nejistě. „Já se tady topím ve vlastní krvi, protože jsi chtěl, abych se s tebou vláčel přes půlku světa, a ty máš tu drzost mi říkat příteli?" Pevně sevřel Nakorovu ruku a po vrásčitých tvářích mu skanuly dvě slzy. „Západy slunce nad jinými oceány, velká dobrodružství a spousta zázraků, Nakore." Zdušeně zakašlal a kapky krve z jeho plic dopadly na Anthonyho a Nakora. Zalapal po dechu a řekl: „Zlatý drak!" Z posledních sil ještě dodal: „Příteli..." Pak přiškrceně zachroptěl, trhl sebou a zavřel oči.

Nicholas, přemáhaje svou vlastní bolest, odvrátil oči a rozhlédl se po palubě. Kolem leželi další ranění muži. „Anthony."

Mladý mág se podíval, kam Nicholas ukazuje, a odběhl pomoci těm, kterým ještě pomoci mohl.

Nicholas ucítil na rameni ruku, a když zvedl oči, viděl nad sebou stát Ijašu. Vstal a ona řekla: „Takže teď už pojedeme do tvé země?"

Nicholas ji objal a po tváři mu sklouzla slza. Bál se, že by ho zradil hlas, a tak jen přikývl; pak se mu z plic vydral vzlyk, v němž byl zpola smutek a zpola úleva. .Jedeme domů," zašeptal.

Napřímil se a jemně odsunul Ijašu stranou. Obrátil se k ubytovací palubě a zavolal: „Pane Pickensi, kurs Krondor!"

Amos vykřikl: „Do práce, vy přístavní krysy!"

Královsky orel se pomalu otočil; pak, když se do jeho plachet opřel vítr, vyplul majestátně od dvou planoucích plavidel. Nicholas sledoval, jak se na pozadí zapadajícího slunce potápí pod hladinu nejdřív falešný *Královský racek* a zanedlouho po něm i droman Nejvyššího.

Amos přistoupil k Nicholasovi a položil mu ruku na rameno. „Mimochodem, říkal jsem ti někdy poslední dobou, že mi čím dál víc připomínáš svého otce?"

Nicholas se obrátil k admirálovi a oči se mu leskly slzami. „Ne," odpověděl chraptivě.

Amos mu stiskl rameno a zašeptal: „No, tak ti to říkám teď. A jsem na tebe hrdý, jako bys byl můj vlastní vnuk."

Nicholas se zhluboka nadechl a řekl: „Díky." S nuceným úsměvem dodal: „Dědečku."

Amos popadl Nicholase za zátylek a lehce s ním zatřásl.

„Dědečku!" vyprskl. „Zatraceně, ty *jsi* celý táta! Pořád se mi snažíš zkazit každou zábavu!"

Nicholas se usmál. Položil ruku na Amosovo rameno a řekl: „Tobě nikdy v životě nikdo žádnou zábavu zkazit nedokázal, Amosi."

Amos se na něho smutně usmál. „No, to je vlastně pravda, že? A přitom takové dny, jako byl třeba dnešek, ti vždycky připomenou, jak je zábava důležitá."

Nečekaně Nicholase objal a pevně k sobě svého nevlastního vnuka přitiskl. „Pohřbíme mrtvé. Nicky, napijeme se na jejich památku a půjdeme domů, co ty na to?"

Na hlavní palubě se všichni sešli k tiché vzpomínce. Náladu posádky tvořila směsice úlevy z toho, že přežili, ohromení nad tím, že viděli draka, a smutek a bolest nad ztrátou přátel.

Ghuda s Tukou nebyli jedinými oběťmi. Jedna z Ijašiných služebných, její blízká přítelkyně, utrpěla vážné popáleniny, když se snažila uhasit trochu vylité smůly, která vystříkla z nádoby a ohrožovala loď.

Padlo pět žoldnéřů a tři další veslaři. Při ochraně Království položil život tucet mužů z Crydee. Nicholas sečetl ztráty a zjistil, že polovina těch, kdo zahynuli, náležela k původní posádce, která se vydala na záchranu unesených. Z pětašedesáti mužů a žen na palubě bylo jen dvacet sedm těch, kdo v Crydee spolu s ním a Amosem započali tuto plavbu.

Nicholas rozkázal narazit soudek s pálenkou, a když se kolem něj všichni shromáždili, řekl: „Někteří z vás vědí, čím vším jsme prošli, zatímco jiní jsou s námi teprve krátce. Ale nevím, jestli bychom bez kohokoli z vás dosáhli dnešního vítězství. Koruna je vaším dlužníkem. Rozhodl jsem se, že veškerá kořist, kterou vezeme v podpalubí, bude mezi vás rozdělena rovným dílem." Žoldnéři se rozzářili, zatímco vojáci z Království a veslaři si vyměnili užaslé pohledy; jejich úsměvy byly ale stejně radostné. Příplatky byly v královské armádě nevídaným jevem. „Ztratili jsme ale spoustu přátel," řekl Nicholas.

„Nikdy na ně nezapomeňme." Zvedl sklenici a dodal: „Na Ghudu a ostatní."

Všichni se napili a Nicholas pokračoval: „Pro ty, kteří s námi propluli celý oceán a přicházejí nyní do cizí země, uděláme všechno, aby se cítili jako doma. Nevím, kdy se budete moci vrátit domů, ale jednoho dne k tomu dojde. Na to vám dávám své slovo. Do té doby se určitě pro všechny z vás najde poctivá práce a dostatečná mzda."

Obrátil se k zapadajícímu slunci, které oranžově a zlatě prosvítalo skrz kouř z hořících lodí, a řekl: „Kurs Krondor!"

Posádka radostně vykřikla a muži se rozběhli za svou prací. Už se nemohli dočkat, až budou konečně doma.

O tři dny později vpluli krátce po poledni do krondorského přístavu. Amos nařídil vztyčit královskou zástavu a na loď se ve svém člunu dostavil hlavní přístavní lodivod. Vyšplhal na palubu se dvěma pomocníky a přivítal Amose a Nicholase se směsí úžasu a nevěřícnosti.

Nicholas řekl: „Tak co, Amosi, chceš s ní ještě naposledy zajet na kotviště?"

Amos pokrčil rameny. „Stejně by to nebylo ono. Možná bych to udělal, kdyby to byl opravdový *Orel* nebo můj *Královský racek."* Tato poznámka vyvolala u lodivoda udivený pohled, jímž přejel z admirála na prince. Pak Amos se zlomyslným úsměvem řekl: „Měl by sis procvičit zakotvení pod plachtami. Už je na čase, aby ses to naučil."

Nicholas mu úsměv oplatil. „Připravte se seřídit plachty!" zavolal na posádku.

Přístavní lodivod skoro viditelně zezelenal. „Výsosti, naléhavě vás prosím, skasejte plachty a dovolte mým lidem, aby vás na kotviště odtáhli."

„Harry!" zavolal Nicholas.

„Co?" ozval se jeho přítel.

„Běž na příď a dávej pozor, aby lodivodův pomocník neomdlel." Se skoro radostným odhodláním zavolal: „Vplouváme na kotviště pod plnými plachtami!"

Námořníci vylézali do lanoví, zatímco menší čluny se lodi klidily z cesty. Královská zástava dávala *Orlovi* přednostní právo průjezdu přístavem před jakýmkoli jiným plavidlem kromě menšího člunu, který by také nesl na stěžni tuto zástavu; všichni námořníci v přístavu věděli, jak princův admirál najíždí na kotviště. Když vlál z hlavního stěžně Traskův prapor, neodvážil se nikdo, kdo měl všech pět pohromadě, zkřížit *Královskému orlu* cestu. Jediní dva lidé, kteří se o to kdy pokusili, teď stáli na palubě *Orla*.

Harry z přídě zavolal: „Vyrovnáno!"

„Skasat všechny plachty! Připravit vyvažovači lana!"

Námořníci v lanoví bleskurychle skasávali plachty. Loď plula stále dál a setrvačnost ji nesla přímo na kotviště. Nicholas pozorně sledoval příď a čekal na ten správný okamžik, kdy bude třeba vyhodit vyvažovači lana přístavním dělníkům, kteří už čekali na molu.

Loď dál zpomalovala a Nicholas čekal a čekal, až se nakonec Harry na přídi obrátil a zavolal: „Chtělo by to... ehm... ještě kousek. Nicky."

Nicholas, který se opíral lokty o zábradlí, položil hlavu na předloktí a řekl: „Mistře lodivode. Byl byste tak laskav a zavolal své čluny?"

Amos se rozchechtal a jeho hromový smích málem smetl námořníky z ráhen. Plácl Nicholase po zádech a rozjařeně řekl: „Však ty se to jednoho dne naučíš."

Nicholas se na něho přes rameno ohlédl, zašklebil se a řekl: „No tak, kdo tady komu kazí zábavu?"

Kapitola třináctá

SVATBA

Hosté pozvedli číše.

Lyam, král Ostrovního království, *který* právě pronesl přípitek, se napil na zdraví nevěsty a ženicha. Usmívající se Amos nebyl ve svém slavnostním dvorském oděvu téměř k poznání; posledním módním výkřikem v Království se staly košile s krajkovým límcem a žaket. Pouze přání jeho milované Alicie, aby na jejich svatbě vypadal co nejlépe, ho přimělo navléknout na sebe to, co nazýval „ty směšné hadříky". Jedinou další možností byla admirálská uniforma, kterou nenáviděl ještě více, a tak se podrobil jejímu přání a oblékl se podle poslední módy.

Nicholas seděl spolu s ostatními hosty u čelního stolu v hodovní síni princova paláce v Krondoru. Po jeho pravici si jeho sestra Elena a její manžel povídali s Erlandem, jedním z jeho bratrů, a Erlandovou manželkou, princeznou Genevievou. Borric, Erlandovo dvojče, hovořil se svou manželkou Yasminou a Alicia je všechny pozorovala mateřským pohledem.

Nicholasova matka byla ohromena, když viděla svého nejmladšího syna přicházet bez kulhání, které ho provázelo celým jeho dosavadním životem. Nicholas si uvědomil, že při poslední bitvě byl tak zaměstnán starostí o to, aby bylo všechno připraveno pro případ, že by se situace obrátila k horšímu, že si vůbec nevšiml, jestli ho noha bolí, nebo ne. Podle Nakora to znamenalo, že je nyní už zcela zdravý.

Příprava svatby zabrala několik měsíců. Král, který přijel ze svého sídelního města Rillanonu, dorazil do Krondoru ještě dříve, než se vrátil Arutha. Zpráva dostihla prince z Krondoru, až když baron Bellamy z Carsu poslal malou loď do Svobodného přístavu, kde Arutha čekal se svou flotilou. Amos měl téměř pravdu: Arutha se rozhodl nevydávat se za Nicholasem až po dlouhém a těžkém vnitřním boji.

Když se Arutha vrátil do Krondoru, povyprávěli Nicholas s Amosem jemu i králi celý příběh od přepadení až po zkázu dvou lodí severně od Konce světa. Lyam vyslal zvláštního kurýra na Čarodějův ostrov, aby zjistil, zda je možné někde zastihnout Puga, a Nicholasovi a Borricovi nařídil, aby jeli do Sethanonu, protože takovýto úkol mohl svěřit pouze členům královské rodiny.

Nicholas a jeho bratr se vrátili po dvou týdnech se zprávou, že v Sethanonu je všechno v pořádku. Ke svému překvapení vůbec nenalezli Kámen života, protože jej Pug ukryl do magického časového ohybu. Ale vědomí, že tam je, zranitelný i navzdory ochraně, na Nicholase po tom, co prožil během posledního roku, silně zapůsobilo.

Kurýr, vyslaný na Čarodějův ostrov, se vrátil se zprávou, kterou mu předal Pug prostřednictvím svého zástupce Gathise, že se mág zúčastní svatby. Mezitím se už shromáždili všichni hosté, a obřad mohl začít.

Oslavy pokračovaly a Nicholas zjistil, že poprvé od doby, jež mu připadala jako věčnost, se skutečně cítí

uvolněný. Rozhlédl se po společnosti a usmál se. Ijaša se rychle přizpůsobila životu u dvora a její znalost jazyka Království den ode dne rostla. S dvorními dámami vycházela skvěle. Její zraněná služebná se zotavila s pomocí Anthonyho, jehož schopnosti ji ušetřily několika ošklivých jizev. Ostatní tři dívky se mezitím staly středem pozornosti mnoha mladých mužů ode dvora. Odněkud se vynořila zpráva, že ve skutečnosti jde o pět sester, dcer mocného knížete z daleké země, a dívky nejevily snahu tyto zvěsti vyvracet.

Marcus seděl se svým otcem a sestrou, která se pevně držela Anthonyho ruky, a nebral na vědomí Abigailiny pohledy, jež vrhala na mladé, přitažlivé šlechtice. Nicholas si všiml, že Abigail nyní téměř otevřeně flirtuje s Elenin̆ým švagrem, mladším synem vévody z Ranu.

Vévoda Martin zestárl, vlasy mu zešedivěly a jeho vzpřímené držení těla a rázný krok byly pryč. Co nezpůsobil věk, způsobil žal. Nicholas si smutně uvědomil, že veškerá Martinova radost ze života zemřela spolu s jeho manželkou. Už mluvil i tom, že odejde na odpočinek a vévodství předá Marcusovi. Nicholas ale věděl, že než k tomu dojde, povedou spolu král, Arutha a Martin dlouhé rozhovory. Přesto však byla na Martinovi vidět hluboká úleva, že se jeho děti vrátily domů. Pokusil se vyjádřit Nicholasovi svou vděčnost, čímž mu připravil chvíli rozpaků. Nicholas si uvědomil, jaké utrpení musel Martin prožívat během svého zotavování, zatímco čekal na zprávy o svých dětech. Jediná odpověď, na jakou se zmohl, byla: „Neudělal jsem víc, než bys na mém místě udělal ty."

Martin dokázal pouze se slzami v očích přikývnout; pak svého synovce objal. Nicholas věděl, jak těžké bylo pro jeho strýce takto projevit své city.

Abigailin smích vytrhl Nicholase ze zamyšlení. Zaklonil se a za Ijašinými zády oslovil Harryho: „Co myslíš, jak dlouho to Marcus vydrží?"

Harry se ušklíbl. „Myslím, že právě teď by velice přivítal, kdyby ho Abby někdo zbavil."

Brisa kopla Harryho pod stolem. „Nechte toho, vy dva."

Ijaša se usmála. „Abby prostě upozorňuje Marcuse, aby si nemyslel, že má něco jisté. Byl sice jejím prvním milencem, ale ona chce, aby si uvědomil, že není jediný, kdo o ni má zájem." Zasmála se. „Stejně nejspíš skončí jako manželé; ona ho opravdu miluje." Chvíli upřeně pozorovala Marcuse. „Je docela hezký, takovým tím drsným způsobem jako tvůj otec." Podívala se na Nicholase. „Oběma chybí tvoje přívětivost." Pak laškovně dodala: „A tvému bratranci chybí tvoje... vynalézavost."

Nicholas se začal červenat, ale pak se jeho tvář zachmuřila. „Odkud –"

Brisa se ušklíbla. „Od Abby, Musela se po svém prvním zážitku někomu vypovídat. Vy muži máte divné představy o tom, o čem si povídají ženy, když nejste v doslechu."

Nicholas si zakryl rukou oči. „Chudák Marcus." Pak se na jeho tváři objevil téměř vyděšený výraz. Podíval se na Ijašu a Brisu. „A co vy dvě?"

Brisa se usmála a neřekla nic. Nicholas si nemohl pomoci, aby její úsměv neopětoval. Bývalá holka z ulice vypadala nádherně. Temně rudé vlasy jí během cesty narostly do takové délky, že jí je Anita se svými služebnými mohly vyčesat vzhůru do uzlu propleteného stříbrnou stuhou ozdobenou perlami. Na sobě měla zvlášť pro ni ušité tmavozelené šaty, v nichž vynikla její pleť a oči.

Ijaša ve svých temně modrých šatech patřila k nejkrásnějším ženám u dvora. Neustále hovořila o tom, že

si najde bohatého ženicha, ale Nicholas si všiml, že s tím nijak nespěchá.

Když se večeře chýlila ke konci, přistoupil k Nicholasovi Borric a položil mu ruku na rameno. „Tvá přítomnost, bratříčku, i tvé dámy bude vítána v soukromých komnatách rodiny." Ohlédl se na Harryho a řekl: „I tvoje, panoši, a stejně tak tvé dámy."

Hosté se rozloučili. Někteří se nechali kočáry odvézt do města, jiní odešli do pokojů, které jim byly vyhrazeny, když pobývali v Krondoru na návštěvě. Příbuzní krále se shromáždili v rodinných komnatách. Se všemi bratranci, sestřenicemi, tetami, strýci, švagry a švagrovými bylo „rodinné" setkání téměř stejně početné jako celá společnost na svatební hostině.

Nicholas vstoupil do velké místnosti a lehce se uklonil své tetě Carline, stále ještě krásné ženě se stříbrnými vlasy. Její manžel Laurie, vévoda ze Saladoru, na Nicholase s úsměvem mrkl. Nicholas věděl, že později večer se Laurie stane středem pozornosti, až začne zpívat a hrát na loutnu, kterou nosil všude s sebou. Už sice nebyl minstrelem jako za mladých let, ale pořád měl krásný hlas, jímž dokázal své posluchače okouzlovat celé hodiny. Jejich dcera a dva synové seděli v koutě a plánovali útěk s několika mladšími dvořany do města, jakmile jim okolnosti dovolí vyklouznout. Nicholas nemohl uvěřit, že jsou přibližně stejného věku jako on; měl pocit, jako by během posledního roku zestárl o deset let.

Gunther, nejstarší syn vévody z Ranu, držel za ruku Elenu, sedící vedle své matky. Už brzy sejí mělo narodit jejich první dítě a Elena přímo zářila štěstím. Anita, kterou přítomnost jejích vnoučat vždy velice těšila, už určitě spřádala plány, jak svou rodinu zdržet v Krondoru mnohem déle, než měli všichni v úmyslu.

Vstoupil Borric se svou manželkou, princeznou Yasmine, a poté byly dveře zavřeny. Několik menších dětí chybělo, protože by se na rodinné oslavě brzy začaly nudit a zlobily by. Kromě toho už bylo dost pozdě a Borricovy a Yasmininy děti musely jít spát.

Kromě rodiny se setkání účastnili Harry s Brisou, Ijaša a Abigail se svým otcem, baronem Bellamym. Bellamyho dva synové se ihned po hostině vrátili domů, aby dohlíželi na obnovu Carsu a Crydee.

Otevřely se druhé dveře a do místnosti vstoupil Nakor v nádherném modrém rouchu s pláštěnkou vyšívanou stříbrem. Za ním kráčel černě oděný muž doprovázený krásnou zlatovlasou dívkou.

Nicholas a Harry téměř otevřeli ústa úžasem. Nicholas vykřikl: „Pugu, Ryano!" Pak se vzpamatoval. „Lady Ryano, jaké potěšení."

Krásná, ale cizokrajně vyhlížející dívka pokynula Nicholasovi hlavou a vyměnila si s ním úsměv. Za ní se ve dveřích objevil Pradžičetas, který se očividně cítil velice nesvůj, a elegantně oblečený Vadžasijah. Poslední vešel Calis a za ním se dveře opět zavřely.

Král, i navzdory svému věku stále majestátně vzpřímený, stál před obrovským krbem, v němž však vzhledem k teplému letním večeru nehořel oheň. Lyamovy plavé vlasy nabyly s lety spíše bledě stříbřitého odstínu a jeho tvář zbrázdily vrásky. S úlevou si sňal z hlavy zlatou čelenku, znak svého úřadu. Pohlédl na svou manželku, královnu Magdu, a řekl:

„Žijeme pro tyto neformální okamžiky" – usmál se a jako by o několik let omládl – „teď se z ‚my' může zase na chvíli stát já'." Martin a Arutha přistoupili ke svému bratru. Martin po svém úrazu stále ještě napadal na jednu nohu.

Dveře se znovu otevřely a dveřník je podržel řadě sluhů přinášejících karafy s vínem. Lyam počkal, dokud

nenaplnili číše všem hostům, a pak řekl: „Mnoho z vás ví něco o tom, co se loni stalo na Vzdáleném pobřeží. Několik z vás o tom ví všechno. Ale já si přeji, abyste jednu věc věděli všichni, a to, že můj synovec, princ Nicholas, dokázal výjimečnou věc." Odmlčel se a oči všech přítomných se stočily k Nicholasovi. „Na výpravě za svou sestřenicí a ostatními, kteří byli protizákonně odvlečeni z této země, obeplul polovinu světa a navzdory všem předpovědím se vrátil se všemi, jež mohl zachránit."

Chtěl jsem tento přípitek pronést už na svatební hostině, aby se každý dozvěděl o tomto hrdinském činu, ale to byla oslava na počest Amose a Alicie, a tak jsem počkal, až budeme my, Nicholasova rodina a přátelé, sami. Takže nyní připíjím Nicholasovi, jenž přinesl čest a slávu jménu conDoin."

„Na Nicholase," zvolali všichni a napili se.

Když sluhové odešli, všiml si Nicholas, že oči všech zůstaly upřeny na něho. Začervenal se a zjistil, že se mu špatně polyká a že má slzy na krajíčku. Odkašlal si a řekl: „Děkuji vám všem." Stiskl Ijašinu ruku a dodal: „Ale to, co jsem udělal, jsem dokázal jen s pomocí dobrých mužů a žen. Mnozí z nich s námi dnes nejsou." Pozvedl svůj pohár. „Na nepřítomné přátele."

„Na nepřítomné přátele," zopakovali ostatní a znovu se napili.

Poté se přítomní rozdělili do skupinek, v nichž se hovořilo o rodině a přátelích, zjišťovalo se zdraví starších rodinných příslušníků a pokroky dětí. Nicholas si s překvapením uvědomil, že s výjimkou počtu, moci a postavení těchto lidí se zde vedou tytéž řeči jako na setkání každé jiné rodiny.

Přistoupil k němu Pug a odvedl ho do tichého kouta. „Tohle je naše první příležitost promluvit si. Udělal jsi

všechno, co po tobě kdo mohl žádat, Nicholasi, a ještě víc."

„Děkuji."

„Předpokládám, že máš nějaké otázky," řekl Pug.

„Dahakon?" zeptal se Nicholas.

„Opravdu mrtvý," odpověděl Pug. „Byl nebezpečný a tím, že jsem ho během měsíců vaší cesty zaměstnával, jsem oslabil jeho síly. Vyčerpal téměř všechny, které mu zůstaly, když za vámi vedl tu válečnou loď. S Ryanou už si pak nedokázal poradit, zvlášť potom, co ho Calis vyrušil tím šípem bez hrotu."

„Nakor Calisovi ukázal, jak na to." Nicholas se usmál. „Překvapilo mě, že jsi s sebou přivedl Ryanu."

Pug se itaké usmál. Tiše řekl: „Součást jejího vzdělávání. Pro její druh není snadné chovat se jako člověk."

Nicholas se podíval k místu, kde Vadžasijah hovořil s Ryanou a snažil se na ni zapůsobit promyšleně elegantními gesty a vzletnými slovy. „Zdá se, že právě teď dostává lekci."

Pug se usmál. „Zdaleka ne takovou, jakou by dostal on, kdyby se jím nechala odvést někam do ústraní. Jsou jisté nuance v lidském chování, které ještě nechápe. Navzdory svému věku a moci je to svým způsobem ještě dítě."

.Jednu otázku," řekl Nicholas.

„Jakou?"

„Když jsem poprvé přišel na tvůj ostrov, kolik jsi už znal z toho, co se má stát?"

„Část," odpověděl Pug. Ztišil hlas ještě více a pokračoval: „Dostal jsem zprávu od Věštkyně z Aalu; upozornila mě, že vzorec se uzavírá. Existovalo několik možných východisek v závislosti na tom, co uděláme.

Mohl jsem zničit útočníky, kdybych věděl, že přicházejí, ale pak bychom se nikdy nedozvěděli o účasti Pantathianů a o nebezpečí nákazy. Kdybych se sám vydal za zajatci,

bylo by ztraceno i těch několik málo, které jsi ty zachránil, a Pantathiané by si mohli nerušeně najít jiné, aby sloužili jako nositelé nákazy."

Nicholas řekl: „Je jedna věc, které nerozumím: proč to dělali tak složitě? Proč prostě neposlali nějaké nositele nákazy do Krondoru?"

„Kdyby ve městě vypukla nákaza, všichni ve Hvězdně a chrámech, kteří mají aspoň špetku magického nadání, by se spojili, aby před nákazou ochránili prince a jeho dvořany. Jejich vláda je příliš důležitá. Ale jestliže by nákaza vypukla v paláci, pomysli na ten zmatek, kdyby tvůj otec a všichni jeho rádci, vojenští velitelé, nejdůležitější obchodníci a mistři cechů – kdyby ti všichni měli zahynout jako první."

Nicholas přikývl. „Tak proto jsi nás nechal, ať je pronásledujeme a odhalíme jejich skutečné záměry."

„Myslel jsem, že bude nejlepší, když budu .držet jejich nejmocnějšího mága v šachu a vy zatím zhatíte zbytek jejich plánu. Cítil jsem, že v centru tohoto měření sil máš být ty a Nakor mi mé tušení potvrdil." Pug se ohlédl přes rameno. „Tomu člověku to úžasně myslí. Pokouším se přemluvit ho, aby se mnou nějaký čas zůstal na Čarodějově ostrově."

Nicholas si povzdechl. „A co lady Cibulla?"

„Podle toho, co o ní říkal Nakor, je s největší pravděpodobností naživu a kuje další pikle. Pravděpodobně jsme nebyli svědky jejího konce."

Nicholas řekl: „Ani Pantathianů."

Pug se zadíval na mladého muže. „Tenhle výraz znám; viděl jsem jej u tvého otce dost často. Poslouchej mě: jednou někdo ukončí jejich hrozbu, ale nikdo netvrdí, že to musíš být ty." Usmál se. „Už jsi udělal víc než většina lidí za celý život." Pohlédl na hlouček štěbetajících dívek a zeptal se: „Vezmeš si tu svou dámu za manželku?"

Nicholas zkřivil obličej. „Někdy si myslím, že ano, někdy že ne. Mluví o tom, že si najde bohatého ženicha, protože nevěří, že by otec nebo král náš sňatek dovolili." Ztišil hlas. „A popravdě řečeno, někdy ji chci a někdy jí toho bohatého ženicha hledám sám."

Pug se zasmál. „Chápu tvé pocity. Když jsem byl velmi mladý, byl jsem na tom s tvou tetou Carline stejně jako teď ty."

Nicholas povytáhl obočí. „A ví to strýček Laurie?"

„A kdo si myslíš, že je seznámil?"

Král řekl: „Chtěl bych vám něco oznámit." Když se k němu obrátily všechny oči, pokračoval: „Můj lord Henry z Ludlandu mi sdělil, že jeho syn Harry se bude ženit."

Místností se rozlehlo radostné volání a potlesk a ženy se nahrnuly k Břiše a začaly ji objímat. Nicholas s Pugem došli k místu, kde červenající se Harry přijímal blahopřání. Nicholas mu potřásl rukou. „Ty darebáku," řekl se smíchem. „Neřekl jsi ani slovo."

Harry se k němu naklonil a tak, aby to nikdo jiný neslyšel, řekl: „Jsem prostřední syn menšího hraběte; musel jsem ji požádat o ruku dřív, než by mi ji odloudil nějaký synáček bohatého vévody. Pamatuješ, jak jsme ji poprvé potkali? Věřil bys tehdy, že může být tak krásná?"

Proti těmto důvodům nemohl Nicholas nic namítnout. Pak Harry zašeptal: „A kromě toho čekáme dítě."

Nicholas se zasmál a řekl: „Mám říct strýčkovi Lyamovi, ať to oznámí taky?"

Harry se zatvářil zděšeně a zvedl ruku. „To by mého otce sklátilo do hrobu. Počkáme s tím tak týden nebo dva po svatbě."

„Kdy to bude?"

„Co možná nejdřív, vzhledem k okolnostem."

Nicholas se smíchem přikývl.

Pak Lyam řekl: „Teď by k vám chtěl promluvit můj bratr Arutha."

Arutha s jedním ze svých vzácných úsměvů řekl: „Mému synovi a Harrymu se" – Amos si významně odkašlal – „s pomocí admirála Traska podařilo poprvé od doby, kdy můj dědeček zabral Vzdálené pobřeží, získat pro Království nové území. A bez krveprolití, dodávám s potěšením." Pozvedl svou číši. „A protože bude třeba zřídit ve Svobodném přístavu nový guvernérský úřad, se svolením svého bratra jmenuji Harryho, bývalého panoše mého syna, guvernérem Svobodného přístavu a Ostrovů západu slunce."

Lyam řekl: „A zároveň je povýšen na baroneta princova dvora."

Znovu všichni blahopřáli Harrymu a Arutha k sobě pokynem ruky přivolal svého nejmladšího syna. „A co ty?" zeptal se ho. „Už jsi přemýšlel o tom, co bys rád dělal? Nemůžu tě teď dost dobře poslat zpátky do Crydee jako panoše, že?"

„Opravdu jsem trochu přemýšlel, otče," řekl Nicholas. „Myslím, že bych se rád vrátil na moře. Líbí se mi mořeplavba."

Amos se zasmál. „Už jsem Aruthovi říkal, že bys po mně třeba převzal moji práci, když teď odcházím na odpočinek."

Nicholas se také zasmál. .Ještě se necítím na to, aby mi říkali admirále, Amosi."

Amos řekl: „Teď, když se ve Svobodném přístavu začne rozmáhat obchod, stane se i Cars velkým obchodním střediskem; je to nejlepší přístav na Vzdáleném pobřeží. To bude lákat spoustu lumpů, aby tam zkusili štěstí jako piráti, takže tam budeme potřebovat silné muže na rychlých lodích."

Arutha řekl: „Bude třeba, abychom měli ve Svobodném přístavu flotilu. Amos má pravdu; s tou pitomou smlouvou o volném obchodu, kterou jste tam uzavřeli, se kolem těch ostrovů co nevidět začnou potloukat všichni překupníci, piráti a pašeráci tří národů. Ten váš Patrick z Duncastlu vypadá jako schopný chlapík; když přijde na lámaní kostí, bude z něj skvělý královský šerif, ale potřebujeme taky správce, a proto tam posílám Harryho. Amos tvrdí, že on je přesně ten pravý, pokud jde o jednání s obchodníky a zloději."

Amos řekl: „To je pravda. Kdybych se chtěl zase vydat na toulky po moři, vzal bych ho bez váhání s sebou; má vyřídilku, že by dokázal vymámit z jalové krávy tele, a obzvláštní talent urovnávat spory. A Brisa se určitě dokonale vyzná ve městě, kde vyrostla."

„Dobrá tedy," řekl Arutha Nicholasovi, „pošlu *Orla,* aby se připojil k těm dvěma lodím, které jsem nechal ve Svobodném přístavu. Dáme ti to tvé kapitánství a svěříme ti velení nad tou eskadrou pirátů, kterou tam dává dohromady Wílliam Vlaštovka. Dokonale mezi ty lupiče zapadneš, soudě podle toho, co jsem slyšel o tvém fušování do pirátského. řemesla."

Nicholas se usmál. „V jistém smyslu slova."

„Lyam se chystá jmenovat Marcuse správcem Západu, až se Martin uchýlí na odpočinek, takže pak budeš podléhat jemu." Zatvářil se naoko vážně. „Mám v úmyslu povýšit tě na barona princova dvora, takže budeš mít mimo jiné dost vysoké postavení, abys dohlédl na Harryho, aby neudělal nějakou moc velkou vylomeninu, ale možná by měl Lyam pro tebe vymyslet nějaký zvláštní titul – co takhle královský bukanýr?"

Nicholas se zasmál. „Kapitán postačí, otče. Dám ti vědět, až to budu chtít zkusit jako admirál."

Arutha se zasmál a položil svému synovi paži kolem ramen. „Jsem na tebe pyšný, Nicky."

Připojila se k nim Anita a objala svého syna. „Líbí se mi ta tvoje dívka," řekla. „Je to silná osobnost, jaká se jen tak nevidí."

Nicholas řekl: „Ona je... prostě jiná."

Zasmáli se a vrátili se ke společnosti. Jak noc plynula, vzpomínalo se, dělaly se plány do budoucna a rodina, která znala radost i žal, se těšila z prosté skutečnosti, že je opět pohromadě.